

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

Președintele Nelson încurajează
familiile să **caute exaltarea**

Noi chemări în cadrul Celor
Șaptezeci și a Președinției
generale a Școlii de duminică

8 temple noi sunt
anunțate, temple
din perioada
pionieratului
sunt renovate

PRIMA PREȘEDINȚIE ȘI CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI LA CENTRUL PENTRU VIZITATORI AL TEMPLULUI ROMA, ITALIA

„Cu peste 2.000 de ani în urmă, Salvatorul nostru, Isus Hristos, a slujit lumii stabilind Biserica Sa și Evanghelia Sa.

El a chemat apostoli și le-a dat porunca: «Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile» [Matei 28:19].

În zilele noastre, Biserica Domnului a fost restaurată. Salvatorul este capul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

În calitate de apostoli ai lui Isus Hristos în aceste zile, noi împărtășim astăzi același mesaj pe care apostolii l-au împărtășit cu mult timp în urmă – că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul”

– președintele Russell M. Nelson în timp ce s-a aflat în Italia pentru dedicarea Templului Roma, Italia, în luna martie.

Sesiunea de sâmbătă dimineață

- 6 **Cum aş putea să înţeleg?**
Vârstnicul Ulisses Soares
- 9 **Atent versus superficial**
Becky Craven
- 11 **Răspunsuri la rugăciuni**
Vârstnicul Brook P. Hales
- 15 **Munca misionară: împărtăşiţi ceea ce credeţi şi simţiţi**
Vârstnicul Dieter F. Uchtdorf
- 19 **La fel cum a făcut El**
Episcopul W. Christopher Waddell
- 22 **Un cămin în care Spiritul Domnului să locuiască**
Preşedintele Henry B. Eyring

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

- 26 **Sustinerea oficianţilor Bisericii**
Preşedintele Dallin H. Oaks
- 27 **Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2018**
Kevin R. Jorgensen
- 28 **Evangelhia adevărată, pură şi simplă a lui Isus Hristos**
Preşedintele M. Russell Ballard

31 Să căutăm cunoaştere prin Spirit

Vârstnicul Mathias Held

34 Ochiul credinţei

Vârstnicul Neil L. Andersen

38 Să ne ospăţăm din cuvintele lui Hristos

Vârstnicul Takashi Wada

41 Să ascultăm glasul Său

Vârstnicul David P. Homer

44 Iată Mielul lui Dumnezeu

Vârstnicul Jeffrey R. Holland

Sesiunea Generală a Preoţiei

47 Îndrumarul vostru privind Preoţia aaronică

Vârstnicul Gary E. Stevenson

51 Cvorumul: un loc de apartenenţă

Vârstnicul Carl B. Cook

54 Priviţi către Isus Hristos

Vârstnicul Kim B. Clark

58 Puterea credinţei care susţine

Preşedintele Henry B. Eyring

60 Unde mă va duce această alegere?

Preşedintele Dallin H. Oaks

67 Putem să facem mai bine şi să fim mai buni

Preşedintele Russell M. Nelson

Sesiunea de duminică dimineață

70 Belşug de binecuvântări

Vârstnicul Dale G. Renlund

73 Hristos: lumina care străluceşte în întuneric

Sharon Eubank

76 Dragoste mare faţă de copiii Tatălui nostru

Vârstnicul Quentin L. Cook

81 Să ne pregătim pentru întoarcerea Domnului

Vârstnicul D. Todd Christofferson

85 Ispăşirea lui Isus Hristos

Tad R. Callister

88 „Vino şi urmează-Mă”

Preşedintele Russell M. Nelson

Sesiunea de duminică după-amiază

91 Curăţaţi prin pocăinţă

Preşedintele Dallin H. Oaks

95 Să ne antrenăm muşchii spirituali

Vârstnicul Juan Pablo Villar

97 Păstorul cel Bun, Mielul lui Dumnezeu

Vârstnicul Gerrit W. Gong

101 Pregătiţi să obţină tot ce este necesar

Vârstnicul David A. Bednar

105 Bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu

Vârstnicul Kyle S. McKay

107 Clădiţi o fortăreaţă a spiritualităţii şi protecţiei

Vârstnicul Ronald A. Rasband

111 Cuvânt de încheiere

Preşedintele Russell M. Nelson

64 Autorităţile generale şi oficianţii generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

112 Raport statistic, 2018

113 Indexul relatărilor din timpul conferinţei

114 Ştirile Bisericii

127 Vino şi urmează-Mă – să învăţăm din mesajele transmise în cadrul conferinţei generale

A 189-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea generală de sâmbătă dimineață, 6 aprilie 2019

Conduce: președintele Dallin H. Oaks

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul Steven E. Snow

Rugăciunea de încheiere:

vârstnicul Wilford W. Andersen

Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului din Piața Templului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3; „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45, aranjament Wilberg; „Este soare-n sufletul meu azi”, *Imnuri*, nr. 144, aranjament Wilberg; „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Scumpi copii, Domnul veghează”, *Imnuri*, nr. 50, aranjament Wilberg; „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191, aranjament Murphy; „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37, aranjament Murphy.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 6 aprilie 2019

Conduce: președintele Henry B. Eyring

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul Brent H. Nielson

Rugăciunea de încheiere: Lisa L. Harkness

Muzica a fost interpretată de un cor mixt de studenți de la Universitatea Brigham Young; dirijori Rosalind Hall și Andrew Crane; organiste Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Vino, Rege al regilor!”, *Imnuri*, nr. 31, aranjament Kasen; „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117, aranjament Jessop; „Slavă Domnului Atotputernic”, *Imnuri*, nr. 41; „Isus, Cel umil născut”, *Imnuri*, nr. 120, aranjament Kasen; „Isus, sufletul meu ești”, *Imnuri*, nr. 61, aranjament Staheli.

Sesiunea Generală a Preoției de sâmbătă seară, 6 aprilie 2019

Conduce: președintele Dallin H. Oaks

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul John C. Pingree jr.

Rugăciunea de încheiere:

vârstnicul Brian K. Taylor

Muzica a fost interpretată de un cor al Preoției aaronice format din tineri băieți din țărușii din zona Layton, Utah; dirijor Stephen Schank; organist Brian Mathias. S-a interpretat: „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46, aranjament Wilberg; „Numără binecuvântările”, *Imnuri*, nr. 155, aranjament Kasen;

„Speranța lui Israel”, *Imnuri*, nr. 166; „Minunat Salvator”, *Imnuri*, nr. 195, aranjament Schank.

Sesiunea generală de duminică dimineață, 7 aprilie 2019

Conduce: președintele Dallin H. Oaks

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul Bradley D. Foster

Rugăciunea de încheiere: Jean B. Bingham

Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului din Piața Templului; dirijor Mack Wilberg; organişti Andrew Unsworth și Brian Mathias. S-a interpretat: „Sing Praise to Him”, *Hymns*, nr. 70; „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47, aranjament Wilberg; „Eu simt dragostea Sa”, *Cântece pentru copii*, p. 42, aranjament Cardon; „Veniți, voi copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 24; „O, Tu, Stâncă de salvare”, *Imnuri*, nr. 165, aranjament Wilberg; „Urmați-Mă”, *Imnuri*, nr. 74, aranjament Wilberg.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 7 aprilie 2019

Conduce: președintele Henry B. Eyring

Rugăciunea de deschidere:

vârstnicul Taniela B. Wakolo

Rugăciunea de încheiere:

vârstnicul Claudio R. M. Costa

Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului din Piața Templului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat:

„Ce fericire să-Ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95, aranjament Murphy; „Veniți la Isus”, *Imnuri*, nr. 75, aranjament Murphy; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168; „I Know That My Savior Loves Me”, Creamer și Bell, aranjament Murphy; „De Tine am nevoie”, *Imnuri*, nr. 58, aranjament Wilberg.

Cuvântările din cadrul conferinței sunt disponibile pe Internet

Pentru a asculta sau viziona, pe Internet, cuvântările de la conferința generală, în multe limbi, accesați conference.ChurchofJesusChrist.org și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. În general, înregistrările audio și video în limba engleză sunt disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la desfășurarea conferinței. Informații despre conferința generală în formate accesibile pentru membri cu dizabilități sunt disponibile pe disability.ChurchofJesusChrist.org.

Pe copertă

Față: fotografie de Leslie Nilsson.

Spate: fotografie de Matthew Reier.

Fotografii din timpul conferinței

Fotografiile din orașul Salt Lake au fost făcute de Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matthew Reier și Christina Smith.

MAI 2019, VOL. 22, NR. 3
LIAHONA 18605 171

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redactor: Randy D. Funk

Redactori asistenți: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Director general: Richard I. Heaton

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Camila Castrillón

Colectiv de redactare și editare: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garry H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris

Director tipar: Steven T. Lewis

Director difuzare: Troy R. Barker

Distribuire: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți.

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova Trimiteti manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marșaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2019 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista Liahona pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate la Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: May 2019 Vol. 22 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Andersen, Neil L., p. 34
Ballard, M. Russell, p. 28
Bednar, David A., p. 101
Callister, Tad R., p. 85
Christofferson, D. Todd, p. 81
Clark, Kim B., p. 54
Cook, Carl B., p. 51
Cook, Quentin L., p. 76
Craven, Becky, p. 9
Eubank, Sharon, p. 73
Eyring, Henry B., p. 22, 58
Gong, Gerrit W., p. 97
Hales, Brook P., p. 11
Held, Matthias, p. 31
Holland, Jeffrey R., p. 44
Homer, David P., p. 41
Jergensen, Kevin R., p. 27
McKay, Kyle S., p. 105
Nelson, Russell M., p. 67, 88, 111
Oaks, Dallin H., p. 26, 60, 91
Rasband, Ronald A., p. 107
Renlund, Dale G., p. 70
Soares, Ulisses, p. 6
Stevenson, Gary E., p. 47
Uchtdorf, Dieter F., p. 15
Villar, Juan Pablo, p. 95
Wada, Takashi, p. 38
Waddell, W. Christopher, p. 19

Index tematic

Acceptare, p. 73
Activare, p. 19
Adevăr, p. 34, 107
A Doua Venire, p. 81
Adunare, p. 81, 97
Adversitate, p. 34, 73, 85
Alegeri, p. 60
Alinare, p. 105
Binecuvântări, p. 70, 105
Bucurie, p. 28, 60, 88
Bunătațe, p. 105
Calitatea de tată, p. 22, 58
Cartea lui Mormon, p. 51, 81
Cămin, p. 22, 101, 107
Conducători ai Bisericii, p. 58
Convertire, p. 19, 31, 38
Credință, p. 6, 22, 34, 58, 70, 95, 107
Cunoaștere, p. 31, 41
Curaj, p. 15
Cvorumuri ale preoției, p. 47, 51
Dragoste, p. 11, 15, 22, 28, 58, 73, 76
Duhul Sfânt, p. 22, 31, 38, 41
Dumnezeu Tatăl, p. 11
Exaltare, p. 88
Exemplu, p. 6
Familie, p. 34, 58, 76, 88
Fericire, p. 9, 22
Frăție, p. 51
Iertare, p. 22
Inspirație, p. 31, 41
Ispășire, p. 44, 85, 91, 97
Ispită, p. 47
Istoria familiei, p. 76, 81
Isus Hristos, p. 6, 19, 22, 28, 34, 38, 44, 54, 67, 73, 81, 85, 88, 91, 95, 97, 101, 105, 107
Izbăvire, p. 105
Împărtășanie, p. 44
Înfrățire, p. 51
Învățare, p. 6, 28, 101
Înviere, p. 81, 91
Joseph Smith, p. 22, 85, 101

Judecată, p. 91, 111
Legăminte, p. 9, 54, 73, 88, 101
Lumina lui Hristos, p. 73
Mărturie, p. 107
Media, p. 76
Milă, p. 91
Miracole, p. 15
Moarte fizică, p. 85
Moarte spirituală, p. 85
Modificare, p. 67
Muncă în templu, p. 76, 81, 101
Muncă misionară, p. 15, 22, 51, 76, 95
Natură divină, p. 60
Pace, p. 28
Piosenie, p. 44
Planul salvării, p. 60
Pocăință, p. 22, 67, 73, 85, 91
Predare, p. 6, 28, 76
Pregătire, p. 101, 107
Preoția aaronică, p. 19, 47, 51
Preoție, p. 54, 58, 67
Profeți, p. 34
Rânduiești, p. 85, 88
Răbdare, p. 70, 105
Revelație, p. 31, 38, 41
Rugăciune, p. 11, 22, 58, 70
Sabat, p. 28
Sacrificiu, p. 60
Școala de duminică, p. 101
Slujire, p. 19, 28, 54, 97
Slujire, p. 19
Speranță, p. 6, 91, 105
Spiritualitate, p. 70, 47, 95, 107
Studiul scripturilor, p. 38
Supunere, p. 70
Sustținere, p. 58
Temple, p. 22, 111
Ucenicie, p. 6, 9, 15, 28, 47, 54, 67, 107, 111
Valoare individuală, p. 38

Selecțiuni din cea de-a 189-a Conferință Generală BIANUALĂ

De când președintele Russell M. Nelson a fost susținut ca președinte al Bisericii, au fost anunțate mai multe modificări importante în cadrul conferințelor generale.

Așadar, în mod firesc, membri anticipau mai multe modificări la această conferință. Dar conducătorii Bisericii s-au concentrat pe o altfel de schimbare – schimbarea pe care o poate produce Salvatorul în fiecare dintre noi.

Rugămintea unui profet

„Când Isus ne cere, dumneavoastră și mie, să ne «pocăim», El ne invită să ne schimbăm, a spus președintele Nelson...

Identificați ce vă *oprește* să vă pocăiți. Și, apoi, schimbați-vă! Pocăiți-vă! Noi toți putem să facem mai bine și să fim mai buni decât am făcut și am fost vreodată.”

- Citiți invitația președintelui Nelson de a ne pocăi (pagina 67).
- Pentru mai multe învățături despre cum ne putem bucura de binecuvântările pocăinței, vedeți:

- cuvântarea președintelui Dallin H. Oaks (p. 91);
- cuvântarea președintelui Henry B. Eyring (p. 22);
- cuvântarea vârstnicului Tad R. Callister (p. 85)

Modificări în cadrul Bisericii

Mulți vorbitori au vorbit despre modificările anunțate anterior. Președintele M. Russell Ballard ne îndeamnă să nu pierdem „scopurile spirituale ale acestor modificări... din cauza bucuriei provocate de aceste modificări”.

- Citiți invitația președintelui Ballard de a ne concentra asupra adevărilor simple ale Evangheliei (pagina 28).
- Învățați de la vârstnicul Jeffrey R. Holland despre modul în care modificarea programului adunărilor ar trebui să ne ajute să ne îmbunătățim modul în care ne concentrăm asupra împărtășaniei (p. 44).
- Aflați de la vârstnicul David A. Bednar rezultatele care sunt de dorit

în urma învățării concentrate asupra căminului (pagina 101).

- Vedeți o listă prescurtată cu modificări anunțate de când a fost susținut președintele Nelson și gândiți-vă la scopurile lor spirituale (pagina 121).

Temple noi și temple renovate

Președintele Nelson a încheiat conferința anunțând opt temple noi și renovări majore planificate pentru templele din perioada pionierilor. Dânsul a accentuat nevoia de îmbunătățire personală. A spus: „Fie ca noi să ne îmbunătățim viața prin credința noastră și încrederea în El”.

- Citiți cuvintele de încheiere ale președintelui Nelson (pagina 111).
- Lista noilor temple se găsește la pagina 124.
- Aflați mai multe despre planurile privind Templul Salt Lake pe [ChurchofJesusChrist.org/go/05194](https://www.ChurchofJesusChrist.org/go/05194). [Folosiți [news.ChurchofJesusChrist.org](https://www.ChurchofJesusChrist.org) pentru a selecta limba dumneavoastră.] ■

Sesiunea de sâmbătă dimineată

VÂRSTNICUL ULISSES SOARES
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cum aş putea să înţeleg?

Când căutăm să învăţăm Evanghelia lui Isus Hristos şi să o predăm unul altuia, cu toată seriozitatea, cu energie, cu fermitate şi sinceritate, aceste învăţăături pot transforma inimi.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, este o mare bucurie să ne aflăm împreună, din nou, în această conferinţă generală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă sub îndrumarea preaiubitului nostru profet, preşedintele Russell M. Nelson. Depun mărturie că vom avea privilegiul să auzim glasul Salvatorului nostru Isus Hristos prin învăţăturile celor care spun rugăciuni, cântă şi vorbesc în cadrul acestei conferinţe pentru a răspunde nevoilor din zilele noastre.

După cum este consemnat în Faptele apostolilor, Filip, evangelistul, a propovăduit Evanghelia unui anumit etiopian, un famen care avea în grija sa toate bogăţiile împărătesei Etiopiei.¹ În timp ce se întorcea de la preaslăvire, din Ierusalim, el citea cartea lui Isaia. Îndemnat de Spirit, Filip s-a apropiat de el şi l-a întrebat: „Înţelegi tu ce citeşti?».

Famenul a răspuns: «Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?»...

Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la scriptura aceasta şi i-a propovăduit pe Isus”².

Întrebarea adresată de acest etiopian este un memento privind însărcinarea divină care ne-a fost dată tuturor de

a căuta să ne învăţăm unul pe altul şi să ne predăm unul altuia Evanghelia lui Isus Hristos.³ De fapt, în contextul învăţării şi predării Evangheliei, uneori, noi suntem ca etiopianul – avem nevoie de ajutorul unui învăţător credincios şi inspirat şi, uneori, suntem ca Filip – trebuie să predăm altora şi să-i întărim în procesul lor de convertire.

Scopul nostru, în timp ce căutăm să învăţăm şi să predăm Evanghelia lui Isus Hristos, trebuie să fie acela de a ne mări credinţa în Dumnezeu, în planul divin al fericirii întocmit de El, în Isus Hristos şi în sacrificiul Său ispăşitor şi de a ajunge la o convertire trainică. Acest fel de credinţă mărită şi de convertire ne vor ajuta să facem legă-minte cu Dumnezeu şi să le respectăm, întărindu-ne astfel dorinţa de a-L urma pe Isus şi producând o transformare spirituală reală în noi – cu alte cuvinte, transformându-ne într-o făptură nouă, aşa cum a propovăduit apostolul Pavel în epistola sa către Corinteni.⁴ Această transformare ne va aduce o viaţă mai fericită, mai eficientă şi mai sănătoasă şi ne va ajuta să continuăm să avem o perspectivă eternă. Nu tocmai acest lucru i s-a întâmplat famenului etiopian după ce a învăţat despre Salvator şi s-a convertit la Evanghelia Sa? Scripturile spun că „famenul [şi-a văzut] de drum, plin de bucurie”⁵.

Porunca de a învăţa Evanghelia şi de a o preda unul altuia nu este nouă; ea a fost constant repetată de la începutul istoriei umane.⁶ La un moment dat, când Moise şi poporul său erau pe câmpia Moabului, înainte de a intra pe pământul făgăduit, Domnul l-a inspirat pe Moise să-şi îndemne oamenii în legătură cu responsabilitatea lor de a învăţa

legământul și legile pe care le primiseră de la Domnul și de a le preda urmașilor lor⁷, mulți dintre ei nefiind printre cei care au traversat Marea Roșie sau care au fost prezenți la primirea revelației dată pe Muntele Sinai.

Moise și-a îndemnat poporul:

„Israele, ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri...

Fă-le cunoscut[e] copiilor tăi și copiilor copiilor tăi”⁸.

Atunci, Moise a încheiat spunând:

„Păzește dar legile și poruncile Lui, pe cari ți le dau azi, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine și să ai zile multe în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeu tău, pe vecie”⁹.

Profeții lui Dumnezeu ne-au instruit, în mod consecvent, că trebuie să ne creștem familiile „în mustrarea și învățătura Domnului”¹⁰ și „în lumină și în adevăr”¹¹. Recent, președintele Nelson a spus: „În aceste zile de imoralitate agresivă și de pornografie care creează dependență, părinții au responsabilitatea sacră de a-și învăța copiii despre importanța lui Dumnezeu [și a lui Isus Hristos] în viețile lor”¹².

Dragi frați și surori, avertizarea preaiubitului nostru profet este încă un memento privind responsabilitatea noastră personală de a învăța și de a preda familiilor noastre că există un Tată în Cer care ne iubește și care a întocmit un plan divin al fericirii pentru copiii Săi; că Isus Hristos, Fiul Său, este Mântuitorul lumii și că salvarea vine prin credință în numele Său.¹³ Viețile noastre trebuie să fie clădite pe stânca Mântuitorului nostru, Isus Hristos, pentru a putea fi ajutați personal și ca familii să avem propriile impresii spirituale întipărite în inima noastră și să îndurăm în credința noastră.¹⁴

Poate vă amintiți că doi dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul L-au urmat pe Isus Hristos după ce l-au auzit pe Ioan depunând mărturie că Isus era Mielul lui Dumnezeu, Mesia. Acești bărbați buni au acceptat invitația lui Isus de „[a veni și a vedea]”¹⁵ și au rămas cu El în acea zi. Ei au ajuns să știe că Isus

era Mesia, Fiul lui Dumnezeu, și L-au urmat în tot restul vieții lor.

În același mod, când acceptăm invitația Salvatorului: „Veniți de vedeți”, trebuie să rămânem în El scufundându-ne în scripturi, bucurându-ne de ele, învățând doctrina Sa și străduindu-ne să trăim așa cum a trăit El. Doar atunci vom ajunge să-L cunoaștem pe El, Isus Hristos, și să recunoaștem glasul Său, știind că, dacă venim la El și credem în El, nu vom flămânzi și nu vom înseta niciodată.¹⁶ Vom putea întotdeauna să discernem adevărul, la fel cum li s-a întâmplat celor doi ucenici care au rămas cu Isus în acea zi.

Dragi frați și surori, aceste lucruri nu au loc din întâmplare. Faptul de a fi receptivi la cele mai înalte influențe ale Divinității nu este ceva ușor; necesită să-L chemăm pe Dumnezeu și să învățăm cum să facem ca Evanghelia lui Isus Hristos să fie elementul central al vieții noastre. Dacă facem astfel, vă promit că influența Duhului Sfânt va aduce adevărul în inima și în mintea noastră și va depune mărturie despre el,¹⁷ învățându-ne toate lucrurile.¹⁸

Întrebarea etiopianului: „Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” are, de asemenea, o însemnătate deosebită în contextul responsabilității noastre individuale de a pune în practică, în viața noastră, principiile Evangheliei pe care le-am învățat. În situația etiopianului, de exemplu, el a acționat potrivit adevărului învățat de la Filip. El a fost de acord să fie botezat.

El a ajuns să creadă că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.¹⁹

Dragi frați și surori, acțiunile noastre trebuie să reflecte ceea ce învățăm și predăm. Trebuie să ne demonstrăm crezurile prin modul în care trăim. Cel mai bun învățător este un bun exemplu. Faptul de a preda ceva potrivit căruia chiar ne trăim viața poate schimba ceva în inima celor cărora le predăm. Dacă dorim ca oamenii, fie că fac parte din familie sau nu, să prețuiască bucuria scripturilor și, de asemenea, învățăturile apostolilor în viață și ale profeților din zilele noastre, ei trebuie să vadă cum se desfată sufletul nostru în ele. În același mod, dacă dorim ca ei să știe că președintele Russell M. Nelson este profetul, văzătorul și revelatorul din zilele noastre, ei trebuie să ne vadă ridicându-ne mâna pentru a-l susține și să înțeleagă că noi urmăm învățăturile sale inspirate. Bine spune cunoscutul proverb american: „Faptele vorbesc mai tare decât vorbele”.

Poate că unii dintre dumneavoastră se întreabă exact în acest moment: „Vârstnice Soares, am făcut toate aceste lucruri și am urmat acest model atât personal, cât și în familie, dar, din păcate, unii dintre prietenii mei sau dintre cei dragi s-au îndepărtat de Domnul. Ce trebuie să fac?”. Pentru aceia dintre dumneavoastră care aveți chiar acum aceste sentimente de tristețe, suferință și, poate, regret, vă rog să știți că ei nu sunt pierduți definitiv, deoarece Domnul știe unde sunt și veghează

asupra lor. Aduceți-vă aminte, și ei sunt copiii Lui!

Este greu să înțelegem toate motivele pentru care unii oameni o iau pe altă cale. Cel mai bun lucru pe care îl putem face în aceste situații este, pur și simplu, să-i iubim și să-i acceptăm, să ne rugăm pentru bunăstarea lor și să căutăm ajutorul Domnului pentru a ști ce să facem și ce să spunem. Să ne bucurăm sincer împreună cu ei de succesele lor, să le fim prieteni și să vedem ce-i bun în ei. Nu trebuie să renunțăm niciodată la ei, ci să ne păstrăm relațiile cu ei. Niciodată să nu-i respingem sau să-i judecăm greșit. Trebuie doar să-i iubim! Pilda fiului risipitor ne învață că, atunci când copiii își vin în fire, doresc adesea să vină acasă. Dacă acest lucru se întâmplă cu cei dragi, umpleți-vă inima cu multă compasiune, alergați la ei, îmbrățișați-i și sărutați-i la fel cum a făcut tatăl fiului risipitor.²⁰

Și, cel mai important, continuați să trăiți viața fiind demni, fiți un exemplu bun pentru ei arătându-le ceea ce credeți și apropiați-vă mai mult de Salvatorul nostru, Isus Hristos. El cunoaște și înțelege tristețea și durerile noastre profunde și El vă va binecuvânta acțiunile și devotamentul față de cei dragi ai dumneavoastră, dacă nu în această viață, în viața următoare. Aduceți-vă aminte, întotdeauna, dragi frați și surori, că speranța este o parte importantă din planul Evangheliei.

De-a lungul multor ani de slujire în Biserică, am văzut membri credincioși care au pus în practică, în mod

consecvent, aceste principii în viața lor. Este și cazul unei mame singure pe care o voi numi „Maria”. Din păcate, Maria a trecut printr-un divorț tragic. În acel moment, Maria și-a dat seama că hotărârile sale cele mai importante, cu privire la familia ei, aveau să fie de natură spirituală. Aveau rugăciunea, studiul din scripturi, postul și faptul de a se duce la Biserică și la templu să continue să fie importante pentru ea?

Maria fusese întotdeauna credincioasă și, în acest moment de cotitură din viața ei, ea s-a hotărât să se agațe de ceea ce știa deja că este adevărat. Ea a găsit putere în „Familia: o declarație oficială către lume”, care, printre multe principii minunate, ne învață că „părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate” și de a-i învăța să se supună întotdeauna poruncilor lui Dumnezeu.²¹ Ea a căutat continuu răspunsuri de la Domnul și le-a împărtășit celor patru copii ai ei în fiecare împrejurare din familie. Ei au discutat frecvent despre Evanghelie și și-au împărtășit experiențele și mărturiile unii altora.

În pofida greutăților prin care au trecut, copiii ei și-au dezvoltat dragostea față de Evanghelia lui Hristos și dorința de a sluji și de a împărtăși Evanghelia altora. Trei dintre ei au slujit cu credință în misiuni cu timp deplin și cel mai mic slujește acum în misiune în America de Sud. Fiica ei cea mai mare, pe care o cunosc destul de bine, care acum este căsătorită și are o credință puternică, a spus: „Niciodată nu am simțit că mama ne-a crescut singură, deoarece Domnul

a fost întotdeauna în căminul nostru. Când își depunea mărturia despre El în fața noastră, fiecare dintre noi se întorcea spre El adresându-I propriile întrebări. Sunt atât de recunoscătoare pentru că ea a făcut ca Evanghelia să prindă viață pentru noi”.

Dragii frați și surori, această mamă bună a putut să facă din căminul ei un centru de învățare spirituală. Asemenea etiopianului, Maria s-a întrebat de multe ori: „Cum ar putea copiii mei să învețe, dacă mama lor nu-i va călăuzi?”.

Dragii mei colegi în Evanghelie, vă depun mărturie că, atunci când căutăm să învățăm Evanghelia lui Isus Hristos cu toată seriozitatea, cu energie, cu fermitate, cu sinceritate și să o predăm unuia altuia cu un scop adevărat și sub influența Spiritului, aceste învățături pot transforma inimi și inspira dorința de a trăi potrivit adevărilor lui Dumnezeu.

Depun mărturie că Isus Hristos este Salvatorul lumii. El este Mântuitorul și El trăiește. Eu știu că El conduce Biserica Sa prin profeți, văzători și revelatori. De asemenea, vă depun mărturie că Dumnezeu trăiește, că El ne iubește. El dorește să ne întoarcem înapoi în prezența Sa – noi toți. El ne ascultă rugăciunile. Îmi depun mărturia despre aceste adevăruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Faptele apostolilor 8:27.
2. Faptele apostolilor 8:30-31, 35.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 88:77-78, 118; 130:18-19; 131:6.
4. Vedeți 2 Corinteni 5:17.
5. Faptele apostolilor 8:39.
6. Vedeți Moise 6:52, 57-58; Deuteronom 4:5, 14; 5:1; Doctrină și legăminte 43:8-9; 130:18-19; 136:32.
7. Vedeți Deuteronom 4:10.
8. Deuteronom 4:1, 9.
9. Deuteronom 4:40.
10. Efeseni 6:4; Enos 1:1.
11. Doctrină și legăminte 93:40.
12. Russell M. Nelson, „Salvare și exaltare”, *Liahona*, mai 2008, p. 9.
13. Vedeți Mosia 3:9.
14. Vedeți Helaman 5:12.
15. Vedeți Ioan 1:38-39.
16. Vedeți Ioan 6:35.
17. Vedeți Ioan 16:13.
18. Vedeți Ioan 14:26.
19. Vedeți Faptele apostolilor 8:37-38.
20. Vedeți Luca 15:20.
21. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.

BECKY CRAVEN
a doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Atent versus superficial

Pe măsură ce lumea acceptă din ce în ce mai mult răul, trebuie să ne străduim, cu sârguință, să stăm cu fermitate pe cărarea care ne conduce în siguranță la Salvatorul nostru.

Odată, am văzut la fereastra unui magazin un anunț în care se spunea: „Fericire, 25 de lei”. Am fost atât de curioasă să văd cât de multă fericire puteai cumpăra cu 25 de lei, încât am intrat în magazin. Am găsit multe chipiruri și suveniruri ieftine – dar niciunul dintre lucrurile pe care le-am văzut nu ar fi putut să-mi aducă tipul de fericire pe care îl sugera anunțul. De-a lungul anilor, m-am gândit de multe ori la acel anunț și cât de ușor poate fi să căutăm fericirea în lucruri ieftine sau temporare. În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, suntem binecuvântați să știm cum și unde să găsim fericirea adevărată. O putem găsi atunci când trăim cu grijă potrivit Evangheliei stabilite de Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, și când ne străduim să fim mai asemănători Lui.

Noi avem un prieten drag care este mecanic feroviar. Într-o zi, în timp ce conducea un tren pe ruta sa, a observat o mașină oprită pe șine. Și-a dat seama rapid că acea mașină era blocată. El a activat imediat modul pentru situații de urgență al trenului, prin care au fost pornite frânele fiecărui vagon de

marfă, vagoane care se întindeau pe 1,2 km în spatele locomotivei și care transportau o încărcătură de 5.900 de tone. Nu exista nicio posibilitate din punct de vedere al fizicii ca trenul să se oprească înainte de a lovi mașina, ceea ce s-a și întâmplat. Din fericire pentru persoanele aflate în mașină, acestea au auzit avertismentul șuieratului trenului și au ieșit din mașină înainte de impact. În timp ce mecanicul vorbea cu ofițerul de poliție care investiga cazul, o femeie

furioasă s-a apropiat de ei. Ea a strigat spunând că a văzut tot incidentul și, apoi, a declarat că mecanicul nici măcar nu a încercat să vireze pentru a evita mașina!

Evident că, dacă mecanicul ar fi putut vira și ieși de pe șine pentru a evita un accident, întregul său tren ar fi deraiat și s-ar fi oprit brusc. Din fericire pentru el, șinele de cale ferată pe care era trenul mențineau, cu fermitate, roțile trenului spre destinația lui, în pofida obstacolelor din calea sa. Din fericire, și noi suntem pe niște șine, pe cărarea legământului pe care l-am făcut când am fost botezați în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Deși este posibil să întâlnim, din când în când, obstacole în drumul nostru, această cărare ne va duce, dacă rămânem cu fermitate pe ea, spre destinația noastră eternă.

Viziunea pomului vieții ne arată cum efectele superficialității ne pot îndepărta de cărarea legămintelor. Gândiți-vă că bara de fier și cărarea dreaptă și îngustă sau cărarea legămintelor duc direct la pomul vieții, unde cei credincioși au parte de toate binecuvântările oferite de Salvator și ispășirea Sa. De asemenea, în viziune apare un râu care reprezintă necurăția lumii. Scripturile ne spun că acest râu „curgea” pe lângă cărare, dar trecea doar „pe lângă” pom, nu înspre el. Lumea este plină de lucruri care ne distrag atenția, care îi pot înșela chiar și pe cei aleși, făcându-i să fie

superficiali în respectarea legămintelor lor – conducându-i astfel pe lângă pom, dar nu *spre* pom. Dacă nu suntem atenți să trăim potrivit legămintelor noastre cu exactitate, eforturile noastre superficiale ne pot conduce, într-un final, pe căi nepermise sau spre a ne alătura celor care au intrat deja în clădirea mare și spațioasă. Dacă nu suntem atenți ne putem chiar îneca în adâncimile unui râu plin de necurăție.¹

Există un mod atent și unul superficial de a face totul, inclusiv faptul de a trăi conform Evangheliei. Când ne gândim la dedicarea noastră față de Salvator, suntem atenți sau superficiali? Din cauza firii noastre din viața muritoare, nu căutăm noi, câteodată, justificări pentru comportamentul nostru, spunând, uneori, că faptele noastre se află în zona *gri* sau amestecând lucrurile bune cu cele care nu sunt așa bune? Oricând spunem „totuși”, „cu excepția” sau „dar” atunci când ne referim la faptul de a urma sfatul profeților noștri care ne conduc sau de a trăi, cu atenție, conform Evangheliei, spunem, de fapt, „Acel sfat nu este pentru mine”. Putem să ne justificăm cât de mult dorim, dar adevărul este că *nu există un mod corect de a face un lucru greșit!*

Tema tinerilor pentru anul 2019 este luată din Ioan 14:15, unde Domnul ne-a instruit: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. Dacă Îl iubim așa cum pretindem, nu putem să arătăm acea dragoste fiind puțin mai atenți la a trăi conform poruncilor Sale?

Faptul de a fi atenți la a trăi conform Evangheliei nu înseamnă neapărat a fi formali sau rigizi. Înseamnă să avem gânduri și un comportament corespunzătoare calității de ucenic al lui Isus Hristos. Iată câteva gânduri pe care să le aveți în vedere când cugetați la diferența dintre a avea o atitudine atentă și una superficială cu privire la faptul de a trăi conform Evangheliei.

Suntem noi atenți în ceea ce privește preaslăvirea noastră din ziua de sabbat și pregătirea pentru a lua din împărățanie în fiecare săptămână?

Putem fi noi mai atenți în rugăciunile noastre și studiul nostru din scripturi sau putem fi implicați într-un mod mai activ în studiul din *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*?

Suntem noi atenți când preaslăvim în templu și trăim, intenționat și cu atenție, atât potrivit legămintelor pe care le-am făcut la botez, cât și a celor făcute în templu? Suntem atenți la înfățișarea noastră și ne îmbrăcăm cuviincios, în special, în locuri și circumstanțe sacre? Suntem noi atenți la cum purtăm veșmintele sacre din templu? Sau ne impune moda lumii o atitudine mai superficială?

Suntem noi atenți la cum le slujim altora și cum ne îndeplinim chemările în Biserică sau suntem indiferenți sau superficiali în privința chemării noastre de a sluji?

Suntem noi atenți sau superficiali cu privire la ceea ce citim și ceea ce privim la televizor sau pe dispozitivele noastre

mobile? Suntem atenți la cum vorbim? Sau îmbrățișăm cu ușurință grosolăniile și vulgaritățile?

Broșura *Pentru întărirea tineretului* conține standarde care, dacă sunt urmate cu atenție, vor aduce binecuvântări mari și ne vor ajuta să stăm pe cărarea legămintelor. Deși a fost scrisă în folosul tinerilor, standardele ei nu expiră atunci când părăsim programele Tinerii Băieții sau Tinerele Fete. Ele sunt valabile pentru fiecare dintre noi tot timpul. Revăzând aceste standarde, vom fi îndrumați să găsim alte moduri în care putem fi mai atenți la cum trăim conform Evangheliei.

Noi nu coborâm aceste standarde pentru a ne integra sau a face pe altcineva să se simtă confortabil. Noi suntem ucenici ai lui Isus Hristos și, prin urmare, dorim să-i înălțăm pe alții la un nivel mai înalt, mai sfânt, în care și ei pot culege binecuvântări mari.

Invit pe fiecare dintre noi să caute îndrumarea Duhului Sfânt pentru a ști ce schimbări trebuie să facă în viața sa pentru a ține, cu mai multă atenție, legămintele. Vă implor, de asemenea, să nu-i criticați pe alții care încearcă să facă la fel. „Judecata este a Mea, spune Domnul.”² Cu toții suntem în procesul de creștere și schimbare.

Mi se pare interesantă povestirea din Cartea lui Mormon despre amliciții apostatați. Pentru a le arăta altora că nu mai au legătură cu Isus Hristos și Biserica Sa, și-au pus un semn roșu, distinctiv pe frunte, să fie văzut de toți.³ Pentru a arăta opusul și în calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, ce semn distinctiv ne punem noi? Văd ceilalți cu ușurință imaginea Sa în înfățișarea noastră și știu pe cine reprezentăm prin modul atent în care ne trăim viața?

În calitate de popor de legământ, noi nu suntem meniți să ne amestecăm cu restul lumii. Am fost numiți „un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui”⁴ – ce compliment! Pe măsură ce lumea acceptă din ce în ce mai mult răul, trebuie să ne străduim, cu sârguință, să stăm cu fermitate pe cărarea care ne conduce în siguranță la Salvatorul nostru, concentrându-ne din ce în ce mai mult asupra legămintelor

noastre și permițând din ce în ce mai puțin opiniilor lumii să ne influențeze.

Pe măsură ce mă gândesc la obținerea fericirii de durată, îmi dau seama că, uneori, ne aflăm în zona gri. Este inevitabil să întâlnim neguri de întuneric atunci când călătorim de-a lungul cărării legămintelor. Ispita și superficialitatea ne pot face să deviem ușor de la calea noastră chiar în întunericul lumii și departe de cărarea legămintelor. Pentru perioadele în care se poate întâmpla acest lucru, profetul nostru iubit, președintele Russell M. Nelson, ne-a implorat să ne întoarcem pe cărarea legămintelor și să facem acest lucru rapid. Cât de recunoscătoare sunt pentru darul pocăinței și pentru puterea ispășirii Salvatorului nostru!

Este imposibil să ducem o viață perfectă. Un singur om a putut trăi în mod perfect cât timp a locuit pe această planetă telectuală. Acela a fost Isus Hristos. Dragi frați și surori, deși nu suntem perfecți, putem fi demni: demni să luăm din împărtășanie, demni de binecuvântările templului și demni de a primi revelație personală.

Regele Beniamin a depus mărturie despre binecuvântările și fericirea pe care le primesc cei care îl urmează cu atenție pe Salvator: „Și mai mult, aș dori ca voi să vă gândiți la starea binecuvântată și fericită a acelora care țin poruncile lui Dumnezeu. Căci iată, ei sunt binecuvântați în toate lucrurile, atât cele lumești, cât și cele spirituale; și dacă ei se mențin cu credință până la sfârșit, atunci sunt primiți în cer pentru ca să poată locui cu Dumnezeu într-o stare de fericire fără de sfârșit”⁵.

Poate fi cumpărată fericirea cu 25 de lei? Nu, nu poate. Fericirea profundă și de durată vine atunci când trăim, intenționat și cu atenție, conform Evangheliei lui Isus Hristos. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți 1 Nefi 8; 15.
2. Mormon 8:20.
3. Vedeți Alma 3:4.
4. 1 Petru 2:9.
5. Mosia 2:41

VÂRSTNICUL BROOK P. HALES
din Cei Șaptezeci

Răspunsuri la rugăciuni

Tatăl ne cunoaște, este conștient de nevoile noastre și ne va ajuta în mod perfect.

Un principiu doctrinar important și alinător al Evangheliei lui Isus Hristos este acela că Tatăl nostru Ceresc are o dragoste perfectă față de copiii Săi. Datorită acestei dragoste perfecte, El ne binecuvântează nu doar potrivit dorințelor și nevoilor noastre, ci și potrivit înțelepciunii Sale infinite. Profetul Nefi a spus: „Eu știu că [Dumnezeu] îi iubește pe copiii Săi”¹.

Un aspect al acestei dragoste perfecte este implicarea Tatălui nostru Ceresc

în detaliile vieții noastre, chiar și când poate nu ne dăm seama de acest lucru sau nu-l înțelegem. Căutăm îndrumarea divină și ajutorul divin ale Tatălui Ceresc prin intermediul rugăciunii sincere spuse cu credință. Când ne onorăm legămintele și ne străduim să fim mai asemănători Salvatorului nostru, suntem îndreptățiți să avem parte de un flux constant² de îndrumare divină pe care o primim prin intermediul influenței și inspirației din partea Duhului Sfânt.

Scripturile ne învață: „Căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi”³ și El „cunoaște toate lucrurile, pentru că toate lucrurile sunt prezente în fața ochilor [Săi]”⁴.

Profetul Mormon este un exemplu al acestui lucru. El nu a văzut în viața sa rezultatele lucrării sale. Însă, el a înțeles că Domnul îl îndruma cu grijă. Când a simțit îndemnul să includă plăcile mici ale lui Nefi în cronica sa, Mormon a scris: „Și fac aceasta pentru un scop înțelept, căci așa mi se șoptește, potrivit cu lucrările Spiritului Domnului care este în mine. Și acum, nu cunosc toate lucrurile, dar Domnul cunoaște toate lucrurile care vor veni, prin urmare, El lucrează în mine ca să facă așa cum este voința Sa”⁵. Deși Mormon nu a știut de pierderea celor 116 pagini ale manuscrisului care avea să aibă loc în viitor, Domnul a creat și a pregătit o cale prin care să depășească acel obstacol, cu mult timp înainte ca acest lucru să se fi întâmplat.

Tatăl ne cunoaște, este conștient de nevoile noastre și ne va ajuta în mod perfect. Uneori, acest ajutor ne este oferit chiar în momentul în care cerem ajutor divin sau imediat după ce-I cerem. Uneori, dorințele noastre cele mai sincere și mai nobile nu sunt îndeplinite așa cum sperăm, dar ne dăm seama că Dumnezeu are pregătite

pentru noi binecuvântări și mai mari. Și, uneori, dorințele noastre neprihănite nu sunt îndeplinite în această viață. Voi ilustra, prin trei relatări diferite, modurile în care Tatăl nostru din Cer ne poate răspunde la rugăciunile sincere adresate Lui.

Fiul nostru cel mai mic a fost chemat să slujească în calitate de misionar în Misiunea Paris, Franța. Pentru a se pregăti să slujească, ne-am dus cu el să cumpărăm obișnuitele cămăși, costume, cravate, șosete și un palton. Din nefericire, mărimea paltonului pe care și-l dorea nu era pe stoc. Însă, vânzătorul a spus că urmau să aibă paltonul în câteva săptămâni și că putea fi livrat la centrul de pregătire a misionarilor din Provo înainte de plecarea fiului nostru în Franța. Am plătit paltonul și nu ne-am mai gândit la el.

Fiul nostru s-a dus la centrul de pregătire a misionarilor în luna iunie, iar paltonul a fost livrat cu doar câteva zile înainte de planificata lui plecare în luna august. Nu a probat paltonul, ci l-a pus repede în bagajul cu hainele sale și cu alte lucruri.

Cum iarna a sosit la Paris, unde fiul nostru slujea, el ne-a scris că a scos paltonul și l-a probat, dar că-i era mult prea mic. Prin urmare, a trebuit să depunem alți bani în contul său bancar, astfel încât să-și poată cumpăra un alt

palton în Paris, ceea ce a și făcut. Fiind puțin supărat, i-am scris și i-am cerut să dea cuiva primul palton, pentru că nu-l putea folosi.

Mai târziu, am primit acest e-mail de la el: „Este foarte, foarte frig aici... Vântul pare că ne pătrunde până la oase, deși noul meu palton este minunat și destul de gros... L-am dat pe cel vechi unui [alt misionar din apartamentul nostru] care a spus că se rugase să poată avea un palton mai bun. El este convertit de câțiva ani și îi are doar pe mama sa... și pe misionarul care l-a botezat care îl susțin în misiunea sa și, astfel, paltonul a fost răspunsul la o rugăciune, așadar m-am simțit foarte fericit în legătură cu aceasta”⁶.

Tatăl Ceresc știa că acest misionar, care slujea în Franța la aproximativ 10.000 de kilometri de casă, avea nevoie urgent de un palton nou pentru o iarnă rece în Paris, și că acest misionar nu avea resursele necesare pentru a cumpăra unul. Tatăl Ceresc știa, de asemenea, că fiul nostru avea să primească de la magazinul de îmbrăcăminte din Provo, Utah, un palton care avea să-i fie mult prea mic. El știa că acești doi misionari aveau să slujească împreună în Paris și că paltonul avea să fie răspunsul la rugăciunea umilă și sinceră a unui misionar care avea o nevoie urgentă.

Salvatorul ne-a învățat:

„Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.

Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.

Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”⁷.

În alte situații, când dorințele noastre nobile nu sunt îndeplinite în modul sperat, acest lucru poate fi, de fapt, pentru beneficiul nostru suprem. De exemplu, Iosif, fiul lui Iacov, a fost atât de mult invidiat și urât de frații lui, încât ei au complotat să-l ucidă pe Iosif. În loc să-l ucidă, au ajuns să-l vândă ca rob în Egipt.⁸ Dacă a existat vreodată cineva care să simțită că rugăciunile sale nu au primit răspunsul sperat, acesta ar fi putut fi Iosif. În realitate, nenorocirea sa evidentă a avut ca rezultat mari binecuvântări pentru el

și i-a salvat familia de la foamete. Mai târziu, după ce a devenit un conducător de încredere în Egipt, cu mare credință și înțelepciune le-a spus fraților săi:

„Acum, nu vă întristați și nu fiți mârniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră.

Iată sunt doi ani de când băntuie foametea în țară; și încă cinci ani, nu va fi nici arătură, nici seceriș.

Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire.

Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu”⁹.

Când era la facultate, fiul nostru cel mai mare a fost angajat la un loc de muncă pentru studenți cu jumătate de normă foarte dorit care avea potențialul să ducă la un post permanent minunat după absolvire. A muncit din greu, patru ani, în acest loc de muncă pentru studenți, a devenit foarte priceput și a fost foarte respectat de colegii și șefii săi. La sfârșitul ultimului an de facultate, ca și cum totul ar fi fost planificat în detaliu în cer (cel puțin așa credea fiul nostru), postul permanent a devenit vacant și el era candidatul principal, totul indicând că el avea să primească în mod sigur postul respectiv.

Ei bine, el nu a fost angajat. Niciunul dintre noi nu putea să înțeleagă. S-a pregătit foarte bine, s-a descurcat foarte bine la interviu, a fost candidatul care a întrunit cel mai bine condițiile și s-a rugat cu speranță și așteptări mari! A fost devastat și descurajat și niciunul dintre noi nu a putut să înțeleagă de ce nu a fost angajat. De ce Dumnezeu nu i-a îndeplinit dorința neprihănită?

Răspunsul a devenit foarte clar doar după mai mulți ani. Dacă ar fi primit postul de vis după absolvire, el ar fi pierdut ocazia crucială care i-a schimbat viața și care s-a dovedit a fi pentru binele și pentru binecuvântarea sa eterne. Dumnezeu a știut de la început sfârșitul (așa cum El știe întotdeauna) și, în acest caz, răspunsul la multe rugăciuni neprihănite a fost nu, în favoarea unui rezultat mult mai mareț.

Și, uneori, răspunsul la rugăciune pe care-l căutăm cu atâta neprihănire, disperare și sinceritate nu ne este dat în această viață.

Sora Patricia Parkinson s-a născut fără probleme de vedere, însă, la vârsta de șapte ani, a început să-și piardă vederea. La vârsta de nouă ani, Pat a început să meargă la Utah Schools for the Deaf and Blind (Școala Utah pentru cei surzi și orbi) în Ogden, Utah, la aproximativ 145 de km de casa ei, trebuind să stea la internatul școlii – lucru care a inclus tot dorul de casă de care poate avea parte cineva la vârsta de nouă ani.

La vârsta de 11 ani, și-a pierdut vederea în totalitate. Pat s-a întors acasă definitiv la vârsta de 15 ani pentru a merge la liceul local. S-a dus la facultate și a absolvit obținând o diplomă de licență în tulburări de comunicare și psihologie și, după o luptă eroică de a învinge îndoilele comisiei de admitere

a universității, a fost admisă la master și a obținut o diplomă de master în patologia comunicării. Pat lucrează acum cu 53 de elevi din ciclul primar și supraveghează patru asistenți în patologia comunicării în districtul școlii ei. Are propria casă și mașină, mașină pe care prietenii și membrii familiei ei o conduc când Pat are nevoie de transport.

La vârsta de 10 ani, Pat a fost programată să aibă o altă intervenție medicală împotriva slăbirii vederii. Părinții ei i-au spus mereu exact ce avea să se întâmple în legătură cu tratamentul medical, însă, dintr-un motiv anume, nu i-au spus despre această procedură. Când părinții i-au spus că procedura fusese programată, Pat, folosind cuvintele mamei sale, „a fost distrusă”. Pat a fugit în cealaltă cameră, dar a revenit mai târziu și le-a spus părinților cu o oarecare indignare: „Să vă spun ceva.

în timp, învățăm că Dumnezeu avea pregătite pentru noi binecuvântări mai mari decât am crezut inițial. Și, alteori, cererile noastre neprihănite către Dumnezeu nu vor fi îndeplinite în această viață.¹² Vârstnicul Neal A. Maxwell a spus: „Credința include, de asemenea, încrederea în timpul ales de Dumnezeu”¹³.

Suntem încredințați că, în modul Său și la timpul ales de El, Tatăl Ceresc ne va binecuvânta și ne va rezolva toate îngrijorările, nedreptățile și dezamăgirile.

Să-l citez pe regele Beniamin: „Și mai mult, aș dori ca voi să vă gândiți la starea binecuvântată și fericită a acelor care țin poruncile lui Dumnezeu. Căci iată, ei sunt binecuvântați în toate lucrurile, atât cele lumești, cât și cele spirituale; și dacă ei se mențin cu credință până la sfârșit, atunci sunt primiți în cer pentru ca să poată locui cu Dumnezeu într-o stare de fericire fără de sfârșit. O, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că aceste lucruri sunt adevărate; căci Domnul Dumnezeu le-a spus”¹⁴.

Știu că Dumnezeu ne aude rugăciunile.¹⁵ Știu că, fiind un Tată atotștiutor, iubitor, El ne răspunde la rugăciuni în mod perfect, potrivit înțelepciunii Sale infinite și în moduri care vor fi pentru folosul și binecuvântarea noastră supremă. Depun astfel mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Nefi 11:17; vedeți, de asemenea, 1 Ioan 4:8.
2. Vedeți Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 93-96.
3. Matei 6:8.
4. Doctrină și legăminte 38:2.
5. Cuvintele lui Mormon 1:7.
6. Corespondență personală.
7. Matei 10:29-31.
8. Vedeți Genesa 37:20, 26-28.
9. Genesa 45:5-8.
10. Dintr-un interviu personal cu Patricia Parkinson, 10 dec. 2018.
11. Henry B. Eyring, „Spiritul Său să fie cu dumneavoastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 88.
12. Vedeți Jeffrey R. Holland, „An High Priest of Good Things to Come”, *Liahona*, ian. 2000, p. 42-45.
13. Neal A. Maxwell, „Lest Ye Be Wearied and Faint in Your Minds”, *Ensign*, mai 1991, p. 90.
14. Mosia 2:41.
15. Vedeți „Power of Prayer”, www.mormon.org/beliefs/power-of-prayer.

Eu știu, Dumnezeu știe și cred că și voi știți. Voi fi oarbă tot restul vieții!”.

În urmă cu mai mulți ani, Pat s-a dus în California pentru a vizita membri ai familiei care locuiau acolo. În timp ce era afară cu nepotul ei în vârstă de trei ani, el i-a spus: „Mătușă Pat, de ce nu Îi ceri Tatălui Ceresc să-ți dea ochi noi? Pentru că dacă Îi ceri Tatălui Ceresc, El îți va da ce îți dorești. Tu doar trebuie să-I ceri”.

Pat a spus că a fost surprinsă de întrebare, însă a răspuns: „Ei bine, uneori Tatăl Ceresc nu lucrează așa. Uneori, El dorește să înveți ceva și, astfel, nu-ți oferă tot ce-ți dorești. Uneori trebuie să aștepti. Tatăl Ceresc și Salvatorul știu cel mai bine ce este bine pentru noi și ce avem nevoie. Așadar, Ei nu îți vor oferi tot ce îți dorești în momentul în care îți dorești”.

O cunosc pe Pat de mulți ani și, recent, i-am spus că admir faptul că ea este întotdeauna optimistă și fericită. Ea a răspuns: „Ei bine, nu ai fost acasă cu mine! Am momentele mele. Am avut crize grave de depresie și am plâns foarte mult”. Ea a mai spus: „De când am început să-mi pierd vederea, a fost ciudat, dar am știut că Tatăl Ceresc și

Salvatorul erau alături de familia mea și de mine. Am gestionat situația cât de bine am putut și, după părerea mea, am gestionat-o corect. Am ajuns să fiu o persoană destul de realizată și, în general, sunt fericită. Îmi aduc aminte de mâna Sa în toate lucrurile. Celor care mă întreabă dacă sunt supărată pentru că sunt oarbă, le răspund: «Pe cine să fiu supărată? Tatăl Ceresc este alături de mine în aceasta, eu nu sunt singură. El este alături de mine tot timpul».

În acest caz, dorința lui Pat de a-și primi vederea înapoi nu va fi îndeplinită în această viață. Însă motoul ei, pe care l-a învățat de la tatăl său este: „Și aceasta va trece”¹⁰.

Președintele Henry B. Eyring a declarat: „Tatăl este conștient de dumneavoastră, de sentimentele dumneavoastră și de nevoile spirituale și temporale ale tuturor celor din jurul dumneavoastră”¹¹. Acest adevăr măreț și alinător poate fi găsit în cele trei experiențe pe care le-am relatat.

Dragi frați și surori, uneori, rugăciunile noastre primesc repede răspuns având rezultatul sperat. Alteori, rugăciunile noastre nu primesc răspuns în modul în care sperăm, totuși,

VÂRSTNICUL DIETER F. UCHTDORF
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Munca misionară: împărtășiți ceea ce credeți și simțiți

*Oriunde v-ați afla pe acest pământ, există
o mulțime de ocazii pentru a împărtăși vestea
bună a Evangheliei lui Isus Hristos.*

Luna trecută, noi, Cei Doisprezece, am fost invitați de iubitul nostru profet, președintele Russell M. Nelson, să călătorim împreună cu dânsul la dedicarea Templului Roma, Italia. În timp ce călătoream, m-am gândit la apostolul Pavel și la călătoriile sale. În timpul lui, să călătorești de la Ierusalim la Roma ar fi durat 40 de zile. Astăzi, cu unul dintre avioanele mele preferate, durează mai puțin de 3 ore.

Erudiții în domeniul Bibliei cred că Pavel era în Roma când a scris mai multe dintre scrisorile sale, care au fost foarte importante pentru întărirea membrilor de atunci ai Bisericii și cum sunt și pentru întărirea celor din zilele noastre.

Pavel și ceilalți membri ai Bisericii din vechime, *sfinții de la începuturile Bisericii*, erau personal familiarizați cu sacrificiul. Mulți au fost persecutați foarte sever, chiar până la moarte.

În ultimii 200 de ani, membrii Bisericii restaurate a lui Isus, *sfinții din zilele din urmă*, au suferit, de asemenea, persecuții sub multe forme. Dar, în

pofida persecuției (și uneori datorită ei), Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a continuat să crească și, acum, se găsește pe întreg globul.

Avem multe de făcut

Însă, înainte să facem un tort, să aruncăm confeti și să ne felicităm pentru acest succes remarcabil, este bine să

înțelegem într-adevăr creșterea Bisericii și importanța ei.

Sunt aproximativ șapte miliarde și jumătate de oameni în lume, comparativ cu 16 milioane de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă – o turmă foarte mică, într-adevăr.¹

În același timp, numărul credincioșilor creștini în unele zone ale lumii este în scădere.²

Chiar și în Biserica restaurată a Domnului – în timp ce numărul total de membri ai Bisericii continuă să crească – sunt prea mulți membri care nu au parte de binecuvântările care rezultă din venirea cu regularitate la Biserică.

Cu alte cuvinte, indiferent de locul în care vă găsiți pe acest pământ, sunt o mulțime de ocazii de a împărtăși vestea bună³ a Evangheliei lui Isus Hristos persoanelor pe care le întâlniți și lângă care studiați, trăiți sau munciți sau celor care socializează cu dumneavoastră.

În timpul anului trecut, am avut ocazia deosebită de a fi foarte mult implicat în activitățile misionare ale Bisericii în întreaga lume. Deseori, am cugetat, rugându-mă, la cererea importantă făcută de Salvator ucenicilor Săi – nouă, copiilor Săi – „duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”⁴.

M-am străduit să răspund la întrebarea: „Cum putem noi, ca membri și

ucenici ai lui Hristos, să răspundem cel mai bine acestei importante invitații în viața noastră de zi cu zi?”.

Astăzi, vă invit să cugetați la aceeași întrebare în inima și mintea dumneavoastră.⁵

Un dar pentru munca misionară

Conducătorii Bisericii au subliniat de zeci de ani chemarea clară: „Fiecare membru [să fie] un misionar!”⁶.

Membrii Bisericii lui Isus Hristos au împărtășit Evanghelia – atât în trecut, cât și în timpurile noastre – prietenilor și cunoștințelor, cu entuziasm și bucurie. Inimile lor sunt înflăcărate de mărturia pe care o au despre Isus Hristos și doresc sincer ca alții să aibă parte de aceeași bucurie pe care au găsit-o ei în Evanghelia Salvatorului.

Unii membri ai Bisericii se pare că au un talent special pentru acest lucru. Lor le place să fie ambasadori ai Evangheliei. Ei slujesc și îndrumă cu încredere și bucurie munca în calitate de membri misionari.

Totuși, unii dintre noi ezită mai mult. Când se discută despre munca misionară în adunările Bisericii, capetele sunt coborâte încet până când ajung să fie ascunse în spatele băncii (care este în fața lor), ochii se concentrează asupra scripturilor sau se închid

în meditație profundă pentru a evita contactul vizual cu ceilalți membri.

De ce se întâmplă acest lucru?

Poate ne simțim vinovați pentru că nu facem mai mult pentru a împărtăși Evanghelia. Poate nu suntem siguri cum să facem acest lucru. Sau poate că ne simțim speriați să trecem prin situații în care nu ne simțim confortabil.

Înțeleg aceste lucruri.

Dar, aduceți-vă aminte, Domnul nu a cerut niciodată să avem îndemnări, cunoștințe, experiențe speciale și acțiuni misionare perfecte. Ci, „Domnul cere inima și un suflet binevoitor”⁷.

Dacă sunteți deja fericiți făcând muncă misionară, vă rog, continuați și fiți exemplu pentru ceilalți. Domnul vă va binecuvânta.

Însă, dacă aveți sentimentul că ați ezitat când a fost vorba de împărtășirea mesajului Evangheliei, îmi permiteți să vă sugerez cinci lucruri care nu trebuie să vă facă să vă simțiți vinovați și pe care oricine poate să le facă pentru a răspunde la importanta cerere făcută de Salvator de a ajuta la adunarea lui Israel?

Cinci sugestii simple

În primul rând, apropiați-vă de Dumnezeu. Prima mare poruncă este să-L iubim pe Dumnezeu.⁸ Este un motiv important pentru care suntem

pe acest pământ. Întrebați-vă: „Cred eu cu adevărat în Tatăl Ceresc?”

Îl iubesc și am încredere în El?”.

Cu cât devenim mai apropiați de Tatăl nostru Ceresc, cu atât mai mult lumina Sa și bucuria Sa vor străluci din interiorul nostru. Ceilalți vor observa că aveți ceva unic și special. Și vor întreba ce este.

În al doilea rând, umpleți-vă inima cu dragoste pentru alții. Aceasta este a doua mare poruncă.⁹ Încercați, cu adevărat, să-i vedeți pe toți din jurul dumneavoastră ca pe copii ai lui Dumnezeu. Slujiți-le – indiferent dacă numele lor apar sau nu pe lista dumneavoastră de soră sau frate care slujește.

Râdeți cu ei. Bucurați-vă cu ei. Plângeți cu ei. Respectați-i. Vindecați-i, încurajați-i și întăriți-i.

Străduiți-vă să urmați exemplul Salvatorului iubindu-i și dați dovadă de compasiune față de alții – chiar și pentru cei care nu sunt binevoitori cu dumneavoastră, care vă ridiculizează și vor să vă facă rău. Iubiți-i și tratați-i ca pe copii ai Tatălui Ceresc.

În al treilea rând, străduiți-vă să mergeți pe calea uceniciei. În timp ce dragostea dumneavoastră față de Dumnezeu și de copiii Săi crește, crește și devotamentul dumneavoastră de a-L urma pe Isus Hristos.

Învățați despre calea Sa ospătându-vă din cuvintele Sale și ascultând și punând în practică învățăturile profeților și apostolilor din zilele noastre. Când comunicați cu Tatăl Ceresc cu inima umilă și dornică să învețe, încrederea și curajul de a-L urma cresc.

Mersul pe calea uceniciei necesită exercițiu – în fiecare zi, puțin câte puțin, „har după har”¹⁰, „învățătură peste învățătură”¹¹. Uneori, doi pași înainte și un pas înapoi.

Lucrul important este să nu renunțați; continuați să încercați pentru a reuși. Veți deveni, în cele din urmă, mai buni, mai fericiți și mai sinceri. Faptul de a vorbi cu alții despre religia dumneavoastră va deveni ceva normal și natural. De fapt, Evanghelia va fi o parte atât de importantă și prețioasă a vieții dumneavoastră, încât va fi nefiresc să nu vorbiți despre ea cu alții. Aceasta nu se va întâmpla imediat – este un efort pe durata întregii vieți. Dar se va întâmpla.

În al patrulea rând, împărtășiți ceea ce credeți și simțiți. Nu vă cer să stați la colțul străzii cu un megafon și să strigați versete din Cartea lui Mormon. Ceea ce vă cer este ca întotdeauna să căutați ocazii să vă prezentați oamenilor religia în mod natural și normal – atât personal, cât și online. Vă cer să „fiți martori”¹² ai puterii Evangheliei tot timpul – și, când este necesar, să folosiți cuvinte¹³.

Deoarece „Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru [mântuire]”, puteți fi încrezători, curajoși și umili când o împărtășiți¹⁴. Încrederea, curajul și umilința pot părea atribute contradictorii, dar ele nu sunt. Ele demonstrează invitația Salvatorului de a nu ascunde valorile și principiile Evangheliei sub obroc, ci să vă lăsați lumina să lumineze, pentru ca faptele dumneavoastră bune să poată slăvi pe Tatăl din Ceruri.¹⁵

Sunt multe căi normale și naturale prin care se poate face aceasta, de la faptele zilnice de bunătate la declarații pe YouTube, Facebook, Instagram sau Twitter sau la conversații simple cu oamenii pe care îi întâlniți. În acest an, în căminele noastre și la Școala de duminică, noi învățăm din Noul

Testament. Este o ocazie minunată de a invita prieteni și vecini la Biserică și în căminele dumneavoastră pentru a învăța împreună despre Salvator. Împărtășiți-le aplicația Biblioteca Evangheliei, în care ei pot găsi *Vino și urmează-Mă*. Dacă aveți prieteni tineri, dați-le lor și familiilor lor broșura *Pentru întărirea tineretului* și invitați-i să vină să vadă modul în care tinerii noștri se străduiesc să trăiască potrivit acestor principii.

Dacă cineva întreabă despre sfârșitul de săptămână, nu ezitați să vorbiți despre experiențele avute la Biserică. Povestiți despre copiii mici care au stat în fața congregației și au cântat cu înflăcărare cum încearcă ei să fie ca Isus. Vorbiți despre grupul de tineri care i-au ajutat pe cei în vârstă de la căminele de bătrâni să alcătuiască istorii personale. Vorbiți despre recenta modificare adusă programului pentru Școala de duminică și despre modul în care este binecuvântată familia dumneavoastră datorită ei. Sau explicați de ce subliniem că aceasta este Biserica lui Isus Hristos și că noi suntem *sfinți* din zilele din urmă, la fel cum membrii din Biserica din vechime erau numiți, de asemenea, *sfinți*.

Împărtășiți oamenilor, în orice mod care vi se pare natural și normal, de ce, pentru dumneavoastră, sunt importanți Isus Hristos și Biserica Sa. Invitați-i să „vină și să vadă”¹⁶. Apoi, încurajați-i să vină și să ajute. Sunt numeroase ocazii pentru persoane să ajute în Biserica noastră.

Rugați-vă nu doar ca misionarii să-i poată găsi pe cei aleși. Rugați-vă zilnic, din toată inima, să-i găsiți pe cei care vor veni și vor vedea, vor veni și vor ajuta și vor veni și vor sta. Aduceți-vă aminte să informați misionarii cu timp deplin despre acțiunile dumneavoastră. Ei sunt la fel ca îngerii, gata să vă ajute!

Când împărtășiți vestea cea bună, Evanghelia lui Isus Hristos, s-o faceți cu dragoste și răbdare. Dacă interacționăm cu oamenii doar pentru că ne așteptăm ca ei să se îmbrace imediat cu haine albe cerând să fie îndrumați spre cel mai apropiat bazin de botez, greșim.

Unii dintre cei care vin și văd, poate nu se vor alătura niciodată Bisericii;

alții o vor face mai târziu. Este alegerea lor. Dar acest lucru nu schimbă dragostea noastră față de ei. Și nu schimbă acțiunile noastre entuziaste de a continua să invităm persoane și familii să vină și să vadă, să vină și să ajute și să vină și să rămână.

În al cincilea rând, aveți încredere că Domnul face miracolele Sale. Nu este rolul dumneavoastră să converțiți oamenii. Acesta este rolul Duhului Sfânt. Rolul dumneavoastră este să împărtășiți ceea ce simțiți și credeți și să trăiți potrivit crezurilor pe care le aveți.

Deci, nu trebuie să vă descurajați dacă cineva nu acceptă mesajul Evangheliei imediat. Nu este un eșec personal.

Acest lucru este între persoana respectivă și Tatăl Ceresc.

Rolul dumneavoastră este să-L iubiți pe Dumnezeu și să-i iubiți pe semenii dumneavoastră, care sunt copiii lui Dumnezeu.

Credeți, iubiți, acționați.

Dacă urmați această cale, Domnul va face miracole prin dumneavoastră pentru a binecuvânta copiii Săi prețioși.

Aceste cinci sugestii vă vor ajuta să faceți ceea ce ucenicii lui Isus Hristos au făcut încă din vremurile din vechime. Evanghelia și Biserica Sa sunt o parte importantă din viața dumneavoastră și din ceea ce sunteți și ceea ce faceți. Veți dori să invitați pe alții să vină și să vadă și să vină și să ajute și Dumnezeu va face lucrarea Sa de salvare și ei vor veni și vor rămâne.

Dar dacă este greu să împărtășești Evanghelia?

„Dar”, ați putea întreba, „dacă fac toate acestea și oamenii reacționează nepoliticos? Dacă ei critică Biserica? Dacă încep să mă ocolească?”.

Da, aceste lucruri se pot întâmpla. Din vremurile din vechime, ucenicii lui Isus Hristos au fost, deseori, persecutați.¹⁷ Apostolul Petru a spus: „Bucurați-vă, întrucât [noi avem] parte de patimile lui Hristos”¹⁸. Acești sfinți din vechime s-au bucurat „că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui”¹⁹.

Pe lângă acestea, Domnul lucrează în moduri misterioase. S-ar putea ca prin răspunsul dumneavoastră la respingere, asemănător celui al lui Hristos, o inimă împietrită să fie influențată.

În calitate de apostol al lui Isus Hristos, vă binecuvântează cu *încrederea* de a fi o mărturie vie a valorilor Evangheliei, cu acel *curaj* de a fi întotdeauna recunoscut ca membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, cu *umilința* de a ajuta lucrarea Sa, ca o expresie a dragostei dumneavoastră pentru Tatăl Ceresc și copiii Săi.

Dragii mei prieteni, vă veți bucura știind că sunteți o parte importantă în adunarea lui Israel de mult prezisă,

pregătindu-vă pentru venirea lui Hristos cu „putere și o mare slavă; cu toți sfinții îngeri”²⁰.

Tatăl Ceresc vă cunoaște. Domnul vă iubește. Dumnezeu vă va binecuvânta. Această lucrare este rânduită de El. Puteți face acest lucru. Toți putem face acest lucru împreună.

Mărturisesc astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Marele profet Nefi a văzut în viziune faptul că, deși Biserica Mielului se va răspândi „pe toată fața pământului”, din cauza ticăloșiei din lume, „ea [avea să numere] puțini” (1 Nefi 14:12; vedeți, de asemenea, Luca 12:32).
2. De exemplu, un studiu recent întocmit de Pew Research Center a constatat că în Statele Unite, „procentul adulților (cu vârste de 18 ani și mai mult) care se descriu ei înșiși ca fiind creștini a scăzut cu aproape opt procente în șapte ani, de la 78,4% în anul 2007 la 70,7% în anul 2014. În aceeași perioadă, procentul americanilor care sunt neafiliați unei organizații religioase – descriindu-se ei înșiși ca fiind ateï, agnostici sau «nimic în mod deosebit» – a sărit cu mai mult de șase procente, de la 16,1% la 22,8%” („America’s Changing Religious Landscape”, Pew Research Center, 12 mai 2015, pewforum.org).
3. Cuvântul *Evanghelie* înseamnă „veste bună”. Vestea bună este că Isus a înfăptuit o ispășire perfectă care va mântui întreaga omenire de moarte și va răsplăti pe fiecare persoană după faptele sale. Ispășirea a început cu chemarea Sa din lumea premuritoare, a continuat în timpul vieții Sale muritoare și a culminat cu

glorioasa Sa înviere. Relatările biblice despre viața Sa muritoare, slujirea și sacrificiul Său sunt numite Evanghelii: Matei, Marcu, Luca și Ioan.

4. Matei 28:19.
5. „Adevărat vă spun vouă, prietenii Mei, vă las aceste cuvinte pentru a medita în inima voastră.” (Doctrină și legăminte 88:62)
„Dar iată, Eu îți spun ție, tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să Mă întrebi dacă este drept și, dacă este drept, voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel vei simți că este drept.” (Doctrină și legăminte 9:8)
6. Președintele David O. McKay, atunci când a prezidat Misiunea Europeană, între anii 1922 și 1924, a încurajat „fiecare membru [să fie] un misionar” și a împărtășit același mesaj Bisericii în conferința generală încă din anul 1952 (vedeți „Every Member a Missionary » Motto Stands Firm Today”, Church News, 20 febr. 2015, news.ChurchOfJesusChrist.org).
7. Doctrină și legăminte 64:34.
8. Vedeți Matei 22:37-38.
9. Vedeți Matei 22:39.
10. Doctrină și legăminte 93:12.
11. Isaia 28:10.
12. Mosia 18:9.
13. Această cugetare îi este deseori atribuită sfântului Francis de Assisi; vedeți, de asemenea, Ioan 10:36-38.
14. Romani 1:16.
15. Vedeți Matei 5:15-16.
16. Ioan 1:46; subliniere adăugată.
17. Vedeți Ioan 15:18.
18. 1 Petru 4:13, versiunea standard în limba engleză; vedeți, de asemenea, versetele 1-19 pentru mai multe despre modul în care cei care-L urmează pe Hristos vor vedea suferința pentru cauza Evangheliei.
19. Faptele apostolilor 5:41.
20. Doctrină și legăminte 45:44.

EPISCOPUL W. CHRISTOPHER WADDELL
al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

La fel cum a făcut El

Când căutăm să slujim la fel cum a făcut El, ni se vor oferi ocazii să uităm de noi înșine și să-i înălțăm spiritual pe alții.

Cu aproximativ 18 luni în urmă, în toamna anului 2017, Mike, fratele meu în vârstă de 64 de ani, m-a înștiințat că a fost diagnosticat cu cancer pancreatic. Mi-a spus, de asemenea, că a primit o binecuvântare a preoției de la învățătorul lui de acasă și că s-a întâlnit și cu episcopul său. Mai târziu, mi-a trimis o poză cu Templul Oakland, California, pe care a făcut-o din spitalul unde făcea tratament, cu mesajul: „Uite ce pot vedea din salonul meu!”¹.

Am fost la fel de surprins de comentariile lui despre învățătorii de acasă, binecuvântările preoției, episcopi și temple,

precum am fost în legătură cu cancerul. Vedeți, Mike, care era preot în Preoția Aaronică, nu mai mersese, cu regularitate, la Biserică de aproape 50 de ani.

Noi, membrii familiei lui, eram aproape la fel de interesați de progresul lui spiritual pe cât eram de progresul pe care-l făcea în lupta cu cancerul, în mare parte datorită întrebărilor lui frecvente despre Cartea lui Mormon, puterea de pecetluire și viața de după moarte. Pe măsură ce lunile au trecut și cancerul s-a răspândit, nevoia de a avea parte de un tratament suplimentar și mai specializat l-a adus, într-un

final, pe Mike în Utah, la Institutul Huntsman pentru tratarea cancerului.

La scurt timp după sosirea sa, Mike a fost vizitat de John Holbrook, conducătorul muncii misionare din episcopia de care aparținea centrul de îngrijire în care locuia el acum. John a spus: „Pentru mine, era evident faptul că Mike era un fiu al lui Dumnezeu”, iar cei doi s-au împrietenit repede, John devenind fratele care-i slujea lui Mike fără să fi primit această chemare. John l-a întrebat imediat pe Mike dacă dorea să fie vizitat de misionari, dar fratele meu a refuzat politicos, însă, la o lună după ce au devenit prieteni, John l-a întrebat din nou, explicându-i lui Mike: „Cred că ți-ar face plăcere să auzi mesajul Evangheliei”². De această dată, invitația a fost acceptată, ceea ce a dus la întâlniri cu misionarii, precum și la vizite din partea episcopului Jon Sharp, conversații care au făcut ca, în cele din urmă, Mike să-și primească binecuvântarea patriarhală, la 57 de ani de la botez.

Anul trecut, la începutul lunii decembrie, după luni întregi de proceduri medicale, Mike a hotărât să înceteze tratamentele pentru cancer, care-i provocau efecte adverse grave, și să lase natura să-și urmeze cursul. Am fost informați de medicul său că Mike mai avea de trăit aproximativ trei luni. Între timp, întrebările despre Evanghelie au continuat – la fel și vizitele și sprijinul conducătorilor săi locali ai preoției. De multe ori, în timpul vizitelor noastre, am văzut un exemplar deschis al Cărții lui Mormon pe noptiera lui în timp ce discutam despre restaurarea Evangheliei, cheile preoției, rânduielile din templu și natura eternă a omului.

Spre mijlocul lunii decembrie, cu binecuvântarea patriarhală în mână, Mike părea că prinde puteri și credea că va mai trăi încă cel puțin trei luni. Chiar făcusem planuri să-l luăm la noi de Crăciun, de Anul Nou și după aceste sărbători. În data de 16 decembrie, am primit un apel neașteptat de la episcopul Sharp, prin care m-a informat că dânsul și președintele de țarăș îl intervievaseră pe Mike, că îl găsiseră demn să primească Preoția lui Melhisedec și m-au întrebat dacă puteam participa la această

rânduială. Rânduiala a fost programată să aibă loc vineri, 21 decembrie.

În acea zi, când soția mea, Carol, și cu mine am ajuns la spital, am fost întâmpinați imediat pe holul de lângă salonul lui și ni s-a spus că Mike nu avea puls. Am intrat în cameră și i-am găsit pe patriarhul, episcopul și președintele lui de țară așteptând – apoi, Mike și-a deschis ochii. M-a recunoscut și a dat din cap că mă putea auzi și că era pregătit să primească preoția. La cincizeci de ani după ce Mike fusese rânduit preot în cadrul Preoției aaronice, am avut privilegiul, asistat de conducătorii lui locali, să-i confer fratelui meu Preoția lui Melhisedec și să-l rânduiască la oficiul de vârstnic. Cinci ore mai târziu, Mike a decedat, trecând dincolo de vâl pentru a-i întâlni pe părinții noștri în calitate de deținător al Preoției lui Melhisedec.

În urmă cu numai un an, președintele Nelson ne-a lansat o chemare fiecăruia dintre noi de a purta de grijă fraților și surorilor noastre într-un mod „mai bun, mai sfânt”³. Vorbind despre Salvator, președintele Nelson ne-a învățat că, „deoarece este Biserica Sa, noi, în calitate de slujitori ai Săi, vom sluji fiecăruia în mod individual, la fel cum a făcut El. Vom sluji în numele Său, cu puterea și autoritatea Sa și cu dragostea Sa blândă”⁴.

Drept răspuns la acea invitație din partea unui profet al lui Dumnezeu, în toată lumea se depun eforturi

remarcabile pentru a sluji în mod individual, atât eforturi coordonate, când membrii își îndeplinesc cu credință însărcinările de a sluji, cât și ceea ce voi numi slujire „spontană”, atât de mulți oameni dând dovadă de dragoste asemănătoare celei a lui Hristos în ocazii neașteptate. În familia noastră, noi am fost martori îndeaproape la acest tip de slujire.

John, prietenul lui Mike și fratele care i-a slujit și un fost președinte de misiune, obișnuia să le spună misionarilor săi: „Dacă pe o listă, în dreptul cuiva, scrie «nu este interesat», nu renunțați. Oamenii se schimbă”. Apoi, el ne-a spus: „Mike s-a schimbat foarte mult”⁵. În primul rând, John i-a fost prieten, oferindu-i de multe ori sprijin și încurajare – însă slujirea lui nu s-a oprit la vizite amicale. John știa că slujirea înseamnă mai mult decât prietenie și că prietenia este întărită prin slujire.

Nu este nevoie ca cineva să sufere, ca fratele meu, de o boală care-i amenință viața pentru a avea nevoie de slujire. Nevoile oamenilor au diferite forme, mărimi și condiții. Un părinte singur, un cuplu mai puțin activ, un adolescent cu probleme, o mamă copleșită, o încercare a credinței sau probleme financiare, de sănătate sau în căsnicie – și lista poate continua aproape la nesfârșit. Însă, la fel ca Mike, nimeni nu s-a îndepărtat atât de mult încât să nu mai poată fi ajutat și nu este niciodată prea târziu pentru a simți dragostea Salvatorului.

Pe site-ul Bisericii dedicat slujirii, suntem învățați că, „deși sunt multe scopuri pentru care slujim, eforturile noastre trebuie să fie călăuzite de dorința de a-i ajuta pe alții să ajungă la o convertire individuală mai profundă și să devină mai asemănători Salvatorului”⁶. Vârstnicul Neal A. Andersen a spus următorul lucru:

„O persoană cu o inimă bună poate ajuta pe cineva să repare un cauciuc, poate să ducă un coleg de cameră la doctor, să ia prânzul cu cineva care este trist sau să zâmbească și să salute pentru a face pe cineva să se simtă mai bine.

Dar cel care urmează prima poruncă va adăuga, în mod firesc, încă ceva la aceste fapte importante de slujire”⁷.

Când facem ca slujirea noastră să semene cu cea a lui Isus Hristos, este important să ne amintim că acțiunile Lui de a iubi, înălța, sluji și binecuvânta au avut un scop mai înalt decât acela de a îndeplini nevoile imediate. Cu siguranță, El cunoștea nevoile lor de zi cu zi și avea compasiune pentru suferințele lor zilnice când a vindecat, hrănit, iertat și propovăduit. Dar El a dorit să facă mai mult decât să se îngrijească de nevoile imediate. El a dorit ca cei pe care i-a învățat să-L urmeze, să-L cunoască și să-și atingă potențialul divin.⁸

Când căutăm să slujim la fel cum a făcut El⁹, ni se vor oferi ocazii să uităm de noi înșine și să-i înălțăm spiritual pe alții. Aceste ocazii pot fi deseori incomode, punându-ne la încercare dorința de

a deveni mai asemănători Învățătorului, a Cărui slujire, cea mai măreață dintre toate, ispășirea Sa infinită, a fost departe de a fi comodă. În capitolul 25 din Matei, ni se amintește ce crede Domnul despre noi atunci când, la fel ca El, suntem sensibili la strădaniile, necazurile și greutățile cu care se confruntă atât de multe persoane, dar care pot fi, deseori, trecute cu vederea:

„Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit...

Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut?

Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit?...

Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut»¹⁰.

Fie că slujim în calitate de frați sau surori care slujesc, fie că slujim, pur și simplu, atunci când aflăm că cineva este la nevoie, suntem încurajați să căutăm îndrumarea și confirmarea Spiritului – și, apoi, să acționăm. S-ar putea să fim nesiguri cu privire la cum să slujim cel mai bine, dar Domnul știe și, prin Spiritul Său, El ne va îndruma în acțiunile noastre. La fel ca Nefi care „[a] fost condus de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le [facă]”¹¹, și noi vom fi conduși de Spirit pe măsură ce ne străduim să devenim instrumente în mâinile Domnului pentru a-i binecuvânta pe copiii Săi. În timp ce căutăm îndrumarea Spiritului și avem încredere în Domnul, vom fi puși în situații și împrejurări în care să putem acționa și binecuvânta – cu alte cuvinte, în care să putem sluji.

Alteori, recunoaștem o nevoie dar ne simțim nepotrivii să răspundem la aceasta, presupunând că ceea ce avem de oferit nu este suficient. A face la fel cum a făcut El¹² înseamnă a sluji oferind ceea ce suntem capabili să oferim și a avea încredere că Domnul

va completa acțiunile noastre de a-i binecuvânta pe „semenii noștri călători prin viața muritoare”¹³. Pentru unii, poate însemna oferirea timpului și a talentelor; pentru alții, poate însemna o vorbă bună sau oferirea unui ajutor fizic. Deși putem simți că eforturile noastre nu sunt potrivite, președintele Dallin H. Oaks a împărtășit un principiu important privind „lucrurile mici și simple”. Dânsul ne-a învățat că faptele mici și simple sunt eficiente, deoarece ele invită „însoțirea Duhului Sfânt”¹⁴, care îi binecuvântează atât pe cel care oferă, cât și pe cel care primește.

Știind că urma să moară, fratele meu a spus: „Este uimitor cum cancerul pancreatic te face să te concentrezi asupra lucrurilor importante”¹⁵. Datorită unor femei și bărbați minunați care au văzut nevoia unui frate, nu l-au judecat și i-au slujit asemenea Salvatorului, pentru Mike nu a fost prea târziu. Pentru unii, schimbarea poate veni mai devreme, pentru alții, poate, dincolo de vâl. Cu toate acestea, trebuie să ne amintim că nu este niciodată prea târziu și că nimeni nu s-a îndepărtat prea tare de cărare, încât să nu poată primi binecuvântările ispășirii infinite a lui Isus

Hristos, aceasta fiind fără limite în ceea ce privește durata și scopul.

În cadrul ultimei conferințe generale din octombrie, vârstnicul Dale G. Renlund ne-a învățat că „indiferent de cât timp nu am fost pe cale... în momentul în care hotărâm să ne schimbăm, Dumnezeu ne ajută să ne întoarcem”¹⁶. Acea hotărâre de a ne schimba este, totuși, deseori, rezultatul unei invitații, precum: „Cred că ți-ar face plăcere să auzi mesajul Evangheliei”. Așa cum nu este niciodată prea târziu pentru Salvator, tot așa nu este niciodată prea devreme pentru a invita.

Această perioadă de Paște ne oferă, încă o dată, o ocazie glorioasă de a cugeta asupra mărețului sacrificiu ispășitor al Salvatorului nostru, Isus Hristos, și asupra a ceea ce a făcut pentru fiecare dintre noi plătind un preț atât de mare – despre care El Însuși a declarat că „[L-a] făcut, chiar pe [El]... Cel mai mare dintre toți, să [tremure] de durere”. „Cu toate acestea”, spune El, „am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor”¹⁷.

Depun mărturie că, deoarece El a „terminat”, întotdeauna va fi speranță. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Conversație privată.
2. Conversație cu John Holbrook.
3. Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 6.
4. Russell M. Nelson, „Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu”, *Liahona*, mai 2018, p. 69.
5. Conversație cu John Holbrook.
6. „Principii ale slujirii – Scopul care va schimba modul în care slujim”, *Liahona*, ian. 2019, p. 8; vedeți, de asemenea, ministering. ChurchofJesusChrist.org.
7. Neil L. Andersen, „A Holier Approach to Ministering” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 10 apr. 2018), p. 3, speeches.byu.edu.
8. Vedeți „Scopul care va schimba modul în care slujim”, p. 8-10.
9. Vedeți 3 Nefi 17:9-10, 20-21.
10. Matei 25:34-35, 37-38, 40.
11. 1 Nefi 4:6.
12. Vedeți 3 Nefi 17:9-10, 20-21.
13. Thomas S. Monson, „Dragostea – esența Evangheliei”, *Liahona*, mai 2014, p. 91.
14. Dallin H. Oaks, „Lucruri mici și simple”, *Liahona*, mai 2018, p. 90.
15. Conversație privată.
16. Dale G. Renlund, „Alegeți astăzi”, *Liahona*, nov. 2018, p. 106.
17. Doctrină și legăminte 19:18-19.

PREȘEDINTELE HENRY B. EYRING
al doilea consilier în Prima Președinție

Un cămin în care Spiritul Domnului să locuiască

*În acțiunile dumneavoastră de a face din căminul
dumneavoastră un loc al credinței în Domnul Isus
Hristos și un loc în care abundă dragostea, veți
avea parte de unele dintre cele mai mari bucurii.*

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt recunoscător că am fost invitat să vă vorbesc în cadrul acestei 189-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. În această dată, în anul 1830, Joseph Smith a organizat Biserica sub îndrumarea Domnului. S-a întâmplat în casa familiei Whitmer, de lângă Fayette, New York. În acea zi, acolo au fost prezenți șase membri și aproximativ 50 de alte persoane interesate.

Deși nu știu ce a spus profetul Joseph sau cum a arătat când a stat în fața acelui grup mic, știu ce au simțit acei oameni cu credință în Isus Hristos. Au simțit Duhul Sfânt și au simțit că se aflau într-un loc sfânt. Cu siguranță, au simțit că erau uniți, fiind una.

Acel sentiment miraculos este ceea ce ne dorim, cu toții, în căminele noastre. Este un sentiment care rezultă din faptul de a umbla, așa cum a descris Pavel, „după lucrurile Duhului”¹.

Scopul meu, astăzi, este să vă învăț ce știu despre modul în care putem deveni demni să simțim mai des acel sentiment și-l putem invita să rămână mai mult în cadrul familiilor noastre.

Așa cum știți deja, acest lucru nu este ușor de realizat. Cearta, mândria și păcatul trebuie înăbușite. Dragostea pură a lui Hristos trebuie să pătrundă în inima celor din familia noastră.

Adam și Eva, Lehi și Saria, precum și alți părinți pe care-i știm din scripturi au considerat acest lucru ca fiind o sarcină grea. Și totuși, există exemple încurajatoare de fericire continuă în familii și cămine care ne dau încredere. Aceste exemple ne permit să vedem cum se poate întâmpla în cazul nostru și al familiilor noastre. Vă aduceți aminte relatarea din 4 Nefi:

„Și s-a întâmplat că nu era niciun conflict în țară datorită dragostei lui Dumnezeu care trăiește în inimile oamenilor.

Și nu erau nici invidie, nici certuri, nici tumulturi, nici curvii, nici minciuni, nici crime sau alte feluri de necurățenii; și cu siguranță nu a putut să fie niciun popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de către mâna lui Dumnezeu.

Nu era niciun tâlhar sau ucigaș; și, de asemenea, nu era niciun lamanit sau vreun fel de — iți; ci ei cu toții erau ca unul singur, copiii lui Hristos și moștenitorii împărăției lui Dumnezeu.

Și cât erau ei de binecuvântați! Căci Domnul i-a binecuvântat pe ei în toate faptele lor; da, și anume, au fost binecuvântați și au prosperat până când o sută zece ani au trecut; iar cei din prima

generație de după Hristos au murit, iar în țară nu era niciun conflict”².

Așa cum știți, acea perioadă fericită nu a durat la nesfârșit. Relatarea din 4 Nefi descrie simptomele declinului spiritual al unui grup de oameni buni. Este un tipar care s-a repetat de-a lungul veacurilor în cazul multor popoare, congregații și, cel mai trist, în cazul multor familii. Însă, studiind acest tipar, putem observa cum ne putem proteja și chiar cum putem intensifica sentimentele de dragoste în cadrul familiei noastre.

Vă prezint tiparul declinului care a avut loc după 200 de ani de viață trăită în pacea perfectă adusă de Evanghelie.

Mândria și-a făcut loc.

Oamenii au încetat să împărtășească unul cu altul ceea ce aveau.

Ei au început să se împartă în clase sociale superioare sau inferioare.

Credința lor în Isus Hristos a început să se diminueze.

Ei au început să urască.

Au început să comită tot felul de păcate.

Părinții înțelepți vor fi suficient de alerți încât să remarce aceste simptome când apar în rândul membrilor familiei lor. Ei vor fi, desigur, îngrijorați. Dar vor ști că motivul principal este influența prin care Satana încearcă să ducă oameni buni în jos, pe calea păcatului și, astfel, ei să piardă influența Duhului Sfânt. Așadar, părinții înțelepți vor înțelege că soluția este de a ajuta fiecare copil, precum și pe ei înșiși, să accepte mai pe deplin invitația Domnului de a veni la El.

Este posibil să nu aveți prea mult succes invitând un copil să se pocăiască, de exemplu, de mândrie. Puteți încerca să convingeți copiii să împărtășească ceea ce au dând dovadă de mai multă generozitate. Îi puteți ruga să înceteze să se creadă mai buni decât ceilalți din familie. Însă, apoi, ajungeți la simptomul descris mai devreme: „Credința lor în Isus Hristos a început să se diminueze”.

Iată cheia conducerii membrilor familiei dumneavoastră la acel nivel spiritual pe care-l doriți pentru ei – și ca dumneavoastră să fiți acolo cu ei. Când

îi ajutați să crească în credința că Isus Hristos este Mântuitorul lor iubitor, ei vor avea dorința să se pocăiască. Când fac aceasta, umilința va începe să ia locul mândriei. Când încep să simtă ceea ce le-a dat Domnul, vor dori să împărtășească dând dovadă de mai multă generozitate. Rivalitatea pentru a fi proeminenți sau remarcați se va diminua. Ura va fi înlocuită de dragoste. Și, în cele din urmă, așa cum a făcut în cazul celor convertiți de regele Benjamin, dorința de a face bine îi va întări împotriva ispitei de a păcătui. Oamenii regelui Benjamin au depus mărturie că „nu mai [aveau] înclinare să [facă] rău”³.

Așadar, clădirea credinței în Isus Hristos este începutul revenirii din declinul spiritual din cadrul familiei și căminului dumneavoastră. Șansele ca această credință să ducă la pocăință sunt mult mai mari decât faptul de a predica împotriva fiecărui simptom al declinului spiritual.

Cel mai bine, veți conduce prin exemplu. Membrii familiei și ceilalți trebuie să vă vadă cum creșteți în credința în Isus Hristos și în Evanghelia Sa. Recent, v-a fost oferit un mare ajutor. Părinții din cadrul Bisericii au fost binecuvântați cu o programă de învățământ inspirată pentru familii și persoane. Pe măsură ce o folosiți, vă veți întări credința, pe cea personală și pe cea a copiilor dumneavoastră, în Domnul Isus Hristos.

Să creștem în credință

Credința dumneavoastră în Salvator a crescut când ați urmat recomandarea președintelui Russell M. Nelson de a reciti Cartea lui Mormon. Ați marcat fragmente și cuvinte care fac referire la Salvator. Credința dumneavoastră în Isus Hristos a crescut. Dar, asemenea unei plante tinere, o astfel de credință în Isus Hristos se va veșteji dacă nu aveți tăria continuă de a cugeta și de a vă ruga pentru a o face să crească.

Este posibil ca exemplul dumneavoastră de a crește în credință să nu fie urmat acum de toți membrii familiei. Însă fiți încurajați de experiența trăită de Alma cel Tânăr. În nevoia lui dureroasă de a se pocăi și de a primi iertare, el și-a adus aminte de credința tatălui său în Isus Hristos. Copiii dumneavoastră își pot aduce aminte de credința dumneavoastră în Salvator într-un moment în care au mare nevoie să se pocăiască. Despre un astfel de moment, Alma a spus:

„Și s-a întâmplat că așa cum eram eu sfâșiat de chin, în timp ce eram chinuit de aducerea aminte a păcatelor mele cele multe, iată, de asemenea, mi-am amintit că am auzit profeția tatălui meu către popor în legătură cu venirea unui Isus Hristos, un Fiu al lui Dumnezeu, ca să ispășească pentru păcatele lumii.

Acum, în timp ce mintea mea prinsese acest gând, am implorat în inima mea: O, Isuse, Tu, Fiu al lui Dumnezeu, ai milă de mine, care sunt în fierea amărăciunii și sunt încercuit de lanțurile veșnice ale morții.

Și acum, iată, atunci când mă gândeam la aceasta, nu am mai putut să-mi amintesc de durerile mele; da, eu nu am mai fost chinuit de amintirea păcatelor mele”⁴.

Să ne rugăm cu dragoste

În afară de exemplul dumneavoastră de creștere în credință, rugăciunea

spusă împreună cu familia poate juca un rol crucial în faptul de a face din cămin un loc sacru. De obicei, cineva este ales să fie cel care spune rugăciunea pentru întreaga familie. Când rugăciunea este adresată, în mod clar, lui Dumnezeu în numele celor care stau în genunchi și ascultă, credința fiecăruia dintre ei crește. Ei pot simți exprimări ale dragostei față de Tatăl Ceresc și de Salvator. Și, când cel care spune rugăciunea îi menționează pe cei care stau în genunchi în acel cerc și care se află la nevoie, toți pot simți dragoste față de ei și față de fiecare membru al familiei.

Chiar și când membrii familiei nu locuiesc acasă, rugăciunea poate crea legături de dragoste. Rugăciunea în familie își poate face simțită influența în jurul lumii. De mai multe ori am aflat că un membru al familiei aflat departe se ruga în același moment în legătură cu același lucru pentru care mă rugam și eu. Pentru mine, cunoscuta zicală „Familia care se roagă împreună rămâne împreună” poate fi completată astfel: „Familia care se roagă împreună rămâne împreună, chiar și când membrii ei sunt departe unul de celălalt”.

Să predăm pocăința din timp

Deoarece nimeni nu este perfect și pentru că sentimentele pot fi rănite ușor, familiile pot deveni adăposturi sacre numai când ne pocăim din timp și în mod sincer. Părinții pot da exemplu.

Ne putem pocăi repede și sincer pentru cuvinte aspre sau gânduri necorespunzătoare. Un simplu „Îmi pare rău” poate vindeca răni și poate aduce atât iertarea, cât și dragostea.

Profetul Joseph Smith a fost un exemplu pentru noi când a avut de-a face cu atacuri pline de răutate, cu trădători și chiar cu neînțelegeri în cadrul familiei sale. El a iertat repede, deși știa că atacatorul putea ataca din nou. Acesta i-a cerut iertare, iar el l-a iertat fără ezitare.⁵

Să dezvoltăm un spirit de misionari

Fiii lui Mosia erau hotărâți să ofere Evanghelia tuturor. Această dorință a rezultat din experiența personală trăită în legătură cu pocăința. Ei nu puteau să suporte gândul ca cineva să sufere efectele păcatului așa cum au suferit ei. Prin urmare, ei au avut parte de ani de respingere, de greutate și de pericole pentru a oferi Evanghelia lui Isus Hristos dușmanilor lor. În această acțiune, au avut parte de bucurie datorită celor numeroși care s-au pocăit și au trăit bucuria iertării prin intermedicul ispășirii lui Isus Hristos.

Membrii familiei noastre vor avea o dorință mai mare de a împărtăși Evanghelia când vor simți bucuria iertării. Aceasta poate fi simțită când își reînnoiesc legămintele luând din împărtășanie. Spiritul de misionari va fi mai puternic în căminele noastre

când copiii și părinții vor simți bucuria iertării în adunarea de împărtășanie. Prin exemplul lor de pioșenie, părinții și copiii se ajută reciproc să simtă acea bucurie. Acea bucurie poate ajuta la transformarea căminelor noastre în centre de pregătire a misionarilor. Este posibil ca nu toți să slujească în misiuni, dar toți vor simți dorința de a împărtăși Evanghelia, care i-a făcut să simtă iertare și pace. Și, indiferent dacă slujesc sau nu în prezent ca misionari cu timp deplin, toți pot simți bucurie oferind altora Evanghelia.

Să ne ducem la templu

Atât pentru părinți, cât și pentru copii, templul reprezintă cea mai bună ocazie de a deveni conștienți de locurile cerești și de a ajunge să le îndrăgească. Acest lucru este îndeosebi valabil când copiii sunt mici. Copiii se nasc cu lumina lui Hristos. Fiecare bebeluș poate simți că templul este sacru. Deoarece părinții își iubesc copilașii, templul reprezintă pentru ei speranța că-și vor putea avea copiii pentru a-i iubi în familia lor eternă – pentru totdeauna.

Unii dintre dumneavoastră aveți acasă fotografii cu temple. Deoarece în întreaga lume se construiesc temple, este posibil pentru mulți părinți să se plimbe pe terenurile templelor împreună cu familia. Unii pot chiar să participe la zile ale porților deschise după terminarea construirii templelor. Părinții își pot întreba copiii cum s-au simțit în apropierea sau înăuntrul templului.

Fiecare părinte poate depune mărturie despre ce înseamnă templul pentru el. Președintele Ezra Taft Benson, care a îndrăgit templele, a vorbit adesea despre cum o vedea pe mama lui călcându-și cu grijă hainele de templu.⁶ El a vorbit despre amintirile sale de când era copil, cum își privea părinții plecând de acasă pentru a se duce la templu.

Când era președinte al Bisericii, el se ducea la templu în aceeași zi în fiecare săptămână. El a înfăptuit mereu munca în templu pentru un strămoș. Acest lucru s-a datorat, în mare parte, exemplului părinților săi.

Mărturia mea

În acțiunile dumneavoastră de a face din căminul dumneavoastră un loc al credinței în Domnul Isus Hristos și un loc în care abundă dragostea, dragostea pură a lui Hristos, veți avea parte de unele dintre cele mai mari bucurii. Restaurarea Evangheliei a început cu o întrebare umilă asupra căreia s-a cugetat într-un cămin umil și poate continua în căminul fiecăruia dintre noi când continuăm să stabilim și să punem în practică, în el, principii ale Evangheliei. Aceasta a fost speranța și dorința mea cea mai profundă încă de când eram copil. Toți ați avut astfel de scurte viziuni cu asemenea cămine. Mulți dintre dumneavoastră, cu ajutorul Domnului, le-ați creat.

Unii ați încercat, cu toată inima, să aveți parte de acea binecuvântare, însă nu ați primit-o încă. Vă fac o promisiune pe care, odată, mi-a făcut-o un membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. I-am spus că, din cauza unor alegeri făcute de unii membri ai familiei noastre extinse, mă îndoiam că am putea fi împreună în lumea care va veni. Îmi amintesc că el a spus: „Îți faci griji în legătură cu ceea ce nu trebuie. Tu doar trăiește în așa fel încât să fii demn de împărăția celestială și relațiile de familie vor fi mai minunate decât îți poți imagina”.

Cred că el ar oferi această încurajare tuturor celor din viața muritoare care facem tot ce ne stă în putință pentru ca noi și membrii familiilor noastre să fim demni de viața eternă. Eu știu că planul Tatălui Ceresc este un plan al fericirii. Depun mărturie că planul Său face posibil ca toți cei care facem tot ce ne stă în putință să fim pecetluiți pentru totdeauna ca familie.

Eu știu că acele chei ale preoției care i-au fost restaurate lui Joseph Smith au fost transmise mai departe, într-o linie fără întrerupere, președintelui Russell M. Nelson. Aceste chei fac posibilă astăzi pecetluirea familiilor. Știu că Tatăl Ceresc ne iubește, pe noi – copiii Săi de spirit, cu o dragoste perfectă. Știu că, datorită ispășirii lui Isus Hristos, ne putem pocăi, putem fi curățați și putem deveni demni să trăim pentru totdeauna ca familii iubitoare alături de Tatăl nostru Ceresc și de Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos. Depun astfel mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Romani 8:6.
2. 4 Nefi 1:15-18.
3. Mosia 5:2.
4. Alma 36:17-19.
5. Vedeți *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 413-422.
6. Vedeți *Învățăături ale președinților Bisericii: Ezra Taft Benson* (2014), p. 181.

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

PREZENTATĂ DE PREȘEDINTELE DALLIN H. OAKS
primul consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Voi prezenta acum autoritățile generale, autoritățile zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare ale Bisericii pentru votul de susținere.

Se propune ca noi să-l susținem pe Russell Marion Nelson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Dallin Harris Oaks ca primul consilier în Prima Președinție și pe Henry Bennion Eyring ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Dallin H. Oaks ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe M. Russell Ballard ca președinte

în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să îi susținem ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli pe următorii: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong și Ulisses Soares.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe

membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune să-i eliberăm din chemările de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii vârstnici: Victorino A. Babida, L. Todd Budge, Peter M. Johnson, John A. McCune, Mark L. Pace, James R. Rasband și Benjamin M. Z. Tai.

Toți cei care doresc să-și exprime, alături de noi, recunoștința față de acești frați pentru slujirea remarcabilă și devotamentul dâșilor s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-i eliberăm din chemările lor în cadrul Președinției generale a Școlii de duminică, exprimându-ne recunoștința profundă pentru slujirea dâșilor, pe frații Tad R. Callister, Devin G. Durrant și Brian K. Ashton.

Toți cei care doresc să-și exprime, alături de noi, recunoștința față de acești frați pentru slujirea remarcabilă și devotamentul dâșilor s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune să-i susținem ca autorități generale-Cei Șaptezeci, pe următorii: Rubén V. Alliaud, Jorge M. Alvarado, Hans T. Boom, L. Todd Budge, Ricardo P. Giménez, Peter M. Johnson, John A. McCune, James R. Rasband, Benjamin M. Z. Tai și Alan R. Walker.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune să-i susținem ca autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii:

Solomon I. Aliche, Guillermo A. Alvarez, Daren R. Barney, Julius F. Barrientos, James H. Bekker, Kevin G. Brown, Mark S. Bryce, A. Marcos Cabral, Dunstan G. B. T. Chadambuka, Alan C. K. Cheung, Christian C. Chigbundu, Paul N. Clayton, Karim Del Valle, Hiroyuki Domon, Mernard P. Donato, Mark D. Eddy, Zachary F. Evans, Henry J. Eyring, Sapele Fa'alogo jr., David L. Frischknecht, John J. Gallego, Efraín R. García, Robert Gordon, Mark A. Gottfredson, Thomas Hänni, Michael J. Hess, Glenn M. Holmes, Richard S. Hutchins, Tito Ibañez, Akinori Ito, Jeremy R. Jaggi, Kelly R. Johnson, Christopher Hyunsu Kim, H. Moroni Klein, 'Inoke F. Kupu, Stephen Chee Kong Lai, Victor D. Lattaro, Tarmo Lepp, Itzcoatl Lozano, Kevin J. Lythgoe, Edgar P. Montes, S. Ephraim Msane, Luiz C. D. Queiroz, Ifanomezana Rasolondraibe, Eduardo D. Resek, Tomás G. Román, Ramon E. Sarmiento, Jonathan S. Schmitt, Vai Sikahema, Denelson Silva, Luis Spina, Carlos G. Süffert, Voi R. Taoalii, Sergio R. Vargas și Markus Zarse.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Mark L. Pace ca președinte general al Școlii de duminica, cu Milton da Rocha Camargo ca primul consilier și Jan Eric Newman ca al doilea consilier.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Stimate președinte Nelson, voturile au fost consemnate. Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe președinții de țarăși ai dâșilor.

Dragi frați și surori, vă mulțumim pentru credința și rugăciunile

dumneavoastră continue pentru conducătorii Bisericii.

Invităm noile autorități generale-Cei Șaptezeci și noii membri ai Președinției generale a Școlii de duminica să ia loc acum pe podium. ■

Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2018

PREZENTAT DE KEVIN R. JERGENSEN

director general, Departamentul pentru Audit al Bisericii

Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Dragi frați, așa cum a fost stabilit prin revelația consemnată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zecuielii – format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii.

Departamentele Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele, regulile și procedurile aprobate.

Departamentul pentru Audit al Bisericii, care este format din specialiști autorizați și este independent de toate celelalte departamente ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua audituri cu scopul de a asigura buna gestionare a donațiilor primite, a cheltuielilor făcute și de a proteja bunurile Bisericii.

Pe baza auditurilor efectuate, Departamentul pentru Audit al Bisericii este de părere că, în anul 2018, din toate punctele de vedere, donațiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii au fost înregistrate și administrate în conformitate cu bugetele, regulile și practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica urmează practicile predate membrilor ei, acelea de a trăi în limitele unui buget, de a evita datoriile și de a face economii pentru perioade grele.

Cu respect,

Departamentul pentru Audit al Bisericii

Kevin R. Jergensen

director general ■

PREȘEDINTELE M. RUSSELL BALLARD
președintele în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Evangelhia adevărată, pură și simplă a lui Isus Hristos

Faptul de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne iubi aproapele reprezintă temelia doctrinară a slujirii, a învățării concentrate asupra căminului și susținută de Biserică, a preaslăvirii spirituale în ziua de sabat și a lucrării de salvare.

Dragii mei frați și dragile mele surori, îmi este greu să cred că au trecut 71 de ani din anul 1948, an în care am fost misionar în Anglia, și că au trecut 44 de ani de când eu și soția mea, Barbara, am mers cu familia în Canada, unde eu am slujit în calitate de președinte al Misiunii Toronto, Canada. În luna aprilie a anului 1976, în timp ce slujeam acolo, am fost chemat să slujesc în Primul Cvorum al Celor Șaptezeci și, în mod neașteptat, în anul 1985, am fost chemat să slujesc în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Spre deosebire de chemările anterioare care includeau eliberări în viitor, eliberarea mea din chemarea din cadrul Celor Doisprezece nu este cea mai bună opțiune chiar acum; însă, mă rog ca acea zi să vină doar după ce am terminat de făcut tot ceea ce Domnul m-a chemat să fac.

Gândindu-mă la ultimii 43 de ani de slujire în calitate de autoritate generală și la privilegiul pe care l-am avut de a sluji copiilor Tatălui Ceresc, am ajuns să înțeleg mai pe deplin că El dorește ca

toți copiii Săi să găsească pace, bucurie și fericire în viața lor.

Profetul Lehi ne-a învățat: [Bărbații și femeile] sunt ca să poată avea bucurie¹. Sunt multe motive pentru care pacea, bucuria și fericirea ne-ar putea eluda în această viață și să avem parte de sărăcie, război, dezastre naturale și probleme neașteptate la locul de muncă, în ceea ce privește sănătatea și relațiile de familie.

Deși nu putem controla aceste forțe externe care ne influențează viața aici pe pământ, când ne străduim să devenim ucenici credincioși ai Domnului Isus Hristos, putem găsi pace, bucurie și fericire în pofida problemelor lumești care se învolbură în jurul nostru.

Unul dintre copiii mei mi-a spus odată: „Tată, mă întreb dacă eu voi reuși”. Eu am răspuns: „Tot ceea ce Tatăl Ceresc ne cere este să facem cât mai bine tot ce putem în fiecare zi”. Dragi frați și surori, faceți cât mai bine tot ce puteți în fiecare zi și, înainte să vă dați seama, veți ajunge să știți că Tatăl dumneavoastră Ceresc vă cunoaște și vă iubește. Și când veți ști acest lucru – când îl veți ști cu adevărat – viața dumneavoastră va avea un scop și un înțeles adevărate și veți avea parte de multă bucurie și pace.

În calitate de Lumină a lumii, Salvatorul a spus: „Pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric”².

„Isus Hristos este numele dat de Tatăl și nu este niciun alt nume dat prin care [noi putem fi salvați];

De aceea, toți oamenii trebuie să ia asupra lor numele care este dat de Tatăl⁷³.

Scripturile ne învață că Satana dorește să ducă oamenii în întuneric. Fiecare acțiune a lui este de a alunga lumina și adevărul lui Isus Hristos și a Evangheliei Sale. Lehi i-a învățat pe copiii săi că diavolul „caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el”⁷⁴. Dacă „lucrarea... și slava” Tatălui Ceresc este „[să realizeze] nemurirea și viața veșnică a [bărbaților și femeilor]”, „lucrarea” lui Lucifer este de a produce multă nenorocire și suferință nesfârșite copiilor oamenilor.⁷⁵ Păcatul și încălcările diminuează lumina lui Hristos din viața noastră. De aceea, obiectivul nostru este să ne scăldăm în lumina lui Hristos, care aduce pace, bucurie și fericire.

În ultimele 18 luni, Domnul i-a inspirat pe profetul Său și pe apostoli să implementeze mai multe modificări minunate. Însă, îmi fac griji că scopurile spirituale ale acestor modificări ar putea fi pierdute din vedere din cauza bucuriei provocate de aceste modificări.

Joseph F. Smith a spus: „Evanghelia adevărată, pură și simplă a lui Isus Hristos a fost restaurată. Noi suntem responsabili să o păstrăm pe pământ”⁷⁶. El a adăugat că Evanghelia adevărată, pură și simplă este „doctrina salvatoare a lui Hristos”⁷⁷.

În Articolele de credință, profetul Joseph Smith ne-a învățat că, „prin ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”⁷⁸.

Primele principii ale Evangheliei sunt credința în Domnul Isus Hristos, pocăința, botezul, darul Duhului Sfânt și faptul de a îndura până la sfârșit. Fratele lui, Hyrum Smith, ne-a învățat: „Propovăduiți primele principii ale Evangheliei – propovăduiți-le la ne-sfârșit: veți descoperi că, zi după zi, vă vor fi revelate noi idei și mai multă lumină cu privire la acestea. Vă puteți mări cunoștințele referitoare... la ele pentru a le înțelege foarte clar. Veți putea atunci să le faceți mai ușor de înțeles celor cărora [dumneavoastră] le propovăduiți”⁷⁹.

Cele mai bune moduri de a înțelege scopurile spirituale ale Bisericii este de

a trăi potrivit învățăturilor adevărate, pure și simple ale lui Hristos și, de asemenea, de a pune în practică cele două mărețe porunci ale Salvatorului: „Iubește-L pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta... Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”⁸⁰.

Supunerea față de aceste două porunci oferă o cale de a avea parte de mai multă pace și bucurie. Atunci când Îl iubim pe Domnul și-I slujim și când ne iubim și ne slujim aproapele, vom simți, în mod natural, mai multă fericire, de care n-am putea avea parte în vreun alt mod mai bun.

Faptul de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne iubi aproapele reprezintă temelia doctrinară a slujirii; a învățării concentrate asupra căminului și susținută de Biserică, a preaslăvirii spirituale în ziua de sabbat și a lucrării de salvare de ambele părți ale vâlului susținute de Societatea de Alinare și de cvorumurile vârstnicilor. Toate aceste lucruri au la bază poruncile divine de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne iubi aproapele. Poate fi ceva mai de bază, mai fundamental și mai simplu decât acest lucru?

Faptul de a trăi potrivit planului Evangheliei adevărate, pure și simple ne

va oferi mai mult timp să vizităm văduvele, văduvii, orfanii, pe cei singuri, bolnavi și săraci. Vom găsi pace, bucurie și fericire în viața noastră atunci când slujim Domnului și aproapei noastre.

Modificările privind ziua de sabbat care pun accent pe învățarea și studierea Evangheliei în cadrul căminului și susținută de Biserică sunt o ocazie de a ne înnoi spiritul și devotamentul față de Dumnezeu între pereții căminului nostru. Ce poate fi mai simplu, mai de bază și mai profund? Dragi frați și surori, puteți înțelege că învățarea și predarea Evangheliei în familiile noastre este un mod important de a găsi bucurie și fericire în viața noastră?

Vorbind despre ziua de sabbat, Salvatorul a spus: „Pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Preaînalt”⁸¹. El a mai spus: „Ca bucuria [voastră] să fie deplină... să [vă bucurați și să vă rugați]... [voi să faceți] aceste lucruri cu mulțumire, cu inima și figura vesele... [și] cu o inimă bucuroasă și cu o față veselă”⁸².

Vă rog să fiți atenți la unele dintre cuvintele cheie din această revelație:

bucurie, să te bucuri, mulțumire, inima veselă, inimă bucuroasă și o față veselă. Eu înțeleg că ținerea zilei de sabat trebuie să ne aducă zâmbete pe chipuri.

Pe măsură ce slujim într-un mod mai înalt și sfânt, vă rog să vă gândiți cât este de important ca noi să salutăm pe toată lumea care vine la adunările Bisericii noastre, mai ales membrii noi și vizitatorii. Tuturor trebuie să ne facă plăcere să cântăm imnurile și să ascultăm cu atenție cuvintele rugăciunilor de împărtășanie cu inima și mintea deschise.

Mărturiile depuse cu credință în cadrul adunărilor noastre de post și mărturii încep cu cea depusă de un membru al episcopatului, care împărtășește o scurtă mărturie concentrată asupra planului fericirii și asupra Evangheliei adevărate, pure și simple a lui Hristos. Toți ceilalți trebuie să urmeze acest exemplu. Trebuie să ne aducem aminte că există alte locuri potrivite pentru a împărtăși povestiri sau aventuri din călătorii. Când mărturiile noastre rămân simple și concentrate asupra Evangheliei lui Hristos, El ne va oferi o înnoire spirituală pe măsură ce ne împărtășim aceste mărturii unii altora.

Slujirea eficientă este mai bine înțeleasă când ne concentrăm asupra faptului de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne iubi aproapele. Simplu spus, noi slujim

deoarece Îl iubim pe Tatăl Ceresc și îi iubim pe copiii Săi. Acțiunile noastre de slujire vor avea mai mult succes dacă ne menținem slujirea simplă. Mare parte a bucuriei rezultă din lucrurile simple ale vieții, așa că trebuie să avem grijă să nu credem că trebuie adăugate mai multe lucruri la modificările anunțate pentru a clădi credință și mărturii puternice în inima copiilor lui Dumnezeu.

Haideți să nu complicăm lucrurile cu adunări, așteptări sau cerințe suplimentare. Să păstrăm lucrurile simple. În această simplitate veți găsi pacea, bucuria și fericirea despre care am vorbit.

De mulți ani, scopurile conducerii Bisericii, așa cum scrie în *Manualul 2*, din care voi cita, sunt obținerea de rezultate clare și simple.

„Conducătorii încurajează fiecare membru să primească toate rânduilele preoției esențiale, să țină legămintele aferente și să fie demn pentru a primi exaltarea și viața eternă.

Adulți. Încurajează fiecare adult să fie demn să primească rânduilele din templu. Îi învață pe toți adulții să-și găsească strămoșii și să înfăptuiască rânduilele din templu pentru și în folosul lor.

Tineri. Ajută fiecare tânăr băiat să se pregătească să primească Preoția lui Melhisedec, să primească rânduilele

din templu și să fie demn să slujească în misiune cu timp deplin. Ajută fiecare tânără fată să fie demnă să facă și să țină legămintele sacre și să primească rânduilele din templu. Îi întăresc pe tineri prin participarea la activități pline de învățăminte.

Toți membrii. Ajută conducătorii preoției și pe cei ai organizațiilor auxiliare, pe cei care slujesc în consiliul episcopiei, pe misionarii episcopiei și pe cei cu timp deplin și pe membri să concureze într-un efort echilibrat pentru a salva persoanele, pentru a întări familiile și unitățile Bisericii, pentru a spori activitatea preoției și pentru a aduna pe Israel prin convertire, păstrare și

activare. Învață membrii să asigure cele necesare pentru ei înșiși și pentru familiile lor și să-i ajute pe cei săraci și nevoiași în felul Domnului”¹³.

Slujirea mea în cadrul Bisericii m-a binecuvântat cu multe experiențe spirituale remarcabile și speciale. Sunt martor că Domnul îndrumă Biserica Sa pentru a îndeplini scopurile Sale. Am primit îndrumare divină cu mult peste capacitatea mea. Pentru mine, bucuria de a trăi potrivit Evangheliei s-a concentrat asupra doctrinei și Evangheliei adevărate, pure și simple a lui Isus Hristos.

Am slujit sub cheile și îndrumarea a șase profeți și președinți ai Bisericii, de la Spencer W. Kimball până la Russell M. Nelson. Depun mărturie că fiecare dintre ei a fost și este profetul ales al lui Dumnezeu. Ei ne-au învățat principii esențiale despre Biserica și Evanghelia și doctrina lui Hristos. Președintele Nelson duce mai departe lucrarea Domnului într-un ritm foarte rapid. Spun „foarte rapid”, deoarece dănsul este singurul dintre apostoli care este mai în vârstă decât mine și față de care îmi este greu să țin pasul! Sunt martor al faptului că cheile preoției și mantaua de profet al lui Dumnezeu îi aparțin. Președintele Nelson ne învață Evanghelia adevărată, pură și simplă a lui Isus Hristos. Îmi depun mărturia că Isus este Hristosul și aceasta este Biserica Sa – despre care mărturisesc cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 2:25.
2. Ioan 12:46.
3. Doctrină și legăminte 18:23-24.
4. 2 Nefi 2:27
5. Moise 1:39.
6. Joseph F. Smith, „Principles, Not Popularity”, *Improvement Era*, iulie 1906, p. 732.
7. Joseph F. Smith, „Principles, Not Popularity”, p. 732.
8. Articolele de credință 1:3.
9. Hyrum Smith, în „What Is My Purpose as a Missionary?” *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*, (2019), p. 6.
10. Doctrină și legăminte 59:5-6; vedeți, de asemenea, Deuteronom 6:5; Leviticul 19:18; Matei 22:36-40.
11. Doctrină și legăminte 59:10.
12. Doctrină și legăminte 59:13-15.
13. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 3.4.

VÂRȘTNICUL MATHIAS HELD
Cei Șaptezeci

Să căutăm cunoaștere prin Spirit

Trebuie să învățăm să discernem adevărul nu numai prin mintea noastră rațională, ci și prin glasul slab și liniștit al Spiritului.

Dragi frați și surori, Domnul ne-a spus în repetate rânduri să „[căutăm] să [învățăm] chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință”¹. Putem primi lumină și înțelegere nu doar prin raționamentul logic al minții, ci și prin îndrumarea și inspirația Duhului Sfânt.

Această sursă suplimentară de cunoaștere nu a făcut mereu parte din viața mea.

Scumpa mea soție, Irene, și cu mine ne-am alăturat Bisericii în urmă cu 31 de ani când eram proaspăt căsătoriți. Amândoi am crescut în Columbia, dar, la câteva luni după ce ne-am căsătorit, cariera mea ne-a adus ocazia să locuim în Germania. Eram foarte tineri și aveam speranțe și așteptări mari; a fost o perioadă fericită și plină de entuziasm din viața noastră.

În timp ce eu eram concentrat asupra carierei, Irene simțea că trebuia să primim un fel de mesaj din cer, fără să știe cum sau când. Așadar, a început să-i lase în casă pe toți vânzătorii ambulanți cu enciclopedii, aspiratoare, cărți de bucate, ustensile de bucătărie și așa mai departe, așteptând mereu acel mesaj unic.

Într-o seară, mi-a spus că bătuseră la ușă doi tineri îmbrăcați în costume de culoare închisă și că avuseseră sentimentul clar să-i lase înăuntru. I-au spus că doreau să-i vorbească despre Dumnezeu, dar că urmau să se întoarcă când eram și eu acasă. Putea fi acesta mesajul așteptat?

Ei au început să ne viziteze și, la îndemnul lor, am citit din scripturi

și am ajuns să înțelegem importanța crucială a lui Isus Hristos în calitate de Salvator și Mântuitor al nostru. Curând, am regretat că fuseserăm botezați când am fost bebeluși, acest lucru nefiind un legământ făcut în mod conștient. Totuși, faptul de a fi botezați din nou însemna, de asemenea, că urma să devenim membri ai acestei Biserici noi, deci trebuia să înțelegem cu adevărat tot ce ținea de ea.

Dar cum puteam ști că ceea ce misionarii ne spuneau despre Cartea lui Mormon, despre Joseph Smith și despre planul salvării era, de fapt, adevărat? Ei bine, am înțeles din cuvintele Domnului că îi puteam cunoaște „după roadele lor”². Așadar, într-un mod sistematic, am început să analizăm Biserica și să căutăm acele roade cu ochii minții raționale. Ce am văzut? Ei bine, am văzut:

- oameni prietenoși și fericiți și familii minunate care au înțeles că, în această viață, suntem meniți să simțim bucurie, nu doar suferință și durere;
- o Biserică fără cler plătit în care membrii acceptă sarcini și responsabilități;
- o Biserică în care Isus Hristos și familiile sunt punctul central, în care membrii postesc o dată pe lună și donează pentru a-i ajuta pe cei săraci și cei aflați la nevoie, unde sunt promovate obiceiurile sănătoase, fiind învățați să ne abținem de la substanțe dăunătoare.

Pe lângă acestea:

- ne-a plăcut accentul pus pe dezvoltarea personală, educație, munca grea și biziuirea pe forțele proprii;
- am învățat despre programul umanitar extraordinar;
- și am fost impresionați de conferințele generale, de muzica minunată și principiile spirituale profunde împărtășite în cadrul acestora.

Văzând toate aceste lucruri, nu am găsit nimic rău în Biserică. Dimpotrivă, ne-a plăcut foarte mult tot ce am văzut. Totuși, nu ne puteam hotări să ne

botezăm, deoarece doream să cunoaștem totul înainte de a face acest pas.

Dar, chiar și în momentele în care eram indeciși, Domnul ne pregătea cu răbdare, ne modela și ne ajuta să descoperim că trebuia să învățăm să discernem adevărul nu numai prin mintea noastră rațională, ci și prin glasul slab și liniștit al Spiritului, care vorbește în special inimii noastre.

Glasul acela și sentimentul care a rezultat au venit într-o seară, după 10 luni de învățare a Evangheliei, când am citit în Mosia 18: „După cum sunteți dornici să... purtați greutatea unul altuia... și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați... dacă aceasta e dorința inimilor voastre, ce aveți împotriva să fiți botezați în numele Domnului?”³.

Acel fragment din Cartea lui Mormon ne-a intrat în inimă și-n suflet și, dintr-o dată, am simțit și am știut că nu aveam niciun motiv să nu ne botezăm. Ne-am dat seama că dorințele menționate în aceste versete erau și dorințele inimilor noastre și că acele lucruri erau ceea ce conta cu adevărat. Erau mai importante decât înțelegerea tuturor lucrurilor, deoarece cunoșteam deja destul. Ne bazasem întotdeauna pe

îndrumarea unui Tată Ceresc iubitor și am avut încredere că El va continua să ne îndrume.

Așadar, în aceeași zi, am stabilit o dată pentru botezul nostru și, curând, am fost în sfârșit botezați!

Ce am învățat din acea experiență?

În primul rând, am învățat că putem avea încredere totală într-un Tată Ceresc iubitor, care încearcă în mod constant să ne ajute să ne atingem potențialul. Am confirmat adevărul profund al cuvintelor Lui când a spus: „Eu voi da copiilor oamenilor rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin; și binecuvântați sunt aceia care ascultă de preceptele Mele... căci ei vor învăța înțelepciune; căci celui care primește Eu îi voi da mai mult”⁴.

Și în al doilea rând, am învățat că, pe lângă mintea noastră rațională, un alt aspect al dobândirii cunoașterii ne poate da îndrumare și înțelegere. Este glasul blând și liniștit al Spiritului Său Sfânt care vorbește inimii și minții noastre.

Îmi place să compar acest principiu cu capacitatea noastră de a vedea. Tatăl nostru din Cer ne-a dat nu unul, ci doi ochi fizici. Putem vedea bine cu un singur ochi, dar al doilea ochi ne oferă o altă perspectivă. Când ambele perspective se întâlnesc în creierul nostru, ele produc o imagine tridimensională a lucrurilor care ne înconjoară.

În același fel, am primit două surse de informație, prin capacitățile noastre fizice și spirituale. Prin simțurile noastre fizice și prin raționament, mintea noastră produce o percepție. Dar, prin darul Duhului Sfânt, Tatăl ne-a dat, de asemenea, o a doua perspectivă, care este cea mai importantă și adevărată, deoarece vine direct de la El. Dar, deoarece șoaptele Spiritului sunt deseori atât de subtile, mulți oameni nu sunt conștienți de acea sursă suplimentară.

Când aceste două perspective sunt combinate în sufletele noastre, imaginea completă și unică, care rezultă, arată realitatea lucrurilor. De fapt, prin perspectiva suplimentară a Duhului Sfânt, anumite „realități”, așa cum ni le-am imaginat numai prin înțelegerea minții noastre, pot fi înșelătoare sau

pur și simplu greșite. Amintiți-vă de cuvintele lui Moroni: „Și prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor”⁵.

În cei 31 de ani de când sunt membru al Bisericii, am văzut de multe ori că, dacă ne bazăm numai pe mintea noastră rațională și negăm sau neglijăm înțelegerea spirituală pe care o putem primi prin șoaptele și impresiile Duhului Sfânt, este ca și cum am trece prin viață cu un singur ochi. Dar, metaforic vorbind, noi am primit de fapt „doi ochi”. Numai această combinație ne poate da imaginea adevărată și completă a tuturor adevărilor și a tuturor experiențelor din viața noastră, precum și întreaga și profunda înțelegere a identității și scopului nostru în calitate de copii ai unui Tată Cereșc viu.

Îmi amintesc ce ne-a învățat președintele Russell M. Nelson acum un an, când a spus că „în zilele care vor veni, nu va fi posibil să supraviețuim

spiritual fără influența îndrumătoare, conducătoare, alinătoare și constantă a Duhului Sfânt”⁶.

Am ajuns să știu cu certitudine absolută că:

- avem un Tată iubitor în Cer și toți am fost de acord să venim pe acest pământ făcând parte dintr-un plan divin;
- Isus este Hristosul; El trăiește și este Salvatorul și Mântuitorul meu;
- Joseph, un băiat umil de la țară, a fost chemat și a devenit marele profet prin care a început această dispensație a plenitudinii timpurilor, cu toate cheile, puterea și autoritatea sfintei preoții a lui Dumnezeu;
- scriptura Cartea lui Mormon este al doilea martor despre Isus Hristos și familiile sunt menite să rămână împreună pentru totdeauna;
- astăzi, Domnul nostru, Isus Hristos, Își conduce Biserica restaurată prin

profetul nostru în viață, președintele Russell M. Nelson.

Aceste adevăruri prețioase și altele au devenit principiile spirituale esențiale a ceea ce mă ajută Dumnezeu să devin. Și abia aștept să mai primesc multe alte învățături noi pe care El vrea ca eu – și dumneavoastră – să le primim pe măsură ce înaintăm în această viață minunată și „[învățăm] chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință”.

Știu că aceste lucruri sunt adevărate și depun mărturie despre ele, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 109:7; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 88:118.
2. 3 Nefi 14:16.
3. Mosia 18:8-10
4. 2 Nefi 28:30
5. Moroni 10:5.
6. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 96.

VÂRSTNICUL NEIL L. ANDERSEN
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ochiul credinței

Faptul de a alege doar anumite lucruri din declarația despre familie ne înceteșează perspectiva eternă, punând prea mult accent pe experiența de aici și acum.

La scurt timp înainte de răstignirea Sa, Isus a fost dus înaintea lui Pilat în sala de judecată. „Ești Tu Împăratul iudeilor?”, a întrebat cu dispreț Pilat. Isus a răspuns: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta... Am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Pilat a răspuns cu cinism: „Ce este adevărul?”¹.

În lumea de azi, întrebarea „Ce este adevărul?” poate fi foarte complexă pentru cineva cu o gândire laică.

O căutare pe Google pentru „Ce este adevărul?” oferă mai mult de un milion de răspunsuri. Avem mai multă informație disponibilă pe telefoanele noastre mobile decât toate cărțile dintr-o clădire a unei biblioteci. Avem parte de mai multă informație și opinie decât ne trebuie. Glasuri ademenitoare care ne ispitesc ne urmăresc în fiecare clipă.

Prinși în confuzia din aceste zile, nu este de mirare că mulți oameni cred în cuvintele rostite acum 2.500 de ani

de Protagoras tânărului Socrate. El a spus: „Ce este adevărat pentru tine este adevărat pentru tine, iar ce este adevărat pentru mine, este adevărat pentru mine”².

Adevărul prin Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos

Binecuvântați cu Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, noi declarăm cu umilință că există anumite lucruri care sunt complet și absolut adevărate. Aceste adevăruri eterne sunt la fel pentru fiecare fiu și fiică ai lui Dumnezeu.

Scripturile ne învață că „adevărul este cunoașterea lucrurilor așa cum sunt, și așa cum au fost, și așa cum o să fie”³. Adevărul cuprinde atât trecutul, cât și viitorul, lărgindu-ne perspectiva îngustă a prezentului.

Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”⁴. Adevărul ne arată calea spre viața eternă și vine numai prin Salvatorul nostru, Isus Hristos. Nu există altă cale.

Isus Hristos ne învață cum să trăim și, prin ispășirea și învierea Sa, El ne oferă iertare de păcatele noastre și nemurire dincolo de vâl. Acest lucru este absolut adevărat.

El ne învață că nu contează dacă suntem bogați sau săraci, cunoscuți sau anonimi, sofisticati sau simpli. Scopul nostru în viața muritoare este de a ne întări credința în Domnul Isus Hristos, de a alege binele și nu răul și de a ține poruncile Sale. În timp ce sărbătorim descoperirile în știință și medicină, adevărurile lui Dumnezeu merg dincolo de aceste descoperiri.

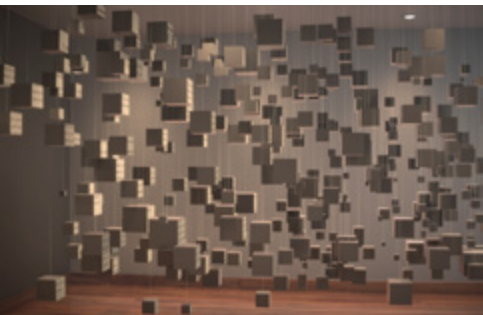
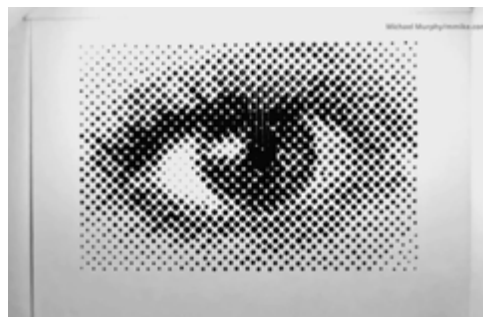
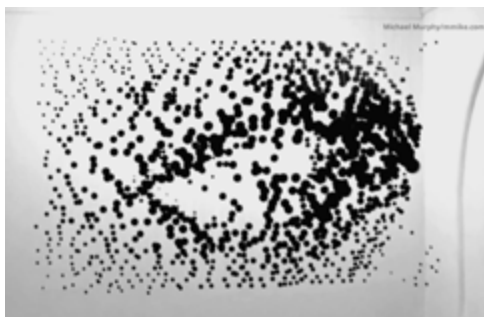
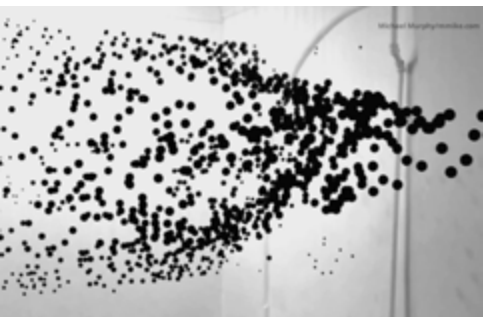
Spre deosebire de adevărurile eterneității, au existat tot timpul falsuri pentru a-i distra pe copiii lui Dumnezeu de la adevăr. Argumentele dușmanului sunt tot timpul la fel. Ascultați-le pe acestea, rostite acum 2000 de ani:

„Voi nu puteți să știți despre lucruri pe care nu le vedeți... Orice [face] un om în viața lui nu este nicio crimă”.

„[Nu Dumnezeu este Cel care te binecuvântează], ci fiecare om [prosperă] după geniul său”⁵.

„Nu este normal ca o astfel de ființă ca Hristos să... [fie] Fiul lui Dumnezeu”⁶.

Cugetând, cu ajutorul rugăciunii și prin ochiul credinței, asupra declarației despre familie, înțelegem mai bine modul în care principiile ei sunt frumos interconectate, se susțin unele pe celelalte și revelează planul Tatălui nostru pentru copiii Săi.

„[Credința voastră este o tradiție nebunească și un] deranjament al minților voastre”⁷. Auzim aceste argumente și în zilele noastre.

Prin restaurarea Evangheliei, Dumnezeu ne-a oferit modalitatea de a învăța și de a cunoaște adevăruri spirituale esențiale: le învățăm prin intermediul scripturilor sfinte, rugăciunilor personale, propriilor experiențe, sfaturilor profeților și apostolilor actuali și îndrumării Duhului Sfânt, care ne poate ajuta să cunoaștem „adevărul tuturor lucrurilor”⁸.

Adevărul se discerna spiritual

Putem cunoaște lucrurile lui Dumnezeu pe măsură ce le căutăm spiritual. Pavel a spus: „Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de [cel care are] Duhul lui Dumnezeu... Pentru că trebuie judecate duhovnicește”⁹.

Priviți acest tablou al lui Michael Murphy. Din acest unghi este greu de observat că pictura înfățișează ochiul uman. Totuși, privind punctele dintr-un unghi diferit, puteți vedea frumusețea creației artistului.

În același fel, vedem adevărurile spirituale ale lui Dumnezeu prin prisma ochiului credinței. Pavel a spus: „Dar omul firesc nu primește lucrurile

Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”¹⁰.

Scripturile, rugăciunile noastre, experiențele noastre, profeții din zilele noastre și darul Duhului Sfânt ne oferă perspectiva spirituală despre adevărul necesar pentru călătoria noastră aici pe pământ.

Declarația oficială văzută cu ochiul credinței

Haideți să privim declarația despre familie prin prisma ochiului credinței.

Președintele Gordon B. Hinckley a prezentat „Familia: o declarație oficială către lume” spunând: „Având în vedere nenumăratele sofisme care sunt prezentate drept adevăruri, atât de multe minciuni cu privire la standarde și valori și atât de multe ademeniri și ispite de a fi infectați cu virusul lumesc, am simțit că trebuie să [vă] avertizăm și să [vă] prevenim”¹¹.

Declarația începe astfel: „Toate ființele umane – bărbați și femei – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin”.

Acestea sunt adevăruri eterne.

Dumneavoastră și cu mine nu suntem creați întâmplător.

Îmi plac aceste cuvinte: „În existența lor premuritoare, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au preaslăvit pe Dumnezeu ca Tată al lor Etern”¹².

Noi am trăit înainte de a ne naște. Amprenta identității noastre va face parte din noi pentru eternitate. În moduri pe care nu le înțelegem pe deplin, creșterea noastră spirituală din lumea premuritoare are efect asupra a ceea ce suntem aici¹³. Am acceptat planul lui Dumnezeu. Știam că vom avea parte de dificultăți, dureri și tristețe pe pământ¹⁴. Știam, de asemenea, că Salvatorul avea să vină și că, dacă ne vom dovedi demni, ne vom înălța la înviere, având „mai multă slavă asupra capetelor [noastre], în vecii vecilor”¹⁵.

Declarația este clară: „Declarăm că viața pe pământ este creată prin îndrumare divină. Noi afirmăm că viața este sfântă și că este importantă în planul etern al lui Dumnezeu”.

Planul Tatălui nostru îndeamnă soțul și soția să aducă pe lume copii și ne obligă să vorbim în apărarea celor care nu s-au născut.

Principiile declarației oficiale sunt frumos interconectate

Faptul de a alege doar anumite lucruri din declarația despre familie ne încetează perspectiva eternă, punând prea mult accent pe experiența de aici și acum. Cugetând, cu ajutorul rugăciunii și prin ochiul credinței, asupra declarației despre familie, înțelegem mai bine modul în care principiile ei sunt frumos interconectate, se susțin unele pe celelalte și revelează planul Tatălui nostru pentru copiii Săi.¹⁶

Oare ar trebui să ne surprindă că, atunci când profeții Domnului Îi declară voia, unii încă au întrebări? Bineînțeles, unii resping glasul profeților imediat¹⁷, dar alții se roagă și cugetă la întrebările lor sincere – întrebări care-și vor găsi răspunsuri prin răbdare și ochiul credinței. Dacă declarația despre familie ar fi fost prezentată într-un alt secol, tot ar fi existat întrebări, dar întrebări diferite de cele de azi. Un scop al profeților este de a ne ajuta să primim răspunsuri la întrebări sincere.¹⁸

Înainte de a deveni președintele Bisericii, președintele Russell M. Nelson a spus: „Profeții văd înainte. Ei văd pericolele mari pe care le va pune sau le-a pus dușmanul în calea noastră. Profeții văd, de asemenea, marile posibilități și privilegii care îi așteaptă pe cei care ascultă cu intenția de a se supune”¹⁹.

Depun mărturie despre adevărul și puterea spirituală a glasului unit al membrilor Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece.

Lumea se îndepărtează

De-a lungul vieții mele, am văzut o schimbare dramatică în crezurile oamenilor cu privire la multe dintre principiile propovăduite în declarația despre familie. În timpul adolescenței mele și în primii ani de căsătorie, mulți oameni s-au îndepărtat de standardul Domnului pe care îl numim legea castității, anume că relațiile sexuale trebuie să aibă loc doar între un bărbat și o femeie căsătoriți. Când am avut între 20 și 30 de ani, mulți oameni s-au îndepărtat de la a mai acorda acea protecție sacră copiilor care încă nu s-au născut, în timp ce avortul a devenit mai acceptabil. În ultimii ani, mulți s-au îndepărtat de legea lui Dumnezeu, aceea că o căsătorie este uniunea legală dintre un bărbat și o femeie.²⁰

Faptul de a-i vedea pe mulți îndepărtându-se de limitele stabilite de Domnul, ne amintește de acea zi, în Capernaum, în care Salvatorul Și-a declarat divinitatea și, din nefericire, „mulți dintre ucenicii Lui... nu mai umblau cu El”.

Salvatorul S-a adresat apoi Celor Doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”.

Petru a răspuns:

„Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.

Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu”²¹.

Nu cu toții se regăsesc perfect în declarația oficială

Sunt atât de mulți oameni, tineri și bătrâni, care sunt loiali și fideli Evangheliei lui Isus Hristos, deși experiența lor actuală nu se regăsește perfect în declarația despre familie: copii ale căror vieți au fost zguduite de divorț; tineri ai căror prieteni își bat joc de legea castității; femei divorțate și bărbați divorțați care au fost grav răniți de infidelitatea soțului sau a soției; soți și soții care nu pot avea copii; femei și bărbați care s-au căsătorit cu cineva care nu le împărtășește credința în Evanghelia restaurată; femei și bărbați necăsătoriți care, din diferite motive, nu s-au putut căsători.

Un prieten pe care îl cunosc de aproape 20 de ani, pe care îl admir foarte mult, nu este căsătorit din pricina atracției față de persoane de același sex. El a rămas fidel legămintelor făcute în templu, și-a perfecționat talentele creative și profesionale și a slujit minunat atât în Biserică, cât și în comunitate. Recent, el mi-a spus: „Empatizez cu cei care se află în situația mea, care aleg să

nu țină legea castității în lumea în care trăim. Dar nu ne-a cerut Hristos să nu fim «din lumea aceasta»? Este clar că standardele lui Dumnezeu sunt diferite de cele ale lumii²¹.

Adesea, legile omului nu se încadrează în tiparele legilor stabilite de Dumnezeu. Cei care doresc să Îi facă pe plac lui Dumnezeu au cu siguranță nevoie de credință, răbdare și sânguință.²²

Soția mea, Kathy, și cu mine cunoaștem o soră necăsătorită, care a trecut de 40 de ani, foarte talentată în abilitățile ei profesionale, și care slujește cu mult curaj în episcopia ei. Și ea a ținut legile lui Dumnezeu. Ea a scris:

„Am visat la ziua în care o să fiu binecuvântată cu un soț și cu copii. Încă aștept. Uneori, situația mea mă face să mă simt abandonată și singură, dar încerc să nu mă concentrez pe ceea ce nu am și, în schimb, să mă concentrez asupra a ceea ce am și a modului în care pot să-i ajut pe alții.

Slujirea oferită rudelor mele, episcopiei și în templu m-a ajutat. Nu sunt abandonată sau singură pentru că fac parte – și cu toții facem parte – dintr-o familie mai mare”.

Există Unul care înțelege

Unii vor spune: „Nu îmi înțelegi situația”. Poate că nu, dar depun mărturie că există Unul care înțelege.²³ Este Unul care vă cunoaște poverile datorită sacrificiului Său făcut în grădină și

pe cruce. În timp ce Îl căutați și țineți poruncile Sale, vă promit că vă va binecuvânta și va ridica poverile care sunt prea grele să le purtați singuri. El vă va da prieteni eterni și ocazii de slujire. Mai presus, El vă va umple cu influența puternică a Duhului Sfânt și va revărsa lumina divină a îngăduinței Sale asupra dumneavoastră. Nicio alegere, nicio alternativă care respinge însoțirea Duhului Sfânt sau binecuvântările eternității nu este demnă de considerarea noastră.

Știu că Salvatorul trăiește. Depun mărturie că El este sursa întregului adevăr care contează cu adevărat și că El va îndeplini toate binecuvântările pe care le-a promis celor care țin poruncile Sale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 18:33, 36-38.
2. William S. Sahakian și Mabel Lewis Sahakian, *Ideas of the Great Philosophers* (1966), p. 28.
3. Doctrină și legăminte 93:24.
4. Ioan 14:6.
5. Alma 30:15, 17.
6. Helaman 16:18.
7. Vedeți Alma 30:14, 23, 27.
8. Moroni 10:5.
9. Traducerea lui Joseph Smith, 1 Corinteni 2:11; 1 Corinteni 2:14.
10. 1 Corinteni 2:14.
11. Gordon B. Hinckley, „Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, nov. 1995, p. 100. Recent, președintele Russell M. Nelson a explicat o parte din istoria declarației oficiale, după cum a rezumat-o Sheri Dew în *Insights from a Prophet's Life: Russell M. Nelson* (2019), p. 208:

„Într-una din zilele anului 1994, membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli au petrecut o zi în camera lor de consiliu din Templul din Salt Lake discutând aspecte care țin de familie. Au avut în vedere totul, de la natura omniprezentă a pornografiei până la posibilele legi anti-familie de orice fel. Aceasta nu era o discuție nouă, dar în acea zi întreaga ordine de zi s-a desfășurat în jurul acestui subiect vital.

Cei Doisprezece au recapitulat atât doctrina, cât și practicile, având în vedere acele lucruri care nu pot fi schimbate – doctrina – și acele lucruri care ar putea fi – practicile. Au discutat lucruri despre care au văzut că o să fie din ce în ce mai prezente, inclusiv o promovare socială și mai intensă a căsătoriilor între persoane de același sex și drepturile persoanelor transsexuale. «Dar acestea nu au fost toate lucrurile pe care le-am văzut», a explicat vârstnicul Nelson. «Puteam vedea eforturile diferitelor comunități de a se dezice de toate standardele și limitările cu privire la activitatea sexuală. Am putut vedea confuzia cu privire la sexe. Am putut vedea că toate acestea vor fi din ce în ce mai prezente».

Această discuție mai lungă, împreună cu altele care s-au purtat de-a lungul timpului a dus la concluzia că Cei Doisprezece trebuie să pregătească un document, poate chiar o declarație care să prezinte poziția oficială a Bisericii cu privire la familie, pe care să o prezinte membrilor Primei Președinții pentru a fi analizată”.

12. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
13. Președintele Dallin H. Oaks a spus: „Toți oamenii care s-au născut pe acest pământ au ales planul Tatălui și au luptat pentru el. De asemenea, mulți dintre noi am făcut legăminte cu Tatăl despre ceea ce avem să facem în viața muritoare. În moduri care nu au fost revelate încă, acțiunile noastre din lumea spiritelor ne influențează în viața muritoare” (The Great Plan of Happiness, *Ensign*, nov. 1993, p. 72).
14. Vedeți Dallin H. Oaks, „Adevărul și planul”, *Liahona*, nov. 2018, p. 25-28.
15. Avraam 3:26.
16. Președintele Dallin H. Oaks a spus:

„Sfinții din zilele din urmă convertiți cred că declarația despre familie, emisă acum aproape un sfert de secol și tradusă deja în foarte multe limbi, este accentul pe care Domnul îl pune din nou pe adevărurile Evangheliei de care avem nevoie pentru a face față presiunilor actuale la care este supusă familia...

Depun mărturie că declarația despre familie este o afirmație despre adevărul etern, voia Domnului pentru copiii Săi care caută viața eternă. A stat la baza învățăturilor și practicilor Bisericii în ultimii 22 de ani și va continua să facă acest lucru în viitor. Tratați-o ca atare, predați despre ea, trăiți în acord cu ea și veți fi binecuvântați în strădania dumneavoastră de a avea viața eternă...

Cred că atitudinea noastră cu privire la declarația despre familie și felul în care o folosim este una dintre încercările acestei generații. Mă rog ca toți sfinții din zilele din urmă să rămână fermi în această încercare”

(„Planul și declarația oficială” *Liahona*, nov. 2017, p. 30-31).

17. Președintele Russell M. Nelson a spus: „Există oameni care ne etichetează ca fiind habotnici, dar habotnici sunt cei care nu ne permit să simțim așa cum simțim, dar vor ca noi să le permitem să simtă cum simt. În cele din urmă, poziția noastră se rezumă la legea castității. Cele zece porunci sunt încă valabile. Nu au fost niciodată revocate... Nu avem prerogativa să schimbăm legile pe care le-a decretat Dumnezeu” (în *Dew, Insights from a Prophet's Life*, p. 212).
18. „În timp ce familia este atacată în întreaga lume, adevărurile cuprinse în declarația despre familie vă vor întări.
Voi, tineri minunați de viață nobilă, trebuie să înțelegeți consecințele pe termen lung ale luptei actuale a societății împotriva adevăratei definiții a căsătoriei. Polemica actuală pornește de la întrebarea dacă două persoane de același sex se pot căsători. Dacă aveți vreo întrebare despre poziția Bisericii cu privire la acest lucru sau la orice altă problemă importantă, meditați la aceasta, rugându-vă, apoi, ascultați mesajele profetice din cadrul următoarei conferințe generale a Bisericii. Acele cuvântări inspirate, împreună cu inspirația de la Duhul Sfânt, vă vor ajuta să înțelegeți mai bine și mai corect” (Russell M. Nelson, „Tineri de viață nobilă, care va fi alegerea voastră?” [Adunare de devoțiune pentru tinerii adulți organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, 6 sept. 2013], broadcasts.ChurchofJesusChrist.org).
19. Russell M. Nelson, „Să fim oameni ai mileniului adevărați”, *Liahona*, oct. 2016, p. 53.
20. Președintele Nelson a spus: „Guvernele civile sunt puternic influențate de tendințele sociale și de filosofile laice atunci când scriu, rescriu și promulgă legi. Indiferent de ceea ce influențează promulgarea legilor civile, doctrina Domnului cu privire la căsătorie și moralitate *nu poate fi schimbată*. Nu uitați: păcatul, chiar dacă este legalizat de către om, continuă să fie păcat în ochii lui Dumnezeu!” („Decizii pentru eternitate”, *Liahona*, nov. 2013, p. 108).
21. Ioan 6:66-69.
22. Vedeți Alma 32:41-43; am fost mereu impresionat de faptul că, în acest capitol minunat despre cum să ne dezvoltăm credința, darul credinței, al răbdării și al sânguinței sunt menționate mereu în fiecare dintre ultimele trei versete.
23. Vedeți Alma 7:12; Isus Hristos nu a suferit doar pentru păcatele noastre, ci și pentru infirmitățile noastre: „Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor”. (Sinonime ale cuvântului *infirmități* ar fi *boală, slăbiciune, durere, deficiență*.) Vedeți Doctrină și legăminte 88:6: „El, care S-a ridicat în înălțimi, la fel cum a coborât sub toate lucrurile astfel încât El a înțeles toate lucrurile, pentru ca să poată fi în toate și prin toate lucrurile, lumina adevărului”.

VÂRSTNICUL TAKASHI WADA
din Cei Șaptezeci

Să ne ospătăm din cuvintele lui Hristos

Ospătarea din cuvintele lui Hristos poate avea loc oricând și cu orice ocazie, dacă ne pregătim inima.

Tatăl nostru Ceresc ne iubește. El ne-a oferit un plan perfect pentru a ne bucura de binecuvântările Sale. În această viață, toți suntem invitați să venim la Hristos și să primim Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos prin botez, primind darul Duhului Sfânt și trăind cu credință potrivit Evangheliei. Nefi ne descrie angajamentul de a fi botezați sub forma intrării pe o „cale strâmtă și îngustă” și ne aduce aminte să continuăm „[să înaintăm] cu fermitate în Hristos... [ospătându-ne] din cuvântul lui Hristos și [îndurând] până la sfârșit” pentru a putea primi toate binecuvântările pe

care Tatăl Ceresc le are pregătite pentru noi (2 Nefi 31:19-20).

Nefi ne mai aduce aminte că, dacă ne vom „[ospăta] din cuvintele lui Hristos”, ele ne „vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]” (2 Nefi 32:3) și că vom primi putere să biruim „săgețile de foc ale dușmanului” (1 Nefi 15:24).

Ce înseamnă să ne ospătăm?

Când eram tânăr, am crezut că a te ospăta însemna doar să ai o masă copioasă cu orez, sushi și sos de soia. Acum, știu că ospătarea adevărată

înseamnă mai mult decât să te bucuri de o masă delicioasă. Înseamnă bucurie, hrănire, celebrare, înseamnă să împărtășim, să ne exprimăm dragostea față de familie și de cei dragi, să ne exprimăm recunoștința față de Dumnezeu și să clădim relații în timp ce ne bucurăm de mâncare din belșug și incredibil de delicioasă. Cred că, atunci când ne ospătam din cuvintele lui Hristos, trebuie să ne gândim că trăim aceeași experiență. Faptul de a ne ospăta din scripturi nu înseamnă doar să le citim. Trebuie să ne aducă bucurie adevărată și să ne clădească relația cu Salvatorul.

Acest lucru este predat în mod clar în Cartea lui Mormon. Aduceți-vă aminte visul lui Lehi, în care a văzut un pom „al cărui fruct [este] vrednic de dorit pentru a face pe oricine fericit”. Acest fruct reprezintă dragostea lui Dumnezeu și, când Lehi gustă fructul, acesta „[este] mai dulce decât orice [gustase el] vreodată”. I-a „[umplut] sufletul de o bucurie foarte mare” și aceasta este ceva ce dorește să ofere familiei sale (1 Nefi 8:10-12).

Când ne ospătam, este foarte probabil să ne dăm seama și că felul și cantitatea de mâncare pe care o avem nu sunt atât de importante, dacă inima ne este plină de recunoștință. Familia lui Lehi a mâncat carne crudă în pustiu,

însă Nefi a descris această încercare dificilă spunând: „Binecuvântările Domnului... erau așa de mari”, încât „femeile noastre... au fost puternice” și au putut „să suporte călătoriile fără să cârtească” (1 Nefi 17:1-2).

Faptul de a ne ospăta implică uneori faptul de a încerca și de a gusta. Alma vorbește despre o sămânță bună care ne este plantată în inimă. Când o punem la încercare, ne vom da seama că sămânța începe „să fie [delicioasă]” (vedeți Alma 32:28-33).

Să ne ospătam din cuvintele lui Hristos

Binecuvântările datorate ospătării din cuvintele lui Hristos sunt puternice și schimbă viața. Sunt trei binecuvântări anume pe care doresc să vă invit să le puneți în practică în viața dumneavoastră.

Prima, cuvintele lui Hristos ne pot ajuta să ne „[dezvoltăm] capacitatea spirituală de a primi revelație,” și ne pot îndruma în siguranță prin viață (Russell M Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 96). Mormon ne învață că aceste cuvinte ale lui Hristos au „o mare tendință să conducă poporul să facă ceea ce [este] drept” și că ele sunt mult mai puternice decât orice altceva se poate rezolva cu

„săbia” (Alma 31:5). Când am căutat înțelepciunea lui Dumnezeu în rezolvarea propriilor încercări, oricând am pus la încercare „virtutea cuvântului lui Dumnezeu” (Alma 31:5), m-am simțit inspirat și capabil să iau hotărâri înțelepte, să birui încercările și viața mi-a fost binecuvântată cu credință sporită în Hristos și dragoste față de cei din jur. Profetul nostru, Russell M. Nelson, ne-a învățat un lucru foarte vital: „În zilele care vor veni, nu va fi posibil să supraviețuim spiritual fără influența îndrumătoare, conducătoare, alinătoare și constantă a Duhului Sfânt” („Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, p. 96). Vom primi revelația necesară când punem la încercare „virtutea cuvântului” și când acel cuvânt va fi mai puternic decât orice altceva am putea încerca sau ne-am putea imagina.

A doua, când suntem confuzi în legătură cu identitatea noastră și ne confruntăm cu o criză a respectului de sine, „cuvântul plăcut al lui Dumnezeu” (Iacov 2:8) din scripturi ne va ajuta să știm cine suntem cu adevărat și ne va oferi tărie peste cea pe care o avem. Faptul de a-mi recunoaște identitatea de copil al lui Dumnezeu a fost unul dintre cele mai minunate momente pe care le-am trăit vreodată. La începutul adolescenței mele, nu știam nimic

despre învățăturile Salvatorului. Când am citit prima dată Noul Testament, cuvintele lui Hristos mi-au vindecat, cu adevărat, sufletul rănit. Mi-am dat seama că nu sunt singur și că sunt un copil al lui Dumnezeu. Când mi-am înțeles adevărata identitate înaintea lui Dumnezeu, mi-am înțeles potențialul infinit posibil prin ispășirea lui Hristos.

Și Enos și-a împărtășit experiența privind cunoașterea care rezultă din cugetarea asupra cuvintelor lui Hristos. Când Enos a permis cuvintelor, pe care tatăl său i le-a spus despre „viața veșnică și despre bucuria sfinților, [să coboare] adânc în inima [sa]”, sufletul său „[a flămânzit] și [el a] îngenuncheat înaintea Făcătorului [său]... în rugăciune fierbinte” (Enos 1:3-4). În acea rugăciune, el a ajuns să-L cunoască pe Salvator și a aflat că suntem foarte valoroși, că suntem iubiți și că putem fi iertați pentru greșelile noastre și că suntem, cu adevărat, copiii lui Dumnezeu.

A treia, putem să îmbunătățim viața altora prin intermediul cuvintelor lui Hristos. Așa cum Enos a avut timpul și locul său în care cuvintele lui Hristos i-au înduișat inima, tot așa Domnul Își va face partea pentru a înduișoara inima celor cărora dorim să le împărtășim Evanghelia. Poate că mulți dintre noi s-au simțit descurajați când am

încercat să invităm pe cineva să audă Evanghelia, pentru că rezultatul nu a fost cel pe care ni l-am dorit. Indiferent de rezultat, Domnul ne invită să ne deschidem gura și să împărtășim altora mesajul Evangheliei.

Cu doi ani în urmă, Domnul i-a înduișat inima mamei mele dragi, ceea ce a ajutat-o să se hotărască să primească rânduiala botezului. Așteptasem aproape 35 de ani ca acea zi să aibă loc. Pentru a lua acea hotărâre, mulți membri ai Bisericii i-au slujit cum ar face-o Hristos. Într-o duminică, a simțit că trebuia să se ducă la biserică. Ea a urmat acel îndemn. În timp ce era așezată în primul rând și aștepta să înceapă adunarea de împărtășanie, un băiat, în vârstă de patru ani, a stat în fața ei și a privit-o. Ea l-a salutat zâmbindu-i. Băiețelul a plecat brusc din prezența ei și s-a dus înapoi la scaunul său, care era în capătul celălalt al rândului pe care stătea mama mea. Băiețelul a luat ceva de pe scaunul lui, a venit înapoi, a înmănat mamei mele o carte de imnuri și s-a dus înapoi la locul său. Mama mea a observat că, pe fiecare al doilea scaun din capelă, era pusă o carte de imnuri. Putea cu ușurință să ia una de pe scaunul de lângă ea. Însă, ea a fost impresionată de actul inocent de bunătate al băiatului, bunătate despre

care a învățat acasă și la biserică. A fost un moment înduioșător pentru ea. Ea a simțit puternic că Dumnezeu o invita să vină și să-L urmeze pe Salvator. A simțit că trebuia să fie botezată. Acest băiețel nu a căutat laude pentru ceea ce a făcut, el a făcut, pur și simplu, tot ce a putut pentru a trăi potrivit cuvântului lui Dumnezeu și a-și iubi aproapele. Bunătatea lui a dus la o schimbare importantă în inima mamei mele.

Cuvintele lui Hristos vor înduișoara, în mod profund, inima și vor deschide ochii celor care încă nu Îl văd. Pe drumul către Emaus, doi ucenici au mers cu Isus. Ei erau triști și nu înțelegeau că Salvatorul a biruit moartea. În suferința lor, nu și-au dat seama că Hristosul cel Viu mergea cu ei. Deși Isus „le-a tâlcuit, în toate scripturile, ce era cu privire la El”, ei tot nu L-au recunoscut că era Salvatorul înviat până când nu s-au așezat și au frânt pâinea cu El. Atunci, „ochii” li s-au deschis. Când noi – sau prietenii, cunoștințele și vecinii noștri – ne ospătam și frângem pâinea cu El, ochii înțelegerii noastre se deschid. Când ucenicii de pe drumul către Emaus au cugetat la timpul petrecut cu Salvatorul înviat, au spus că inima le ardea în ei când El le-a explicat scripturile (vedeți Luca 24:27-32). Acest lucru va fi valabil pentru noi toți.

Concluzie

În încheiere, depun mărturie că ospătarea din cuvintele lui Hristos poate avea loc oricând și cu orice ocazie, dacă ne pregătim inima să le primim. Ospătarea din cuvintele lui Hristos va aduce revelație care susține viața, reafirmă adevărata noastră identitate și valoare înaintea lui Dumnezeu în calitate de copii ai Săi și ne va conduce prietenii la Hristos și la viața nepieritoare. Doresc să închei repetând invitația lui Nefi: „Trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:20). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

VÂRȘNICUL DAVID P. HOMER
din Cei Șaptezeci

Să ascultăm glasul Său

Într-o lume în care există atâtea glasuri care ne atrag atenția în direcții diferite, Tatăl nostru Ceresc a făcut posibil ca noi să auzim și să urmăm glasul Său.

În această dimineață, fratele soției mele i-a dat un bilețel pe care ea îl scrisese mamei ei cu mulți ani în urmă. La vremea aceea, sora Homer era doar o fetiță. Printre altele, pe bilețelul ei scria: „Dragă mamă, îmi pare rău că nu mi-am depus mărturia astăzi – dar te iubesc”. Când am mers la prânz, m-am gândit că acesta era un lucru interesant. Așadar, m-am așezat și am scris pe un bilețel: „Dragă președinte Nelson, îmi pare rău că nu mi-am rostit cuvântarea astăzi – dar vă iubesc”. Am simțit că nu era bine. Prin urmare, sunt aici și sunt fericit să adaug cuvintele mele la cele care au fost rostites astăzi în această sesiune.

Cu mulți ani în urmă, am călătorit cu o aeronavă mică, pilotul acesteia fiind recent brevetat. La sfârșitul zborului, am primit permisiunea să aterizăm. Dar, pe măsură ce ne apropiam de sol, am auzit o alarmă în carlingă, avertizând pilotul să „înalțe aeronava”. Pilotul a privit spre copilotul mai experimentat, care a indicat o direcție de coborâre, departe de pistă, și a spus: „Acum!”.

Aeronava noastră a virat rapid spre stânga, apoi în jos, apoi a urcat la o altitudine adecvată, a intrat din nou pe

ruta de aterizare și a ajuns în siguranță la destinația noastră. Am aflat mai târziu că o altă aeronavă fusese autorizată să decoleze. Dacă am fi urmat instrucțiunile alarmei, ne-am fi schimbat direcția spre aeronava care decola, în loc să ne îndepărtăm de ea. Din această experiență am învățat două lecții importante. În primul rând, în momente critice din viața noastră, vom auzi multe glasuri care ne vor atrage atenția în direcții diferite. Și, în al doilea rând, este foarte important să le ascultăm pe cele potrivite.

Glasuri care ne atrag atenția în direcții diferite

Trăim într-o lume în care sunt multe glasuri care ne solicită atenția. Cu toate știrile de ultimă oră, postările pe Twitter, blogurile, fișierele audio digitale și sfaturile convingătoare ale lui Siri, Alexa și ale altora, ni se poate părea dificil să știm care sunt glasurile în care să avem încredere. Uneori, în viața noastră, căutăm îndrumare în nenumărate surse, gândindu-ne că majoritatea ne va indica cea mai bună sursă de adevăr. Alteori, „[șchiopătăm] de amândouă picioarele”¹, alegând să fim „nici [reci], nici în clocot”². Iar, alte ori, urmăm ceea ce este comod, ne concentrăm pe un singur glas sau o singură îngrijorare pentru a ne îndruma sau ne bazuim exclusiv pe abilitatea noastră de a gândi.

În timp ce fiecare dintre aceste metode poate fi de ajutor, experiența ne învață că acestea nu sunt întotdeauna de încredere. Ceea ce este popular nu este întotdeauna cea mai bună variantă. Faptul de a șovăi între două opinii nu oferă nicio direcție. Comoditatea rareori duce la lucruri care contează. Capacitatea noastră de a înțelege poate fi afectată dacă acordăm atenție unui singur glas sau unei singure probleme. Iar faptul de a ne bizui doar pe propria gândire, poate duce la o amortire a gândurilor care ne face prea încrezători în propria capacitate de a gândi. Dacă nu suntem atenți, glasurile înșelătoare ne pot îndepărta de principiile Evangheliei spre locuri în care credința este greu de

susținut și nu găsim nimic altceva decât goliciune, amărăciune și nemulțumire.

Ascultarea glasului înșelător

Permiteți-mi să demonstrez ce doresc să spun folosind o analogie și un exemplu scriptural. De obicei, alpiniștii fac referire la altitudinile de peste 8.000 de metri ca fiind „zona morții”, deoarece, la acele înălțimi, nu există suficient oxigen pentru a susține viața. Există un echivalent spiritual pentru zona morții. Dacă petrecem prea mult timp în locuri lipsite de credință, glasurile aparent bine intenționate ne lipsesc de oxigenul spiritual de care avem nevoie.

În Cartea lui Mormon citim despre Corihor, care a avut o astfel de experiență. S-a bucurat de o mare

popularitate, deoarece învățăturile lui erau „plăcute pentru mintea carnală”³. El a spus că părinții și profeții predau tradiții nebunești, menite să limiteze libertatea și să perpetueze ignoranța.⁴ El a susținut că oamenii trebuie să fie liberi să facă orice aleg, deoarece poruncile sunt doar restricții plănuită în mod artificial.⁵ Pentru el, credința în ispășirea lui Isus Hristos era „efectul unei minți înfierbântate”, creat de credința într-o ființă care nu putea exista deoarece nu putea fi văzută.⁶

Corihor a creat atât de multă tulburare, încât a fost adus în fața judecătorului-șef și a marelui preot. Acolo, el s-a ridicat „cu multe cuvinte umflate”, criticându-i pe conducători și cerând un semn. Un semn a fost dat. El a fost

lovit ca să nu poată vorbi. Corihor și-a dat seama că fusese înșelat și, gândindu-se la adevărurile prețioase l-a care renunțase, s-a lamentat spunând: „Am știut întotdeauna”⁷.

Apoi, Corihor a cerșit mâncare, până când a fost călcat în picioare și omorât de un grup de zoramiți.⁸ Ultimul verset din povestea sa conține această reflecție tristă: „Și astfel, vedem că diavolul nu-i va scăpa pe copiii săi în ultima zi, ci îi va târî pe ei cu repeziciune jos în iad”⁹.

Glasul care ne spune adevărul

Deoarece Tatăl nostru Cerească dorește ce este mai bun pentru noi, El face posibil ca noi să-I auzim glasul. Cel mai adesea, îl auzim prin intermediul impresiilor oferite de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii. El depune mărturie despre Tatăl și Fiul¹⁰, a fost trimis să „[ne învețe] toate lucrurile”¹¹ și ne va „arăta toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]”¹².

Spiritul vorbește diferitelor persoane în moduri diferite, și El poate vorbi aceleiași persoane în moduri diferite în momente diferite. Drept urmare, învățarea multor moduri în care ne vorbește este o însărcinare care durează întreaga viață. Uneori, El vorbește în „inima și în mintea [noastră]”¹³ cu un glas blând, dar puternic, care ne pătrunde „până în suflet”¹⁴. Alteori, impresiile Sale „preocupă gândurile [noastre]” sau „[ne] afectează... sentimentele”¹⁵. Alteori, inima noastră va „arde în [noi]”¹⁶. Însă, alteori, ne umple sufletul cu bucurie, ne luminează mintea¹⁷ sau aduce pace în inima noastră tulburată¹⁸.

Să recunoaștem glasul Său

Vom recunoaște glasul Tatălui nostru în multe împrejurări. Îl vom recunoaște când ne rugăm, când studiem din scripturi, când mergem la Biserică, când participăm la discuții axate pe Evanghelie sau când mergem la templu. Cu siguranță îl vom recunoaște în cadrul conferinței care se desfășoară în acest sfârșit de săptămână.

Astăzi, am susținut 15 bărbați rânduiți ca profeți, văzători și revelatori. Spiritualitatea și experiența dânilor le

oferă o perspectivă unică de care avem cu disperare nevoie. Mesajele lor sunt ușor de înțeles; ele sunt rostite cu o claritate absolută. Ei ne spun ce dorește Dumnezeu să știm, indiferent dacă este popular sau nu.¹⁹

Este bine să căutăm glasul Său în oricare dintre aceste împrejurări, dar este și mai bine să-l căutăm în multe dintre acestea. Iar atunci când îl auzim, trebuie să urmăm îndrumarea pe care o primim. Apostolul Iacov a spus: „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători”²⁰. Iar președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Noi observăm. Așteptăm. Ascultăm acel susur blând și subțire. Atunci când vorbește, bărbații înțelepți și femeile înțelepte se supun”²¹.

Când îndrumarea întârzie să vină

La începutul vieții mele profesionale, sora Homer și cu mine am fost rugați să acceptăm o schimbare a locului de muncă. La vremea aceea, ni s-a părut a fi o hotărâre *uriasă*. Am studiat, am postit și ne-am rugat, dar răspunsul a întârziat să vină. În cele din urmă, am luat o hotărâre și am mers mai departe. După ce am făcut acest lucru, am simțit pace și, în scurt timp, am aflat că a fost una dintre cele mai bune hotărâri pe care le-am luat vreodată.

Prin urmare, am aflat că, uneori, răspunsurile întârzie să vină. Acest lucru se întâmplă fie pentru că nu este momentul potrivit ori nu este necesar

un răspuns, fie pentru că Dumnezeu ne acordă încrederea de a lua singuri hotărârile. Vârstnicul Richard G. Scott ne-a învățat că trebuie să fim recunoscători pentru astfel de momente și a făcut această promisiune: „Când trăiți demn și alegerea dumneavoastră este compatibilă cu învățăturile Salvatorului, iar dumneavoastră trebuie să acționați, faceți acest lucru cu încredere... Dumnezeu nu vă va lăsa să mergeți prea departe fără să vă dea un sentiment de avertizare, dacă ați făcut o alegere greșită”²².

Trebuie să alegem

Așadar, trebuie să hotărâm cărora dintre toate glasurile diferite ne vom supune. Vom urma glasurile nesigure ale lumii sau vom face ceea ce este necesar pentru ca glasul Tatălui nostru să ne îndrume în hotărârile noastre și să ne protejeze de pericol? Cu cât căutăm cu mai multă sârguință glasul Său, cu atât mai ușor ajungem să-L auzim. Aceasta nu înseamnă că glasul Său devine mai puternic, ci capacitatea noastră de a-L auzi crește. Salvatorul a promis că, dacă „[ascultăm] de preceptele [Sale] și [ne plecăm] urechea la sfatul [Său]”, El ne va „da mai mult”²³. Depun mărturie că această promisiune este adevărată – pentru fiecare dintre noi.

În urmă cu aproape un an, fratele meu mai mare a murit într-un tragic accident de mașină. Tinerețea lui John

era plină de potențial și realizări. Însă, pe măsură ce înainta în vârstă, bolile fizice și mintea necooperantă au făcut ca viața să fie foarte dificilă. Deși nu a avut parte în viața aceasta de vindecarea la care a sperat, John și-a păstrat credința, a hotărât să îndure, cât a putut de bine, până la sfârșit.

Știu că John nu a fost perfect, dar m-am întrebat ce anume i-a dat o asemenea rezistență. Multe glasuri l-au îndemnat să fie cinic sau înverșunat și să nu urmeze principiile Evangheliei, dar el a ales să nu fie așa. În schimb, a făcut tot posibilul să-și ancoreze viața de principiile Evangheliei. Și-a trăit viața astfel, deoarece a știut că avea să găsească glasul Învățătorului său; și-a trăit viața astfel, deoarece a știut că în acest mod avea să fie învățat.

Concluzie

Dragi frați și surori, într-o lume în care există atâtea glasuri care ne atrag atenția în direcții diferite, depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc a făcut posibil ca noi să auzim și să urmăm glasul Său. Dacă suntem sârguincioși, El și Fiul Său ne vor oferi îndrumarea pe care o căutăm, tăria de care avem nevoie și fericirea pe care cu toții o dorim. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

- 1 Împărați 18:21.
- 2 Vedeți Apocalipsa 3:15-16.
- 3 Alma 30:53; vedeți, de asemenea, Alma 30:18.
- 4 Vedeți Alma 30:14, 23-24, 27.
- 5 Vedeți Alma 30:17, 23, 27.
- 6 Alma 30:16; vedeți, de asemenea, Alma 30:13, 15, 26, 28.
- 7 Alma 30:31, 52; vedeți, de asemenea, Alma 30:23, 28, 43, 50, 53.
- 8 Vedeți Alma 30:56, 58-59.
- 9 Alma 30:60.
- 10 Vedeți 2 Nefi 31:18.
- 11 Ioan 14:26.
- 12 2 Nefi 32:5; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 32:1-4.
- 13 Doctrină și legăminte 8:2.
- 14 3 Nefi 11:3.
- 15 Doctrină și legăminte 128:1.
- 16 Doctrină și legăminte 9:8.
- 17 Vedeți Doctrină și legăminte 6:14-15; 11:13.
- 18 Vedeți Doctrină și legăminte 6:22-23.
- 19 Vedeți Doctrină și legăminte 1:38.
- 20 Iacov 1:22.
- 21 Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life”, *Liahona*, iunie 1997, p. 4.
- 22 Richard G. Scott, „Să folosim darul divin al rugăciunii”, *Liahona*, mai 2007, p. 10.
- 23 2 Nefi 28:30

VÂRSTNICUL JEFFREY R. HOLLAND
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Iată Mielul lui Dumnezeu

Modificarea programului de duminica este menită să sublinieze împărtășania din Cina Domnului ca fiind punctul central sacru, conștientizat al experienței noastre săptămânale de preaslăvire.

Nu am avut nimic până nu am văzut lacrimile din ochii tinerilor din acest cor. Aceste lacrimi spun mai mult decât orice predică de-a mea.

Privind de pe malul apei, dincolo de mulțimile nerăbdătoare să fie botezate de el, Ioan, numit Botezătorul, L-a zărit în depărtare pe verișorul lui, Isus din Nazaret, îndreptându-Se cu hotărâre spre el pentru a-i cere aceeași rânduială. Cu pioșenie, dar suficient de tare, încât cei din apropiere să audă, Ioan a rostit cuvintele de admirație care încă ne inspiră și pe noi, două mii de ani mai târziu: „Iată Mielul lui Dumnezeu”¹.

Învățăm multe din faptul că acest mult profețit premurgător al lui Isus nu L-a numit „Iehova” sau „Salvator” sau „Mântuitor”, nici măcar „Fiul lui Dumnezeu” – toate aceste titluri fiind potrivite. Nu, Ioan a ales termenul simbolic cel mai vechi și, probabil, cel mai recunoscut în tradiția religioasă a poporului Său. El a folosit simbolul mielului de sacrificiu oferit ca ispășire pentru păcatele și necazurile unei lumi decăzute și a tuturor oamenilor din ea.

Vă rog să-mi permiteți să vă vorbesc puțin despre acea istorie.

După ce au fost izgoniți din Grădina Edenului, Adam și Eva s-au confruntat cu un viitor sumbru. Deschizând ușa vieții muritoare și temporale pentru noi, ei au închis ușa nemuririi și vieții veșnice pentru ei. Din cauza încălcării pe care au ales s-o facă în mod conștient pentru noi,

acum se confruntau cu moartea fizică și exilarea sau separarea spirituală de prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna.² Ce puteau să facă? Exista o cale de ieșire din această situație dificilă? Nu suntem siguri cât li s-a permis celor doi să-și amintească din lucrurile pe care le învățaseră în timp ce încă erau în grădină, dar ei *și-au amintit* că trebuiau să-I ofere, cu regularitate, lui Dumnezeu, ca sacrificiu, un miel pur, fără cusur, primul născut de parte bărbătească din turma lor.³

Mai târziu, a venit un înger pentru a le explica faptul că acest sacrificiu era un model, un simbol al jertfei care avea să fie făcută pentru ei de către Salvatorul lumii, Cel care urma să vină. „Acest lucru este o reprezentare a sacrificiului Singurului Născut al Tatălui”, a spus îngerul. „De aceea... tu te vei pocăi și-L vei chema, întotdeauna, pe Dumnezeu în numele Fiului.”⁴ Din fericire, avea să existe o cale prin care să scape de pedeapsă și să dobândească exaltarea.

În consiliile care au avut loc în cer în viața premuritoare, Dumnezeu le-a promis lui Adam și Evei (și nouă, celorlalți) că vom primi ajutor de la Primul Născut, Mielul lui Dumnezeu cel pur, fără cusur, „ucis de la întemeierea lumii”⁵, după cum L-a descris mai târziu apostolul Ioan. Oferindu-și în mod simbolic propriii mieluși în viața muritoare, Adam și posteritatea lui își exprimau înțelegerea și dependența de sacrificiul ispășitor al lui Isus, Cel Uns.⁶

Mai târziu, această rânduială avea să se înfăptuiască în pustiu, într-un taberna-col și, apoi, în templul pe care avea să-l construiască Solomon.

Din păcate, ca simbol al pocăinței sincere și al unei vieți credincioase, acest dar ritualic de mielusei fără cusur nu și-a îndeplinit scopul, după cum este dezvăluit de atâtea ori în Vechiul Testament. Ei nu și-au păstrat atitudinea morală pe care ar fi trebuit să o aibă atunci când ofereau aceste sacrificii nici măcar până ce s-a uscat sângele mielului pe altar. În orice caz, nu și-au păstrat-o suficient de mult încât să prevină uciderea unui frate, deoarece Cain a luat viața fratelui său Abel în prima generație.⁷

Pentru că aceste greutăți și probleme au continuat secole întregi, nu-i de mirare că îngerii din cer au cântat de bucurie când, în cele din urmă, S-a născut Isus, Însuși Mesia Cel demult promis. După slujirea Sa scurtă din viața muritoare, cel mai pur dintre toți mieii de Paște Și-a pregătit ucenicii pentru moartea Sa prezentându-le Cina Domnului, o formă mai personală a rânduielii care fusese prezentată în exteriorul Grădinii Edenului. Trebuia să existe în continuare o ofrandă, un sacrificiu, dar acesta avea să fie un simbol mult mai profund, mai introspectiv și mai personal decât vărsarea sângelui primului miel născut. După învierea Sa, Salvatorul le-a vorbit neftilor despre următorul lucru:

„Și voi nu trebuie să mai oferiți pentru Mine vărsare de sânge...

Și voi va trebui să-Mi oferiți Mie ca jertfă o inimă frântă și un spirit smerit. Și oricine va veni către Mine cu inima frântă și cu spiritul smerit, pe acela îl voi boteza Eu cu foc și cu Duhul Sfânt...

De aceea... pocăiți-vă... și fiți salvați”⁸.

Praiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, acum că se pune accentul pe învățarea Evangheliei acasă, lucru care ne umple de entuziasm, este extrem de important să ne amintim că porunca „du-te la casa de rugăciuni și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă” încă este valabilă.⁹ Pe lângă

faptul că modificarea programului de duminica face loc învățării Evangheliei în cămin, ea are și scopul de a reduce complexitatea adunării într-un mod care subliniază corect împărtășania din Cina Domnului ca fiind punctul central sacru, conștientizat al experienței noastre săptămânale de preaslăvire. Trebuie să ne amintim într-un mod cât mai personal posibil că Hristos a murit de inimă frântă cauzată de faptul că a îndurat singur păcatele și suferința întregii familii omenești.

Întrucât și noi am contribuit la acea povară fatală, un astfel de moment cere respect. Prin urmare, suntem încurajați să venim devreme la adunările noastre și în spirit de evlavie, îmbrăcați potrivit pentru a participa la o rânduială sacră. Ținuta de duminică și-a pierdut puțin din însemnătate în vremurile noastre și, din respect pentru Cel în a cărui prezență venim, trebuie să restaurăm

această tradiție a ținutei îngrijite din ziua de sabat atunci când putem și acolo unde putem.

Cât despre punctualitate, vom da dovadă întotdeauna de înțelegere față de acele mame binecuvântate care vin cârând după ele copii, gustări și genți cu scutece, într-o confuzie nemaipomenită, și care au noroc că reușesc să ajungă la Biserică. De asemenea, vor fi alții care, inevitabil, își vor găsi boul căzut în fântână în dimineața de sabat. Totuși, acestui grup îi spunem că este în regulă dacă întârzie *din când în când* pentru a scoate boul din fântână, dar dacă boul acela cade în fântână *în fiecare* duminică, le recomandăm cu tărie să vândă boul sau să astupe fântâna.

În același spirit, vă facem o rugămin-te apostolică de a reduce zgomotul în locașul sfânt al clădirilor noastre. Ne place să vorbim unii cu alții și este firesc – este una dintre bucuriile participării

la adunările Bisericii – însă *nu* trebuie să facem acest lucru atât de tare în timpul dedicat preaslăvirii. Mi-e teamă ca vizitatorii noștri de alte religii să nu fie șocați de ceea ce poate fi uneori o ireverență zgomotoasă și neplăcută într-un mediu care ar trebui să fie caracterizat de rugăciune, mărturie, revelație și pace. Poate că și cerul este puțin șocat.

Adunările noastre de împărtășanie vor fi mai spirituale dacă oficialii care prezidează se așează în prezidiu cu mult timp înainte de începerea adunării, ascultând preludiul muzical și oferind un exemplu pe care noi, ceilalți, să-l urmăm. Dacă se vorbește în prezidiu, nu ar trebui să ne surprindă faptul că se vorbește în congregație. Felicităm episcopatele care scot anunțurile ce diminuează spiritul preaslăvirii noastre. Eu, de exemplu, nu-mi pot imagina un preot precum Zaharia – acolo, în templul Domnului, care urmează să ia parte la singurul privilegiu de a oferi jertfe din întreaga lui viață de înalt preot – pur și simplu, nu pot să mi-l imaginez făcând o pauză în spatele altarului pentru a ne aminti că peste doar șase săptămâni are loc cursa cercetașilor și înscrierile se încheie curând.

Frați și surori, această oră stabilită de Domnul este cea mai sacră oră din săptămâna noastră. Ni s-a poruncit să ne adunăm să luăm parte la rânduiala cea mai universală din Biserică. Facem

acest lucru în amintirea Celui care a întrebat dacă I se poate lua paharul pe care urma să-l bea, însă a continuat pentru că știa că, de dragul *nostru*, acesta *nu* putea să-i fie luat. Va fi de ajutor să ne amintim că simbolul acelui pahar se apropie, ușor, de noi chiar în acel moment, adus de un diacon în vârstă de 11-12 ani.

Când vine momentul sacru ca noi să-I prezentăm Domnului darul nostru de sacrificiu, avem propriile păcate și neajunsuri de rezolvat; de aceea suntem acolo. Dar am putea reuși mai bine să ne smerim dacă încercăm să înțelegem că există în jurul nostru și alte spirite îndurerate și inimi frânate. Așezate lângă noi, există persoane care au plâns – în sinea lor sau în mod vizibil – pe tot parcursul imnului de împărtășanie și al rugăciunilor preoților. Am putea să fim atenți la acest lucru și le-am putea oferi bucățița noastră de pâine a alinării și păhărelul compasiunii noastre – le-am putea-o dedica lor sau acelui membru care plânge și are probleme care *nu* este acolo și care, dacă nu facem nimic să-l ajutăm, nu va fi acolo nici săptămâna viitoare? Sau surorilor și fraților noștri care nu sunt membri ai Bisericii dar *sunt* surorile și frații noștri? Această lume nu duce lipsă de suferință, în Biserică sau în afara ei, așadar uitați-vă în orice direcție doriți și veți găsi pe cineva a cărui durere pare mult prea

greu de suportat și a cărui suferință pare să nu se mai termine. Un mod prin care putem să ne „[amintim] totdeauna de El”¹⁰ ar fi acela de a ne alătura Marelui Tămăduitor și misiunii Lui continue de a ridica povara de pe umerii celor împovărați și de a alina durerea celor întristați.

Iubiți prieteni, atunci când ne adunăm, pe întreg globul pământesc, în fiecare săptămână cu ocazia a ceea ce sperăm să fie o conștientizare sacră din ce în ce mai mare a darului ispășitor maiestuos pe care Hristos l-a făcut întregii omeniri, fie ca noi să aducem *la* altarul împărtășaniei „mai multă-ntristare pentru a Lui durere”. Iar apoi, sper ca, *după* acel moment sacru în care medităm, ne rugăm și ne reînnoim legămintele, să rămânem cu „mai multă răbdare... și recunoștință pentru-alinare”¹¹. Mă rog ca dumneavoastră, toți, să simțiți această răbdare și alinare, această sfințenie și speranță, în numele Celui care a frânt prețioasa pâine a iertării și a turnat vinul sacru al mântuirii, chiar Isus Hristos, Mielul cel prețios, milos și sfânt al lui Dumnezeu, amin. ■

NOTE

1. Ioan 1:29.
2. Vedeți 2 Nefi 9:8-9.
3. Vedeți Moise 5:5; vedeți, de asemenea, Exodul 12:3-10.
4. Moise 5:7-8; vedeți, de asemenea, Moise 5:9.
5. Apocalipsa 13:8.
6. Vedeți Bible Dictionary, „Anointed One (Cel Uns)”; vedeți, de asemenea, Ghid pentru scripturi, „(Cel Uns)”, scriptures. ChurchofJesusChrist.org.
7. În mod ironic, uciderea lui Abel de către Cain, un act îndrumat de Satana, ar fi avut legătură cu mânia pe care a simțit-o mai devreme Cain atunci când Domnul i-a respins jertfa iar pe a lui Abel a acceptat-o. „Dumnezeu... a pregătit o jertfă prin darul propriului Său Fiu, care avea să... [deschidă] o ușă prin care omul putea intra în prezența Domnului...”
8. Cu credință în această ispășire sau acest plan al mântuirii, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă care a fost acceptată, care a fost dintre oile întâi născute ale turmei. Cain a adus o jertfă din roadele pământului și nu a fost acceptată... [Sacrificiul lui trebuia să includă] vărsarea de sânge” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p.48; vedeți, de asemenea, p. 107-108).
8. 3 Nefi 9:19-20, 22.
9. Doctrină și legăminte 59:9.
10. Moroni 4:3; 5:2
11. „Mai multă sfințenie”, *Imnuri*, nr. 83.

Sesiunea Generală a Preoției

VÂRSTNICUL GARY E. STEVENSON
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Îndrumarul vostru privind Preoția aaronică

*Creați-vă propriul îndrumar privind modul în
care veți dovedi că sunteți ucenici ai lui Hristos.*

În luna decembrie a anului trecut, Prima Președinție a emis o declarație anunțând că băieții în vârstă de 11 ani vor „începe să participe... la cvorumurile Preoției aaronice... la începutul lunii ianuarie a anului în care împlinesc 12 ani”¹.

Drept urmare, în prima parte a acestui an au existat câțiva băieți surprinși, în vârstă de 11 ani, care au presupus că vor rămâne la Societatea Primară până la următoarea lor zi de naștere, dar care acum distribuiau duminica

împărtașania în calitate de cei mai nou rânduiți diaconi ai Bisericii.

Mă întreb cine a fost mai surprins de schimbare – noii diaconi sau părinții lor. Mulți dintre acești – aproape 80.000 – noi diaconi se află alături de noi în această seară în cadrul minunatului Centru de conferințe sau participă prin intermediul tehnologiei. Bun venit în această frăție măreață a preoției.

Această modificare face ca această adunare să fie una istorică – este probabil cel mai mare grup de deținători ai Preoției aaronice care a participat vreodată la o sesiune generală a preoției din cadrul conferinței generale. În spiritul acestei ocazii speciale, îmi adresez cuvintele în mod special către tinerii băieți din cadrul Preoției aaronice.

Lecții învățate din sporturi

Ca elevi, mulți dintre voi vă dezvoltați, de asemenea, talentele, interesele și pasiunile prin intermediul activităților extracurriculare desfășurate la școală sau în cadrul lecțiilor particulare, în cadrul echipelor și grupurilor din afara școlii, inclusiv prin intermediul sporturilor.

Întrucât mi-a plăcut să practic sporturi de-a lungul vieții mele, i-am admirat întotdeauna pe cei care își dezvoltă

abilitățile sportive atât de mult, încât ajung să aibă performanțe la nivel înalt. Pentru ca cineva să fie *cu adevărat* bun la ceva, este nevoie de talent înăscut, dar este nevoie și de multă disciplină, multe sacrificii și nenumărate ore de antrenament și practică. Astfel de sportivi aud deseori criticile, uneori dure, ale antrenorilor și, de bunăvoie, renunță la ceea ce vor acum pentru a dobândi ceva mareț în viitor.

Cunoaștem membri ai Bisericii și deținători ai preoției care au avut parte de succes la cele mai înalte nivele ale sportului profesionist. Sunt multe exemple bune, dar, din cauza timpului, voi enumera doar câteva dintre ele. Probabil că-i recunoașteți pe unii dintre acești sportivi: în baseball, Jeremy Guthrie și Bryce Harper, în baschet, Jabari Parker și Jimmer Fredette, în fotbal, Ricardo Rojas, în rugby, William Hopoate și în fotbal american Taysom Hill și Daniel Sorensen. Fiecare dintre ei a adus mari contribuții sportului pe care l-a practicat.

Deși au mult succes în sportul practicat, acești sportivi ar recunoaște primii că nu sunt sportivi perfecți sau ființe umane perfecte. Ei muncesc din greu pentru a fi cei mai buni în sportul pe care îl practică – și pentru a trăi potrivit Evangheliei. Ei se ridică dacă se împiedică și ei se străduiesc să îndure până la sfârșit.

Studiați îndrumarul

În sporturile pe echipe, sunt create scheme de joc pentru anumite situații din joc și sunt adunate într-un îndrumar. Sportivii își învață însărcinarea în cadrul fiecărei scheme de joc. Jucătorii de succes studiază îndrumarul atât de minuțios încât, atunci când se stabilește folosirea unei scheme de joc, ei știu exact, aproape instinctiv, unde să se ducă și ce să facă.

Într-un mod asemănător, noi, deținătorii preoției, avem, de asemenea, o echipă (un cvorum) și un îndrumar (scripturile sfinte și cuvintele profeților din zilele noastre).

Va întăriți colegii de echipă?

Cât de bine v-ați studiat îndrumarul?

Vă înțelegeți pe deplin însărcinarea?

Înfruntarea opoziției

Pentru a duce analogia mai departe, marii antrenori cunosc punctele forte și punctele slabe ale echipelor lor, precum și pe cele ale adversarilor. Ei creează o schemă de joc care le va oferi cea mai bună șansă să câștige. Dar voi?

Știți la ce ispite sunteți cei mai vulnerabili și puteți să anticipați modul în care dușmanul va încerca să vă oprească și să vă descurajeze. V-ați făcut propria schemă de joc și propriul îndrumar, astfel încât să știți cum să reacționați când veți avea parte de opoziție?

Când vă confrunțați cu diferite ispite de natură morală – fie când vă aflați în compania altora sau când sunteți singuri și priviți într-un ecran – voi cunoașteți schema de joc. Dacă un prieten vă sugerează să beți alcool sau să încercați droguri, cunoașteți schema. Ați exersat-o și știți dinainte cum să reacționați.

Având o schemă de joc, un îndrumar și fiind fermi dedicați îndeplinirii rolului vostru, veți vedea că ispita are mai puțină influență asupra voastră. Veți fi hotărât deja cum veți reacționa și ce veți face. Nu va trebui să luați o hotărâre de fiecare dată când vă confrunțați cu ispita.

Unul dintre Cei Doisprezece mi-a împărtășit recent o povestire care ilustrează acest principiu. În liceu, pe când deținea oficiul de preot, el își petrecea timpul liber cu prietenii. După ce au cumpărat ceva de mâncare, ei se plimbau cu mașina și cineva a sugerat să meargă să vadă un anumit film. Problema era că el știa că era un film pe care nu trebuia să îl vadă. Deși a simțit

imediat presiune și neliniște în legătură cu această situație, el se pregătise pentru așa ceva. Această situație se regăsea în îndrumarul său al preoției.

Inspirând adânc și făcându-și curaj, el a spus: „Nu sunt interesat să văd acel film. Lăsați-mă acasă”, ceea ce au și făcut. O schemă de joc simplă care i-a adus o victorie! După mai mulți ani, unul dintre prietenii care au fost cu el în aceea seară a descris modul în care acest exemplu s-a dovedit să fie un punct foarte care l-a ajutat să înfrunte cu mult curaj o situație asemănătoare din viața sa.

Pagini din îndrumar

I-am rugat pe câțiva dintre frații din Cvorumul celor Doisprezece și Prima Președinție să recomande scheme de joc pe care le puteți include în îndrumarul vostru. Iată câteva dintre sugestiile inspirate ale dâșilor:

- rugați-vă în fiecare zi pentru a primi mai multă lumină și a avea o mărturie despre Isus Hristos;
- ascultați cu atenție învățăturile părinților voștri, ale episcopului vostru și pe cele ale conducătorilor Tinerilor Băieți și ale conducătorilor cvorumului;
- evitați pornografia și conținutul imoral de pe rețelele de socializare;
- aduceți-vă aminte promisiunile pe care le-ați făcut lui Dumnezeu și lucrați să le respectați;
- studiați povestirile din scripturi despre marii profeți și însușiți-vă atributele lor bune;
- binecuvântați copiii Tatălui Ceresc prin intermediul slujirii;

- faceți-vă prieteni buni care să vă ajute să deveniți persoana care doriți să fiți;
- deveniți experți în utilizarea aplicației FamilySearch și cercetați istoria familiei voastre;
- găsiți locuri sigure în care să puteți scăpa de influențele răului;
- iubiți și ajutați la întărirea altor membri din cvorumul vostru al preoției;

Am discutat și cu sportivii ale căror fotografii le-am văzut mai devreme. Mi s-a părut interesant că ei nu se identifică doar prin *ceea ce fac* în calitate de sportivi profesioniști, ci și prin *cine sunt*, în calitate de fii ai unui Tată Ceresc iubitor și de deținători ai preoției lui Dumnezeu.

Acum, ascultați ce au avut de spus.

- Jimmer Fredette, în această fotografie înfățișat când deținea oficiul de diacon și învăța să-și facă nodul la cravată, a spus: „Am învățat să mă sprijin foarte mult pe cunoașterea mea și credința mea privind veridicitatea Evangheliei. Acest lucru m-a îndrumat să fiu... un deținător al preoției demn și, mai presus de toate, un exemplu pozitiv”.
- Bryce Harper, în această fotografie înfățișat în calitate de soț, scrie: „Am crezut că faima, averea și un premiu pentru cel mai bun jucător mă vor face fericit. Dar lipsea ceva. Așadar, m-am pregătit și [am intrat] în templu. Acum sunt pe calea [înapoi către] Tatăl Ceresc și am o familie eternă – ceea ce este cea mai mare bucurie din lume”.

Jimmer Fredette

Bryce Harper

Daniel Sorensen

Jeremy Guthrie

- Daniel Sorensen, în această fotografie înfățișat când era misionar, a spus: „Un îndrumar bun este o schemă care folosește talentele și punctele forte ale fiecărui membru al echipei... Pe măsură ce studiez și pun în practică învățăturile Evangheliei lui Isus Hristos, eu știu cum să-mi folosesc punctele forte pentru a sluji în cadrul preoției”.
- Jeremy Guthrie, în această fotografie fiind înfățișat când slujea ca președinte de misiune, a împărtășit următoarele: „În calitate de diacon în vârstă de 12 ani...[am simțit] că Spiritul mi-a depus mărturie [că] «această viață a devenit... un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe

Dumnezeu»². Schema de joc este credința în Dumnezeu întru acțiune și pocăință prin intermediul Salvatorului... Îndrumarul se găsește în sfintele scripturi și în cuvintele profeților moderni”.

- Jabari Parker, în această fotografie înfățișat imediat după rânduirea sa la oficiul de vârstnic, a spus: „Nu puteam să-mi imaginez persoana care aș fi fost dacă nu aș fi luat hotărârea de a fi botezat... Sunt atât de recunoscător că Îl am pe Dumnezeu în viața mea să mă îndrume în fiecare zi”.
- Ricardo Rojas, în această fotografie fiind înfățișat când slujea ca președinte de ramură, a spus: „Prin intermediul preoției lui Dumnezeu, noi putem ajuta în lucrarea Sa. Suntem chemați să «[întărim și îmbărbătăm]»³ în ceea ce privește apărarea adevărului”. Acest lucru l-a ajutat să aibă succes atât pe teren, cât și ca deținător al preoției.
- Taysom Hill, în această fotografie înfățișat când era misionar, simte că Evanghelia lui Isus Hristos a fost îndrumarul lui în viață. El a spus: „A crede în planul lui Dumnezeu și a face tot ce pot pentru a-mi îndeplini rolul din cadrul acestuia mi-a dat un sentiment de pace copleșitor și fericire în viață, știind că Dumnezeu este mulțumit de eforturile mele”.
- William Hopoate, aici la binecuvântarea fiului lui, care reprezintă a patra generație, a spus că Evanghelia îl ajută să „identifice strategiile opoziției și îi oferă o eficiență spirituală pentru a rezista săgeților mistuitoare și pentru a sluji mai bine altora”.

Dar voi? Vă recunoașteți identitatea *măreață și sfântă* de fii ai lui Dumnezeu, deținători ai preoției Sale sfinte? Având în minte această identitate eternă, creați-vă propria schemă de joc și propriul îndrumar al preoției care vă vor îndruma în perioadele în care veți avea parte de ispite și adversitate. Gândiți-vă atât la strategii de atac, cât și de apărare.

Strategiile de apărare vă ajută să vă întăriți mărturiile și să fiți și mai hotărâți să rămâneți pe calea dreaptă și îngustă. Printre exemple se numără rugăciunea spusă cu regularitate, studiul din scripturi, participarea în templu și la adunările Bisericii, plătierea zecuielii și urmarea sfaturilor din broșura *Pentru întărirea tineretului*.

Strategiile de apărare includ planificarea din timp a modului în care veți face față ispitelor. Când sunteți ispitiți să vă coborâți standardele personale, veți ști dinainte ce să faceți.

Aveți nevoie de un îndrumar pentru acest lucru.

Nu aveți chef să vă rugați astăzi? Este momentul să urmați schema de joc pe care ați planificat-o.

Simțiți că mărturia voastră este în declin? Aveți o schemă de joc pentru acest lucru. Știți ce să faceți.

Celebrii în ochii lui Dumnezeu

Sunteți deținători ai preoției sfinte a lui Dumnezeu. Angajamentul vostru de a vă ține cu fermitate de bara de fier vă va transforma în acele ființe eterne care ați fost create să deveniți.

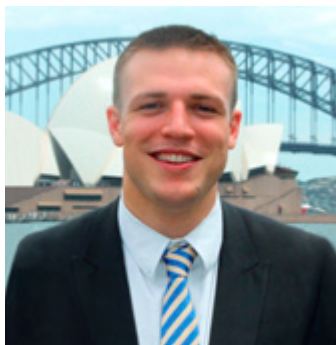
Dumnezeu vă cunoaște și vă iubește. El vă va binecuvânta și vă va îndruma pașii.

Jabari Parker

Ricardo Rojas

Taysom Hill

William Hopoate

Ați putea crede că nu sunteți speciali, că nu aveți stofă pentru a fi celebrii. Dar acest lucru nu este adevărat. Nu știți că Domnul a declarat: „Lucrurile slabe ale lumii vor ieși înaintea și vor distruge pe cei puternici și tari”⁴?

Așadar, vă simțiți slabi? Neînsemnați? Felicitări, tocmai ați fost incluși în echipă!

Vă simțiți lipsiți de importanță? Inferiori? Ați putea fi tocmai cei de care Dumnezeu are nevoie.

Ce exemplu mai mareț există decât acela în care David s-a dus pe câmpul de luptă să înfrunte un dușman înfricoșător, anume pe Goliat? Bizuindu-se pe Domnul, având un plan, David nu s-a salvat doar pe el, ci și întreaga armată a lui Israel!⁵ Să știți că Domnul va fi alături de voi pe măsură ce vă adunați curajul să fiți de partea Sa. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”⁶

El poate crea ocazii și ne poate ajuta să găsim puncte forte și abilități pe care nu știam că le aveam.⁷

Ascultați de antrenorii voștri de încredere, și anume de părinții voștri, episcopul vostru și conducătorii Tinerilor Băieți. Studiați îndrumarul.

Citiți scripturile. Studiați cuvintele profeților din zilele noastre. Creați-vă propria schemă de joc privind modul în care veți dovedi că sunteți ucenici ai lui Hristos.

Învățați în avans schemele de joc pe care le veți folosi pentru a vă întări spiritul și a evita capcanele dușmanului.

Faceți acest lucru și Dumnezeu, cu siguranță, vă va folosi.

Poate că sunt unii care se îndepărtează de Evanghelie și răătăcesc. Unii stau în tribune și urmăresc jocul de departe. Unii aleg să stea pe bancă, chiar dacă antrenorul a încercat să-i bage în joc. *Vă invit să-i salvați, să-i sprijiniți și să-i iubiți ca pe un coechipier!*

Alții doresc să intre în joc – și fac acest lucru. Ceea ce contează cel mai mult nu este cât de talentați sunt, ci cât de dispuși sunt să intre pe teren. Ei nu așteaptă să li se spună ce să facă, deoarece cunosc versetul care spune: „Dacă doriți să-L slujiți pe Dumnezeu, voi sunteți chemați la această lucrare”⁸.

Vă puteți pune la dispoziție pentru a juca.

Faceți acest lucru studiind și punând în practică îndrumarul vostru al preoției.

În timp, cel mai probabil vă veți împiedica și veți cădea – poate de multe ori. Nu sunteți perfecți; faptul de a cădea este parte a procesului de îmbunătățire care vă permite să vă cizelați caracterul și să slujiți într-un mod mai plin de compasiune. Salvatorul și infinita Sa ispășire oferă calea de a vă birui greșelile prin pocăință sinceră.

Marii sportivi petrec sute de ore perfecționând un detaliu mic al jocului lor. În calitate de deținători ai preoției, și voi trebuie să aveți aceeași atitudine. Dacă eșuați, pocăiți-vă și învățați din acest lucru. Exersați pentru a face mai bine data viitoare. La urma urmei, depinde de voi. Veți învăța ce scrie în îndrumar?

Vă îndemn: Încredeți-vă în Domnul. Puneți-vă întreaga armură a lui Dumnezeu⁹ și intrați în joc.

Nu există mulți care practică sporturi ca profesioniști la nivel înalt, dar, când vine vorba de ucenicie, sunt mulți care aleg să-L urmeze pe Hristos.

De fapt, aceasta este misiunea voastră în această viață – să învățați căile Domnului, să intrați pe calea uceniciei și să vă străduiți să trăiți potrivit planului lui Dumnezeu. Dumnezeu vă va sprijini și vă va binecuvânta pe măsură ce vă întoarceți către El. Puteți face acest lucru deoarece voi sunteți celebrii în ochii Lui.

Mă rog ca voi să vă luați angajamentul să trăiți demni de preoția sfântă pe care o dețineți și să vă străduiți să vă îndepliniți zilnic rolul sacru. Vă binecuvântează cu abilitatea și dorința de a face astfel. Adaug mărturia mea despre puterea preoției pe care o dețineți, despre profeții în viață și despre Isus Hristos și rolul Său de Salvator și Mântuitor al nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Progresul copiilor și tinerilor pe grupe de vârstă”, scrisoare din partea Primei Președinții, 14 dec. 2018.
2. Alma 34:32.
3. Iosua 1:9.
4. Doctrină și legăminte 1:19.
5. Vedeți 1 Samuel 17:7.
6. Romani 8:31.
7. Vedeți Eter 12:27.
8. Doctrină și legăminte 4:3.
9. Vedeți Doctrină și legăminte 27:15-18.

VÂRSTNICUL CARL B. COOK
din Președinția celor Șaptezeci

Cvorumul: un loc de apartenență

Domnul vrea să puneți bazele unui cvorum puternic. Pe măsură ce [Își] adună copiii, ei au nevoie de un loc de care să aparțină și în care să crească.

În anul 2010, Andre Sebako era un tânăr care căuta adevărul. Deși nu spusese niciodată o rugăciune din inimă, a decis să încerce. La scurt timp după aceea, i-a întâlnit pe misionari. I-au dat un cartonaș cu o fotografie a Cărții lui Mormon. Andre a simțit ceva și a întrebat misionarii dacă i-ar putea vinde cartea. I-au spus că poate primi un exemplar gratuit dacă va veni la biserică.¹

Andre a participat singur la adunările ramurii recent organizate, Mochudi din Botswana, Africa. Dar ramura era un grup primitiv, foarte unit, format din aproximativ 40 de membri.² L-au primit pe Andre cu brațele deschise. A acceptat să i se predea lecțiile misionare și a fost botezat. A fost minunat!

Și apoi? Cum avea Andre să rămână activ? Ce avea să-l ajute să progreseze pe cărarea legămintelor? Un răspuns

„Grupul de frați” dintr-un cvorum al preoției din Mochudi, Botswana.

la această întrebare este cvorumul său al preoției!³

Fiecare deținător al preoției, indiferent de situația sa, beneficiază de pe urma unui cvorum puternic. Tinerii mei frați care dețineți Preoția aaronică, Domnul vrea să puneți bazele unui cvorum puternic, un loc de apartenență pentru fiecare tânăr băiat, un loc în care Spiritul Domnului este prezent, un loc în care toți membrii cvorumului sunt bineveniți și prețuiți. Pe măsură ce Domnul Își adună copiii, ei au nevoie de un loc de care să aparțină și în care să crească.

Fiecare dintre dumneavoastră, care sunteți membri în președinția cvorumului, arătați calea pe măsură ce căutați inspirație⁴ și dezvoltați dragostea și frăția în rândul tuturor membrilor cvorumului. Acordați atenție specială celor care sunt membri noi, care sunt mai puțin activi sau care au nevoi speciale.⁵ Prin puterea preoției, clădiți un cvorum puternic.⁶ Iar un cvorum puternic, unit schimbă complet lucrurile în viața unui tânăr băiat.

Când Biserica a anunțat noua programă de învățământ care se concentrează asupra studierii Evangheliei acasă⁷, câțiva s-au gândit la membri ca Andre și au întrebat: „Cum rămâne cu tinerii care vin din familii în care Evanghelia nu se studiază și care nu oferă un cadru de învățare și punere în practică a Evangheliei acasă? Vor fi lăsați singuri?”

Nu! Nimeni nu poate fi lăsat singur! Domnul iubește fiecare tânăr băiat și fiecare tânără fată. Noi, ca deținători ai preoției, suntem mâinile Domnului. Noi suntem cei care vin în sprijinul acțiunilor de a preda Evanghelia în cadrul căminului. Când sprijinul care vine din cămin este limitat, cvorumurile preoției și alți conducători și prieteni veghează și sprijină fiecare persoană și familie după cum este necesar.

Am văzut că acest lucru funcționează. Am trăit această experiență. Când aveam șase ani, părinții mei au divorțat, iar tatăl meu a lăsat-o pe mama mea cu cinci copii mici. Mama mea a început să muncească pentru a avea grijă de noi. A avut nevoie de un al doilea loc de muncă pentru o perioadă,

precum și de educație suplimentară. Avea foarte puțin timp să poarte de grijă. Dar bunicii, unchii, mătușile, episcopii și învățătorii de acasă și-au oferit ajutorul pentru a o ajuta pe mama mea, care era un înger.

Iar eu aveam un cvorum. Sunt atât de recunoscător pentru prietenii mei – frații mei – care m-au iubit și sprijinit. Cvorumul meu a fost un loc în care m-am simțit binevenit. Poate că unii au crezut că sunt o cauză pierdută și că sunt o persoană inferioară din pricina situației familiei mele. Poate că așa era. Dar cvorumurile preoției au întors balanța. Membrii cvorumului meu mi-au fost alături și mi-au binecuvântat viața nespuse de mult.

Peste tot în jurul nostru există cauze pierdute și persoane care par inferioare. Poate că, într-un fel sau altul, suntem cu toții astfel. Dar fiecare dintre noi face parte dintr-un cvorum, un loc în care putem atât să primim tărie, cât și să o oferim. Membrii cvorumului sunt „toți pentru unul și unul pentru toți”⁷⁸. Cvorumul este locul în care ne instruiți unii pe alții, ne slujim unii altora și clădim unitate și frăție în timp ce Îl slujim pe Dumnezeu.⁹ Este un loc în care au loc miracole.

Aș dori să vă spun despre câteva dintre miracolele care au avut loc în cvorumul lui Andre din Mochudi. În timp ce împărtășesc acest exemplu, urmăriți principiile care întăresc fiecare cvorum al preoției care le pune în practică.

După ce Andre a fost botezat, el a însoțit misionarii în timp ce le-au predat altor patru tineri băieți care, de asemenea, au fost botezați. Acum, erau cinci tineri băieți. Au început să se întărească unii pe alții și să întărească ramura.

Un al șaselea tânăr băiat, Thuso, a fost botezat. Thuso a vorbit cu trei din prietenii lui și le-a împărtășit Evanghelia și, în curând, au fost nouă.

Adesea, ucenicii lui Isus Hristos sunt adunați în acest fel – puțini câte puțini, invitați de către prietenii lor. În vechime, când Andrei L-a găsit pe Salvator, s-a dus rapid la fratele său, Simon, și „l-a dus la Isus”¹⁰. În mod asemănător, la scurt timp după ce Filip a devenit

ucenic al lui Hristos, el a invitat pe unul dintre prietenii săi, Natanael, să vină și să vadă.¹¹

La scurt timp, în Mochudi, un al 10-lea tânăr băiat s-a alăturat Bisericii. Misionarii l-au găsit pe al 11-lea. Iar un al 12-lea tânăr băiat a fost botezat după ce a văzut influența pe care Evanghelia a avut-o asupra prietenilor săi.

Membrii ramurii Mochudi erau atât de încântați! Acești tineri băieți au fost „converțiți către Domnul și s-au unit cu Biserica”¹².

Cartea lui Mormon a jucat un rol important în convertirea lor.¹³ Thuso își amintește: „Am început să citesc din Cartea lui Mormon... de fiecare dată când aveam timp liber acasă, la școală, peste tot”¹⁴.

Oratile a fost atras de Evangheliile datorită exemplului prietenilor săi. El explică: „Păreau că se schimbă cât ai clipi din ochi... Credeam că avea... de-a face cu micuța ... carte pe care începuseră să o aducă la... școală. Puteam vedea ce oameni buni deveniseră... Și eu voiam să mă schimb”¹⁵.

Toți cei 12 tineri băieți au fost adunați și botezați într-un interval de doi ani. Fiecare era singurul membru al Bisericii din familia sa. Dar erau sprijiniți de familia lor din Biserică, inclusiv de președintele Rakwela¹⁶, președintele lor de ramură; de vârstnicul și sora

Taylor¹⁷, un cuplu misionar senior și de alți membri ai ramurii.

Fratele Junior¹⁸, un conducător de cvorum, îi invita pe tinerii băieți acasă la el duminica după-amiaza și-i instruia. Tinerii băieți au studiat scripturile împreună și au ținut cu regularitate seri în familie.

Fratele Junior i-a luat cu el să viziteze membri, oameni cărora le propovăduiau misionarii și pe oricine altcineva care avea nevoie să fie vizitat. Toți cei 12 tineri băieți se urcau în spatele furgonetei fratelui Junior. Îi lăsa la casele membrilor în echipe de doi sau trei și îi lua mai târziu.

Deși tinerii abia învățau despre Evangheliile și nu credeau că știu foarte mult, fratele Junior le-a spus să împărtășească oamenilor pe care îi vizitau unul sau două lucruri pe care le știau. Acești tineri deținători ai preoției au predicat, s-au rugat și au vegheat asupra Bisericii.¹⁹ Și-au îndeplinit responsabilitățile preoției și au avut parte de bucuria de a sluji.

Andre a spus: „Ne-am jucat împreună, am râs împreună, am plâns împreună și am devenit ca frații”²⁰. De fapt, și-au dat numele de „Grupul de frați”.

Și-au luat cu toții angajamentul că vor sluji în misiune. Deoarece erau singurii din familiile lor care erau membri ai Bisericii, au avut de depășit multe

obstacole, dar s-au ajutat unii pe alții să le depășească.

Unul câte unul, tinerii băieți și-au primit chemarea în misiune. Cei care au plecat primii au scris scrisori celor rămași acasă pentru a se pregăti, împărtaşind experiențe și îndemnându-i să slujească. Unsprezece tineri băieți au slujit în misiune.

Acești tineri băieți au împărtaşit familiilor lor Evanghelia. Mame, surori, frați, prieteni precum și oameni cărora le-au predicat în misiunile lor au fost convertiți și botezați. Au avut loc miracole și au fost binecuvântate nenumărate vieți.

Poate că unii dintre dumneavoastră se gândesc că poate un astfel de miracol se poate întâmpla doar într-un loc ca Africa, un pământ fertil în care adunarea lui Israel se întâmplă într-un ritm accelerat. Însă, depun mărturie că principiile puse în practică în Ramura Mochudi sunt adevărate oriunde. Oriunde vă aflați, cvorumul dumneavoastră poate crește prin activare și împărțirea Evangheliei. Când doar un singur ucenic întinde o mână de ajutor unui prieten, acela poate deveni și el ucenic. Doi pot aduce alți doi. Patru pot aduce alți patru. Iar opt pot aduce alți patru. Ramurile pot deveni episcopii.

Salvatorul ne-a învățat: „Acolo unde sunt doi sau trei [sau mai mulți] adunați în numele Meu... și Eu sunt în mijlocul lor”²¹. Tatăl Ceresc pregătește mintea și inima oamenilor din jurul nostru. Putem urma îndemnuri, oferi o mână de ajutor, împărtași adevăruri, invita pe alții să citească din Cartea lui Mormon și îi putem iubi și sprijini pe măsură ce ajung să-L cunoască pe Salvatorul nostru.

Au trecut mai bine de 10 ani de când grupul de frați din Mochudi și-au început călătoria împreună și încă sunt un grup de frați.

Katlego a spus: „Poate că ne separă distanța, dar încă suntem acolo unii pentru alții”²².

Mă rog ca noi să acceptăm invitația Domnului de a fi uniți cu El în cvorumurile noastre ale preoției, ca fiecare cvorum să fie un loc de apartenență, un loc de adunare, un loc care crește.

Isus Hristos este Salvatorul nostru, iar aceasta este lucrarea Sa. Depun astfel mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Mark și Shirley Taylor, compilație, *The Band of Brothers* (povestiri de convertire și mărturii din Ramura Mochudi, 2012-2013), p. 4, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
2. Corespondență personală, Letanang Andre Sebako, fișiere de resurse „Grupul de frați”, 2011-2019, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake, Utah.
3. Președintele Boyd K. Packer a spus: „Când un bărbat deține preoția, el face parte din ceva mai presus de el însuși. Este un lucru din afara sa față de care poate să-și ia un angajament complet” („The Circle of Sisters”, *Ensign*, nov. 1980, p. 109-110).
4. Președintele Russell M. Nelson a explicat cum să căutăm revelația și, apoi, a declarat: „Dacă veți repeta acest proces zi după zi, lună după lună, an după an, veți «progresa în principiul revelației»” („Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 95; vedeți, de asemenea, *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 132).
5. Vedeți *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 8.3.2.
6. De asemenea, ajutorul altora, inclusiv al membrilor episcopatului și al consultanților. Vârșnicul Ronald A. Rasband a observat că unul dintre avantajele restructurării cvorumurilor Preoției lui Melchisedec, lucru anunțat pe 31 martie 2018, este de a „permite episcopului să delege mai multe responsabilități președintelui cvorumului vârstnicilor și președintei Societății de Alinare, astfel încât episcopul și consilierii dânsului să se poată concentra asupra îndatoririlor lor principale – în mod deosebit să prezideze

- asupra Tinerelor Fete și Tinerilor Băieți care dețin Preoția aaronică” („Priviți! Oastea regală”, *Liahona*, mai 2018, p. 59). De asemenea, îngerii vor ajuta. Deținătorii Preoției aaronice dețin cheile slujirii îngerilor (vedeți Doctrină și legăminte 13:1; vedeți, de asemenea, Dale G. Renlund și Ruth Lybbert Renlund, *The Melchizedek Priesthood* [2018], p. 26). Vârșnicul Jeffrey R. Holland a spus: „De obicei [îngerii] nu sunt văzuți. Câteodată, [ei] sunt. Dar, [văzuți] sau nu, [ei] sunt mereu aproape. Câteodată, îndatoririle lor sunt foarte mari și privesc întreaga omenire. Câteodată, mesajele sunt mai personale. Ocazional, scopul îngerilor este să avertizeze. Dar, cel mai adesea, este să aline, să asigure o formă de atenție îngăduitoare, să îndrume în vremuri dificile” („Slujirea îngerilor”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2008, p. 29). Dacă doriți astfel de ajutor, puteți să „cereți și veți primi” (Ioan 16:24).
7. Vedeți Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 7-8.
 8. Vedeți Alexandre Dumas, *Cei trei muschetari* (1844).
 9. Vedeți *Handbook 2*, 8.1.2.
 10. Vedeți Ioan 1:40-42.
 11. Vedeți Ioan 1:43-46.
 12. 3 Nefi 28:23.
 13. Vedeți D. Todd Christofferson, „Puterea Cărții lui Mormon” (seminar pentru noii președinți de misiune, 27 iunie 2017).
 14. Thuso Molefe, în Taylor, *The Band of Brothers*, p. 22.
 15. Oratile Molosankwa, în Taylor, *The Band of Brothers*, p. 31-32.
 16. Lucas Rakwela, Mochudi, Botswana.
 17. Mark și Shirley Taylor, Idaho, SUA.
 18. Cilvester Junior Kgosiemang, Mochudi, Botswana.
 19. Vedeți Doctrină și legăminte 20:46-47, 53-54.
 20. Corespondență personală, Letanang Andre Sebako, fișiere de resurse „Grupul de frați”.
 21. Doctrină și legăminte 6:32.
 22. Katlego Mongole, în „Band of Brothers 2nd Generation” (compilație nepublicată), p. 21.

VÂRSTNICUL KIM B. CLARK
din Cei Șaptezeci

Priviți către Isus Hristos

Dacă privim către Isus Hristos, El ne va ajuta să trăim potrivit legămintelor pe care le-am făcut și să ne îndeplinim cu credință și sârguință chemarea de vârstnici în Israel.

În timp ce Isus mergea pe un drum de lângă Capernaum¹, înconjurat de o mare mulțime de oameni, o femeie care suferea de doisprezece ani de o boală gravă și-a întins brațul și a atins poala hainei Sale. A fost vindecată imediat.²

Scripturile consemnează că Isus, simțind „că a ieșit... o putere [din El]”³, „[S-a întors] spre mulțime”⁴ și [S-a uitat]... să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta”⁵. „Femeia, când s-a văzut dată de gol”⁶, „a venit de s-a aruncat la picioarele Lui și I-a spus tot adevărul.”⁷

Isus i-a spus: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace”⁸.

Isus Hristos a salvat femeia. Ea a fost vindecată fizic, dar când Isus S-a întors să o vadă, ea și-a declarat credința în El, iar El i-a vindecat inima.⁹ I-a vorbit cu dragoste, a încredințat-o de susținerea Sa și a binecuvântat-o cu pacea Sa.¹⁰

Dragi frați, ca deținători ai preoției sfinte, suntem implicați în lucrarea de salvare. În ultimul an, Domnul a pus conducerea acestei lucrări, în principal, pe umerii vârstnicilor din Israel.¹¹ Domnul ne-a oferit o însărcinare inspirată – lucrând cu surorile noastre, trebuie să slujim într-un mod mai sfânt, să grăbim adunarea lui Israel de

ambele părți ale vălului, să facem din căminele noastre sanctuare ale credinței și învățării Evangheliei și să pregătim lumea pentru a Doua Venire a lui Isus Hristos.¹²

Ca în toate lucrurile, Salvatorul ne-a arătat calea: trebuie să privim către Isus Hristos și să-I slujim așa cum El a privit către Tatăl Său și I-a slujit.¹³ Salvatorul i-a spus acest lucru profetului Joseph în felul următor:

„Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoi, nu te teme.

Privește rănile care Mi-au străpuns coasta și, de asemenea, semnele cuielelor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele și vei moșteni împărăția cerurilor”¹⁴.

În lumea premuritoare, Isus I-a promis Tatălui Său că va face voia Tatălui Său și că va fi Salvatorul și Mântuitorul nostru. Când Tatăl Său a întrebat: „Pe cine să trimit?”¹⁵, Isus i-a răspuns:

„Aici sunt, trimite-Mă pe Mine”¹⁶.

„Tată, facă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci.”¹⁷

De-a lungul vieții Sale muritoare, Isus a respectat acea promisiune. Cu umilință, blândețe și dragoste a propovăduit doctrina Tatălui Său și a făcut lucrarea Tatălui Său cu puterea și autoritatea pe care Tatăl Său I le-a dat.¹⁸

Isus Și-a dăruit inima Tatălui Său. El a spus:

„Eu iubesc pe Tatăl”¹⁹.

„Totdeauna fac ce-I este plăcut”²⁰.

„M-am pogorât... ca să fac nu voia Mea, ci voia [Tatălui, care] M-a trimis”²¹.

În agonia Sa din Ghetsimani, El S-a rugat „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Tatălui”²².

Când Domnul cheamă vârstnicii lui Israel să „[se întoarcă spre El] în fiecare gând” și să „[privească] rănile” trupului Său înviat, El ne cheamă să ne îndepărtăm de păcat și de lume și să ne

îndreptăm spre El, să-L iubim și să-I fim supuși. Este o chemare să propovăduim doctrina Sa și să facem lucrarea Sa în felul Său. Este, așadar, o chemare de a avea încredere deplină în El, de a ne oferi voința și inimile Lui și de a deveni asemenea Lui prin puterea Sa mântuitoare.²³

Dragi frați, dacă privim către Isus Hristos, El ne va binecuvânta să fim vârșnicii *Săi* în Israel – umili, blajini, supuși, plini de dragostea Sa.²⁴ Și vom aduce bucuria și binecuvântările Evangheliei și Bisericii Sale membrilor familiei noastre și fraților și surorilor noastre de ambele părți ale vălului.

Președintele Russell M. Nelson ne-a invitat să privim către Isus Hristos în acest fel simplu: „Nu este nimic ușor sau automat în faptul de a deveni astfel de ucenici puternici. Atenția noastră trebuie să fie ținută asupra Salvatorului și Evangheliei Sale. Faptul de a ne strădui să privim către El în *fiecare* gând necesită mult efort mintal. Dar, când facem aceasta, îndoilele și temerile noastre dispar”²⁵.

A ținui este o expresie minunată. Înseamnă a fixa cu fermitate, a prinde și a ține strâns.²⁶ Ne ținuiem atenția asupra lui Isus Hristos și a Evangheliei Sale trăind potrivit legămintelor pe care le-am făcut.

Când trăim potrivit legămintelor pe care le-am făcut, ele influențează tot ce facem și ce spunem. Trăim potrivit legămintelor pe care le-am făcut²⁷ o viață plină de fapte cotidiene simple făcute cu credință, care ne ajută să ne concentrăm asupra lui Isus Hristos: rugăciunea spusă din inimă în numele *Său*, ospătarea din cuvântul *Său*, întoarcerea către *El* pentru a ne pocăi de păcatele noastre, ținerea poruncilor *Sale*, luarea din împărtășanie și ținerea sfântă a zilei *Sale* de sabbat, preaslăvirea în templul *Său* sfânt cât de des putem și exercitarea preoției *Sale* sfinte pentru a sluji copiilor lui Dumnezeu.

Aceste acte de devotament față de legămintele ne deschid inima și mintea pentru puterea mântuitoare a Salvatorului și influența purificatoare a Duhului Sfânt. Rând după rând,

Salvatorul ne schimbă firea, convertirea noastră la El devine mai profundă, iar legămintele pe care le-am făcut prind viață în inima noastră.²⁸

Promisiunile pe care le facem Tatălui nostru Ceresc devin angajamente ferme, dorințele noastre cele mai profunde. Promisiunile Tatălui Ceresc către noi ne fac să fim plini de recunoștință și de bucurie.²⁹ Legămintele pe care le-am făcut încetează să mai fie reguli pe care le urmăm și devin principii îndrăgite care ne inspiră, ne îndrumă și ne ținut-iesc atenția asupra lui Isus Hristos.³⁰

Aceste acte de devoțiune pot fi săvârșite de toți, tineri și bătrâni. Voi, tineri băieți, care dețineți Preoția aaronică, tot ceea ce am spus în seara aceasta este valabil pentru voi. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi. Voi faceți ca rânduieli și legămintele sacre să fie puse în fiecare săptămână la dispoziția milioanelor de sfinți din zilele din urmă. Când pregătiți, binecuvântați sau distribuiți împărtășania; când slujiți; când botezați în templu; când invitați un prieten la o activitate sau când

alinăm, El alină. Când binecuvântăm, El binecuvântează.³⁸

Dragi frați, nu avem noi motiv să ne bucurăm? Avem! Noi deținem preoția sfântă a lui Dumnezeu. Pe măsură ce privim către Isus Hristos, trăim potrivit legămintelor pe care le-am făcut și ne ținăm atenția asupra Sa, ne vom alătura surorilor noastre și vom sluji într-un mod mai sfânt, vom aduna, de ambele părți ale vălului, pe Israel care a fost împrăștiat, ne vom întări și ne vom pecetlui familiile și vom pregăti lumea pentru a Doua Venire a lui Isus Hristos. Acest lucru se va întâmpla. Depun mărturie despre aceasta.

Închei cu această rugăciune din inimă, ca noi toți, fiecare dintre noi, să privim către Isus Hristos în fiecare gând. Nu vă îndoiiți. Nu vă temeți. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. James E. Talmage consideră că Isus era „în apropiere de Capernaum” când s-a produs această vindecare (vedeți *Jesus the Christ* [1916], p. 313).
2. Vedeți Luca 8:43-44; vedeți, de asemenea, Matei 9:20-21; Matei 5:25-29.
3. Luca 8:46.
4. Marcu 5:30.
5. Marcu 5:32.
6. Luca 8:47.
7. Marcu 5:33.
8. Luca 8:48.
9. James E. Talmage a scris că, mai de preț pentru femeie decât vindecarea fizică a fost încredințarea că Salvatorul i-a îndeplinit dorința inimii și că credința ei era acceptată de El (vedeți *Jesus the Christ*, p. 318). Isus a vindecat-o fizic și spiritual și i-a deschis calea către salvare.
10. Este importat că Iair, un conducător al sinagogii, era cu Isus când a avut loc această vindecare. Isus era în drum spre casa lui Iair, unde avea să o readucă la viață pe fiica lui Iair. Cel mai probabil, femeia pe care a vindecat-o Isus a fost alungată din sinagogă din cauza bolii ei. Când Isus a vindecat-o, El a dat, de asemenea, de înțeles tuturor celor care erau acolo, inclusiv lui Iair, că era o fiică preaiubită, o femeie cu credință, sănătoasă în trup și în spirit.
11. Vedeți D. Todd Christofferson, „Cvorumul vârstnicilor” (*Liahona*, mai 2018, p. 55-58) pentru o discuție despre modificările de a crea un singur cvorum al Preoției lui Melhisedec într-o episcopie. Scopul acelei modificări a fost descris în felul următor în secțiunea Întrebări adresate frecvent de pe site-ul despre slujire: „Faptul de a avea un singur cvorum al Preoției lui Melhisedec în episcopie îi unește pe deținătorii preoției în vederea îndeplinirii tuturor aspectelor

salvați un membru al cvorumului vostru, voi înfăptuiți lucrarea de salvare. Și voi puteți privi către Isus Hristos și puteți să trăiți în fiecare zi potrivit legămintelor pe care le-ați făcut. Vă promit că, dacă faceți aceste lucruri, veți fi slujitori de încredere ai Domnului acum și, în viitor, vârstnici puternici în Israel.

Dragi frați, știu că toate aceste lucruri pot părea descurajatoare. Dar vă rog să rețineți aceste cuvinte ale Salvatorului: „Nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine”³¹. Așa este și în cazul nostru. Nu suntem singuri. Domnul Isus Hristos și Tatăl nostru Ceresc ne iubesc și Ei sunt cu noi.³² Deoarece Isus a privit către Tatăl Său și a îndeplinit mărețul sacrificiu ispășitor, putem privi către Isus Hristos având încredințarea că El ne va ajuta.

Niciunul dintre noi nu este perfect. Uneori, ne blocăm. Ne abatem sau ne descurajăm. Ne poticnim. Însă, dacă privim către Isus Hristos cu inima dornică să se pocăiască, El ne va înălța, ne va curăța de păcat, ne va ierta și ne va vindeca inima. El este răbdător și blând; dragostea Sa mântuitoare nu se sfârșește niciodată și nu dezamăgește niciodată.³³ El ne va ajuta să trăim potrivit legămintelor pe care le-am făcut și să ne îndeplinim

cu credință și sânguință chemarea de vârstnici în Israel.

Și, Tatăl ne va binecuvânta cu toate lucrurile necesare pentru a îndeplini scopurile Sale: „lucrurile... atât [din] cer, cât și [de] pe pământ, viața și lumina, Spiritul și puterea, trimise prin voința Tatălui, prin intermediul lui Isus Hristos, Fiul Lui”³⁴.

Când lumina și puterea divine se revarsă în viața noastră, se produc trei lucruri miraculoase.

În primul rând, putem vedea! Prin revelație, începem să vedem așa cum a văzut Isus femeia: dincolo de înfățișare, direct în inimă.³⁵ Când vedem așa cum vede Isus, El ne binecuvântează să-i iubim cu dragostea Sa pe cei cărora le slujim. Cu ajutorul Său, cei cărora le slujim Îl vor vedea pe Salvator și vor simți dragostea Sa.³⁶

În al doilea rând, avem puterea preoției! Avem autoritatea și puterea de a acționa în numele lui Isus Hristos pentru a „[binecuvânta], [îndruma], [proteja], [întări] și [vindeca] pe alții... [a înfăptui] miracole pentru cei pe care-i [iubim] și [a ne proteja] căsnicia și familia”³⁷.

În al treilea rând, Isus Hristos merge alături de noi! Unde mergem noi, merge și El. Când predăm, El predă. Când

lucrării de salvare, inclusiv munca din templu și de întocmire a istoriei familiei, care a fost coordonată anterior de conducătorul grupului înalților preoți” („Ce înseamnă slujire: întrebări adresate frecvent”, întrebarea 8, ChurchofJesusChrist.org/ministering).

Modificările ulterioare au făcut ca noul conducător privind templul și istoria familiei la nivel de țauș și conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie să se afle sub îndrumarea președinției cvorumului vârstnicilor. Având deja sub îndrumarea președinției slujirea oferită familiilor, aceste modificări au transferat responsabilitatea conducerii lucrării de salvare cvorumurilor vârstnicilor, asistată de structurile Societății de Alinare. Bineînțeles, episcopul deține cheile lucrării de salvare în episcopie, dar delegă responsabilitate și autoritate pentru acea lucrare președintelui cvorumului vârstnicilor, astfel încât episcopul să poată petrece mai mult timp slujindu-i familiei sale, să întărească tinerii și să slujească în calitate de judecător în Israel.

12. Vedeți Russell M. Nelson, „Cu toți-n munca Domnului să înaintăm”, *Liahona*, mai 2018, p. 118-119; Russell M. Nelson, „Să devenim sfinți din zilele din urmă exemplari”, *Liahona*, nov. 2018, p. 113-114; Quentin L. Cook, „Convertirea puternică și traică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos”, *Liahona*, nov. 2018, p. 8-12.
13. Tatăl L-a trimis pe Isus Hristos în lume (vedeți Ioan 17:18).
14. Doctrină și legăminte 6:36-37.
15. Avraam 3:27.
16. Avraam 3:27.
17. Moise 4:2.
18. Există nenumărate referințe în scripturi care consemnează declarațiile pe care Isus le-a

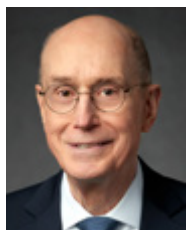
făcut despre faptul că îndeplinea lucrarea Tatălui Său și propovăduia doctrina Tatălui Său. Vedeți, de exemplu, Ioan 5:19 (Isus face ceea ce Îl vede pe Tatăl că face); Ioan 5:36 (Tatăl I-a dat Fiului Său o lucrare de îndeplinit); Ioan 8:26 (Isus a propovăduit ceea ce a primit de la Tatăl Său); Ioan 14:28 (Isus a declarat: „Tatăl este mai mare decât Mine”); 3 Nefi 11:32 (doctrina Sa este doctrina pe care I-a dat-o Tatăl Său).

19. Ioan 14:31.
 20. Ioan 8:29.
 21. Ioan 6:38; vedeți, de asemenea, Ioan 5:30.
 22. Luca 22:42.
 23. Cuvântul a *privi* din acest paragraf (vedeți Doctrină și legăminte 6:36-37) are o însemnătate care corespunde chemării Domnului: de a îndrepta fața către (a se îndrepta către); de a îndrepta atenția cuiva către; de a se bizui pe; de a căuta; de a aștepta cu speranță; de a avea ca obiectiv final; de a (se) aștepta sau a anticipa (vedeți merriam-webster.com, „look”).
 24. Vedeți Doctrină și legăminte 121:41-42. Atributele asemănătoare celor ale lui Hristos menționate în scripturi sunt daruri ale Spiritului care vin prin mila și harul lui Isus Hristos. Aceste lucruri fac ca vârstnicii din Israel să fie vârstnicii Săi.
 25. Russell M. Nelson, „Să atragem puterea lui Isus Hristos în viața noastră”, *Liahona*, mai 2017, p. 41.
 26. Vedeți merriam-webster.com, „rivet”.
 27. Pentru o discuție despre conceptul de a trăi potrivit legămintelor pe care le-am făcut, vedeți Donald L. Hallstrom, „Living a Covenant Life”, *Ensign*, iunie 2013, p. 46-49. Acest articol a fost adaptat după o cuvântare mai lungă oferită la UBY – Idaho în mai 2011. Pentru varianta originală, vedeți Donald L. Hallstrom, „A Covenant Life” (adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young – Idaho, 10 mai 2011), byui.edu.
 28. Vedeți Ieremia 31:31-33, în care Domnul declară că El va face un nou legământ cu casa lui Israel scris în inimile lor. Această imagine a legămintelor scrise în inima noastră sau a legămintelor care prind viață în inima noastră se găsește și în scrierile lui Pavel (vedeți 2 Corinteni 3:3; Evrei 8:10). Pentru o discuție despre convertire și inimă, vedeți David A. Bednar, „Convertiți la Domnul”, *Liahona*, nov. 2012, p. 106-109.
 29. Rugăciunea de binecuvântare a păinii exprimă frumos natura relației noastre de legământ cu Tatăl nostru Ceresc. În planul salvării întocmit de Tatăl, facem legăminte cu Tatăl nostru Ceresc, dar scopurile legămintelor pe care le facem sunt împlinite și devenim demni de binecuvântările promise prin Domnul Isus Hristos; El este Mijlocitorul. În rânduiala împărtaşaniei, Îi mărturisim Tatălui (practic, făcând din nou legământ cu El) că suntem dornici să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos, să ne amintim totdeauna de El și să ținem poruncile Sale, pentru a avea totdeauna Spiritul Său (Duhul Sfânt) cu noi.
- Darurile din promisiunile Tatălui vin prin puterea mântuitoare și care ne întărește a

lui Isus Hristos. De exemplu, așa cum ne-a învățat președintele Russell M. Nelson, Isus Hristos este sursa întregii bucurii (vedeți „Bucurie și supraviețuire spirituală”, *Liahona*, nov. 2016, p. 82). Așadar, faptul de a ne ținut atenția asupra lui Isus Hristos ne aduce bucurie indiferent de împrejurările noastre.

30. Președintele Ezra Taft Benson a descris impactul acestei schimbări în atitudine și orientare când a spus: „Momentul în care supunerea încetează a mai fi iritantă și devine un obiectiv, Dumnezeu ne va înzestra cu putere” (în Donald L. Staheli, „Obedience – Life’s Great Challenge”, *Ensign*, mai 1998, p. 82).
31. Ioan 16:32.
32. Pentru o discuție suplimentară despre preocuparea, interesul, dragostea și implicarea Tatălui și Fiului în viața noastră, vedeți Jeffrey R. Holland, „Grandoarea lui Dumnezeu”, nov. 2003, p. 70-73; Henry B. Eyring, *Liahona*, „Mergi cu Mine”, *Liahona*, mai 2017, p. 82-85. Vedeți, de asemenea, Matei 18:20; 28:20; Doctrină și legăminte 6:32; 29:5; 38:7; 61:36; 84:88.
33. Vedeți Romani 8:35-39; 1 Corinteni 13:1-8; Moroni 7:46-47.
34. Doctrină și legăminte 50:27. Observați că Domnul le face tuturor celor care sunt rânduiți și trimiși această promisiune care aparține desemnării respective făcute lor și este limitată acestea:
Acela care este rânduit și trimis de Dumnezeu a fost desemnat să fie cel mai mare, cu toate că el este cel mai mic și este slujitorul tuturor.
De aceea, el este posesorul tuturor lucrurilor; pentru că toate lucrurile îi sunt supuse lui, atât în cer, cât și pe pământ, viața și lumina, Spiritul și puterea, trimise prin voința Tatălui, prin intermediul lui Isus Hristos, Fiul Lui.
Dar niciun om nu este posesorul tuturor lucrurilor, decât dacă el este purificat și curățat de orice păcat.
Și dacă sunteți purificați și curățați de orice păcat, veți cere orice veți vrea în numele lui Isus și se va face (Doctrină și legăminte 50:26-29).
35. Vedeți 1 Samuel 16:7; 1 Corinteni 2:14. Pentru un exemplu despre o astfel de binecuvântare de a vedea așa cum vede Isus, vedeți relatarea președintelui Henry B. Eyring despre experiența pe care a avut-o ca episcop al unui tânăr băiat care a comis o infracțiune. Domnul i-a spus, la acea vreme, episcopului Eyring: „Te voi lăsa să-l vezi așa cum Eu îl văd” („Mergi cu Mine”, p. 84).
36. Aceasta este promisiunea și însărcinarea pe care le-a oferit Salvatorul oamenilor la templu, în Abundența. El le-a poruncit să trăiască astfel încât lumina Sa și exemplul Său să fie în ei, pentru a-L ține sus, ca lumină către lume, în viețile lor și în invitațiile lor făcute altora de a veni la El. Când ucenicii Săi trăiesc și invită astfel, ceilalți Îl vor simți și Îl vor vedea în slujitorii Săi. (Vedeți 3 Nefi 18:24-25.)
37. Vedeți Russell M. Nelson, „Prețul puterii preoției”, *Liahona*, mai 2016, p. 68.
38. Vedeți Doctrină și legăminte 84:88.

PREȘEDINTELE HENRY B. EYRING
al doilea consilier în Prima Președinție

Puterea credinței care susține

*Când vă ridicați mâna în semn de susținere,
îi promiteți lui Dumnezeu, ai Căruia slujitori
sunt aceștia, că îi veți susține.*

De multe ori am auzit deținători ai preoției mulțumind pentru credința care susține a celor cărora le slujesc. Din tremurul glasului lor, știi că recunoștința lor este profundă și sinceră. Astăzi, scopul meu este să transmit mulțumirile Domnului pentru că îi susțineți pe slujitorii Săi din Biserica Sa. Este, de asemenea, să vă încurajez să exercitați și să creșteți în acea putere de a-i susține pe alții cu credința dumneavoastră.

Înainte de a vă naște, ați dat dovadă de o astfel de putere. Gândiți-vă la ceea ce știm despre lumea spiritelor de dinainte de a ne naște. Tatăl nostru Ceresc a prezentat un plan pentru copii Săi. Noi am fost acolo. Lucifer, fratele nostru de spirit, s-a opus planului care ne oferea libertatea de a alege. Iehova, Fiul cel Preaiubit al Tatălui Ceresc, a susținut planul. Lucifer a condus o răzvrătire. Glasul de susținere al lui Iehova a triumfat, iar El S-a oferit să fie Salvatorul nostru.

Prezența dumneavoastră acum în viața muritoare ne asigură de faptul că I-ați susținut pe Tatăl și pe Salvator. A fost nevoie de credință în Isus Hristos

pentru a susține planul fericirii și rolul lui Isus Hristos în el deși cunoșteți atât de puțin despre provocările pe care aveți să le înfrunțați în viața muritoare.

Credința dumneavoastră de a susține slujitorii lui Dumnezeu a stat, de asemenea, la baza fericirii dumneavoastră din această viață. Când ați acceptat invitația unui misionar de a vă ruga pentru a

ști că scriptura Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu, ați avut credința de a susține un slujitor al Domnului. Când ați acceptat invitația de a fi botezați, ați susținut un slujitor umil al lui Dumnezeu.

Când ați lăsat pe cineva să-și așeze mâinile pe cap și să spună „Primește-L pe Duhul Sfânt”, l-ați susținut în calitatea lui de deținător al Preoției lui Melchisedec.

Începând cu acea zi, ați susținut, slujind cu credință, pe cel care v-a conferit preoția și pe cei care v-au rânduit la câte un oficiu în cadrul acelei preoții.

La începutul experienței dumneavoastră în cadrul preoției, fiecare susținere a fost o simplă ocazie de a vă încrede într-un slujitor al lui Dumnezeu. Acum, mulți dintre dumneavoastră ați progresat la nivelul în care susținerea necesită mai mult.

Alegeți dacă să susțineți sau nu pe toți cei pe care Domnul îi cheamă – în orice chemare i-a chemat Domnul. Această alegere are loc în conferințe din întreaga lume. S-a întâmplat în aceasta. În astfel de adunări, nume de bărbați și de femei – slujitori ai lui Dumnezeu – sunt citite și dumneavoastră sunteți invitați să vă ridicați mâna pentru a-i susține. Puteți să nu vă oferiți votul de susținere sau puteți promite credința dumneavoastră care susține. Când vă ridicați mâna în semn de susținere,

faceți o promisiune. Îi promiteți lui Dumnezeu, ai Cărui slujitori sunt aceștia, că îi veți susține.

Ei sunt oameni imperfecti, la fel ca dumneavoastră. Pentru a vă ține promisiunile, veți avea nevoie de credința de nestrămutat că Domnul i-a chemat. Ținerea acestor promisiuni aduce, de asemenea, cu sine fericire eternă. Neținerea lor, vă va aduce întristare, dumneavoastră și celor pe care-i iubiți – și chiar pierderi mai mari decât vă puteți imagina.

Ați fost întrebați, sau veți fi, dacă vă susțineți episcopul, președintele de țară, autoritățile generale și oficanții generali ai Bisericii. Se poate întâmpla când sunteți rugați să susțineți, în cadrul unei conferințe, oficanți și conducători. Uneori, acest lucru se întâmplă în cadrul unui interviu cu episcopul sau președintele de țară.

Sfatul meu este să vă adresați aceste întrebări înainte, cu atenție și gândindu-vă la ele cu ajutorul rugăciunii. Când faceți acest lucru, vă puteți analiza gândurile, cuvintele și faptele recente. Încercați să vă aduceți aminte și să formulați răspunsurile pe care le veți da când vă va intervieva Domnul, știind că, într-o bună zi, El o va face. Vă puteți pregăti adresându-vă întrebări precum cele de mai jos.

1. M-am gândit sau am vorbit despre slăbiciunile omenești ale celor pe care am promis să-i susțin?
2. Am căutat dovezi că Domnul îi conduce?
3. I-am urmat eu în calitatea lor de conducători în mod conștiincios și loial?
4. Am vorbit despre dovada pe care eu o văd că ei sunt slujitori ai lui Dumnezeu?
5. Mă rog pentru ei cu regularitate rostindu-le numele și având sentimente de dragoste?

Pe mulți dintre noi, aceste întrebări ne vor face să ne simțim jenați într-o oarecare măsură și să dorim să ne pocăim. Dumnezeu ne-a poruncit să nu-i judecăm pe ceilalți în mod nedrept, însă, în practică, ne este greu să evităm acest lucru. Aproape orice interacțiune cu oamenii ne face să-i evaluăm. Și,

aproape în fiecare aspect al vieții noastre, ne comparăm cu alții. Este posibil să facem astfel din multe motive, unele dintre ele rezonabile, însă, adesea, acest lucru ne face să criticăm.

Președintele George Q. Cannon ne-a avertizat în legătură cu un lucru, avertizare pe care o susțin și o transmit și eu. Eu cred că el a spus adevărul: „Dumnezeu Și-a ales slujitorii. A Lui este prerogativa de a-i condamna, dacă trebuie să fie condamnați. El nu ne-a dat nouă, în mod individual, dreptul de a-i critica și condamna. Nimeni, indiferent cât de puternic este în credință, indiferent de oficiul și autoritatea preoției pe care o deține, nu poate vorbi de rău pe cei unși ai Domnului și căuta cusur autorității lui Dumnezeu pe pământ fără să-I provoace supărare. Spiritul Sfânt Se va retrage de la un astfel de om, iar el va intra în întuneric. Așadar, vedeți cât de important este ca noi să avem grijă?”¹.

Am observat că membrii Bisericii din întreaga lume sunt, în general, loiali unul altuia și celor care prezidează asupra lor. Cu toate acestea, sunt lucruri pe care putem și trebuie să le îmbunătățim. Ne putem ridica la un nivel mai înalt privind puterea noastră de a ne susține unul pe altul. Va fi nevoie de credință și efort. Ofer patru sugestii potrivit cărora să acționăm în timpul acestei conferințe.

1. Putem identifica acțiuni concrete pe care vorbitorii recomandă să le

începem astăzi și să le continuăm până le îndeplinim. Când facem astfel, puterea noastră de a-i susține va crește.

2. Ne putem ruga pentru ei în timp ce vorbesc, pentru ca Duhul Sfânt să ducă ceea ce spun în inima unor oameni anume, pe care-i iubim. Când vom afla mai târziu că rugăciunea noastră și-a primit răspunsul, puterea noastră de a-i susține pe acei conducători va crește.
3. Ne putem ruga ca vorbitori anume să fie binecuvântați și ajutați să fie mai buni când își transmit mesajele. Când vedem că au fost ajutați să fie mai buni, vom crește în credința noastră de a-i susține și acest lucru va dăinui.
4. Putem auzi mesaje din partea vorbitorilor care vin ca răspuns la rugăciunile noastre personale pentru a primi ajutor. Când răspunsurile vin, și ele vor veni, vom crește în credința de a-i susține pe toți slujitorii Domnului.

În afara faptului de a-i susține mai bine pe cei care slujesc în cadrul Bisericii, vom afla că există încă un mediu în care putem crește într-o astfel de putere. Acolo, ne poate aduce binecuvântări și mai mari. Este în căminul și în familia noastră.

Mă adresez deținătorului mai tânăr al preoției care locuiește cu tatăl lui. Permite-mi să-ți spun, din proprie experiență, ce înseamnă pentru un tată să-ți simtă credința care susține. Tu poți

crede că el este sigur pe sine. Însă, el are parte de mai multe încercări decât crezi. Uneori, el nu poate vedea soluțiile problemelor de care are parte.

Admirația ta față de el îl va ajuta puțin. Dragostea ta față de el îl va ajuta și mai mult. Însă lucrul care-l va ajuta cel mai mult sunt cuvinte sincere precum: „Tati, m-am rugat pentru tine și am simțit că Domnul te va ajuta. Totul va fi bine. Știu ca așa va fi”.

Astfel de cuvinte au, de asemenea, putere și în cealaltă direcție, de la tată la fiu. Când un fiu a făcut o greșală gravă, poate din punct de vedere spiritual, el poate avea sentimentul că a eșuat. Ca tată al lui, în acel moment, îl puteți surprinde când, după ce v-ați rugat pentru a ști ce să faceți, Duhul Sfânt vă pune în gură următoarele cuvinte: „Fiule, sunt alături de tine. Domnul te iubește. Cu ajutorul Său, te poți îndrepta. Știu că poți și că o vei face. Te iubesc!”.

În cadrul preoției și al familiei, credința sporită de a ne susține unul pe altul este modul în care clădim Sionul pe care Domnul dorește să-l creăm. Cu ajutorul Său, putem și o vom face. Va fi nevoie să învățăm să-L iubim pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria noastră și să ne iubim unul pe altul așa cum ne iubim pe noi înșine.

Când creștem în acea dragoste pură a lui Hristos, inima ni se înmoaie. Acea dragoste ne va face să ne umilim și să ne pocăim. Încrederea noastră în Domnul și unul în celălalt va crește. Și, atunci, vom ajunge să devenim una, așa cum a promis Domnul că putem.²

Depun mărturie că Tatăl Cereșe vă cunoaște și vă iubește. Isus este Hristosul cel Viu. Aceasta este Biserica Sa. Noi deținem preoția Sa. El va aprecia acțiunile noastre de a crește în puterea noastră de a o exercita și de a ne susține unul pe altul. Depun astfel mărturie în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, redactată de Jerreld L. Newquist (1974), 1:278.
2. Vedeți Doctrină și legăminte 35:2.

PREȘEDINTELE DALLIN H. OAKS
primul consilier în Prima Președinție

Unde mă va duce această alegere?

Facem alegeri mai bune dacă ne uităm la alternative și ne gândim: „Unde mă va duce această alegere?”.

Evangelhia restaurată a lui Isus Hristos ne încurajează să ne gândim la viitor. Explică scopul vieții muritoare și a realității vieții care va veni. Ne învață idei minunate despre viitor care ne îndrumă acțiunile de azi.

Cu toate acestea, noi toți cunoaștem persoane care sunt interesate doar de prezent: cheltuie azi, bucură-te azi și nu te gândi la viitor.

Prezentul și viitorul nostru vor fi mai ferice dacă suntem întotdeauna conștienți de viitor. Când luăm o hotărâre, ar trebui să ne întrebăm întotdeauna: „Unde mă va duce această alegere?”.

I.

Unele hotărâri sunt alegeri între a acționa și a nu acționa. Cu mulți ani în urmă, am auzit un exemplu de astfel

de alegere la o conferință de țărș din Statele Unite.

Locul era un frumos campus universitar. O mulțime de tineri studenți erau așezați pe iarbă. Vorbitorul care a descris această experiență a spus că se uitau la o veveriță frumoasă, cu o coadă mare și stufoasă, care se juca în jurul trunchiului unui copac frumos de esență tare. Uneori ea era pe pământ, alteori sus sau jos și în jurul trunchiului. Dar de ce atrăgea acea priveliște obișnuită o mulțime de studenți?

Întins și lungit pe iarbă din apropiere era un câine din rasa setter irlandez. El reprezenta obiectul de interes al studenților iar veverița era obiectul lui de interes. De fiecare dată când veverița înconjură copacul și nu se mai vedea, câinele se târa, fără zgomot, în față, câțiva centimetri și apoi își relua poziția de aparentă indiferență. Acest lucru a captat atenția studenților. În liniște și nemișcați, privirea lor era fixată asupra evenimentului a cărui final devenea din ce în ce mai evident.

În cele din urmă, câinele a fost desul de aproape pentru a sări la veveriță și a o prinde în gură. Toți studenții au tresărit șocați și s-au grăbit să ia micuțul animal de la câine, dar era prea târziu. Veverița murise.

Oricine din acea mulțime ar fi putut avertiza veverița în orice moment, fluturându-și brațele sau strigând, dar nimeni nu a făcut-o. Ei au urmărit în timp ce rezultatul inevitabil se apropia din ce în ce mai mult. Nimeni nu a întrebat: „Unde va duce această alegere?”. Când lucrul previzibil a avut loc, toți s-au grăbit să prevină rezultatul, dar a fost prea târziu. Regretul plin de lacrimi a fost tot ce au putut oferi.

Această povestire adevărată este într-un fel o pildă. Se aplică în cazul evenimentelor pe care le vedem în viața noastră și în viețile și circumstanțele din jurul nostru. În timp ce vedem amenințări care ar putea afecta anumite persoane sau lucruri pe care le iubim, avem alegerea de a vorbi, de a acționa sau de a nu face nimic. Ar trebui să ne întrebăm: „Unde mă va duce această alegere?”. Atunci când consecințele sunt imediate și serioase, nu ne putem

permite să nu facem nimic. Trebuie să oferim avertismente adecvate sau să susținem eforturile de prevenire cât mai este timp.

Hotărârile pe care tocmai le-am descris implică faptul de a alege între a acționa și a nu acționa deloc. Mai frecvente sunt acele alegeri dintre a acționa într-un fel sau în altul. Acestea includ alegerile dintre bine și rău, dar, cele mai multe, sunt alegeri între două lucruri bune. Chiar și în această situație, trebuie să ne întrebăm: „Unde mă va duce această alegere?”. Facem multe alegeri între două lucruri bune, de multe ori în ceea ce privește modul în care ne vom petrece timpul. Nu este nimic rău în a juca jocuri video sau a trimite mesaje text sau a ne uita la televizor sau a vorbi la telefonul mobil. Dar fiecare dintre aceste activități implică ceea ce se numește „prețul ocaziei”, ceea ce înseamnă că, dacă ne petrecem timpul făcând un lucru, pierdem ocazia de a face altceva. Sunt sigur că puteți vedea că trebuie să măsurăm cu grijă

ce pierdem când ne petrecem timpul făcând o singură activitate, chiar dacă este o activitate bună.

Cu câțiva ani în urmă, am rostit o cuvântare intitulată „Bun, mai bun, cel mai bun”. În acea cuvântare, am spus: „Doar pentru că un lucru este *bun* nu este un motiv întemeiat pentru a-l face. Numărul lucrurilor bune pe care le putem face depășește cu mult timpul pe care-l avem la dispoziție pentru a le realiza. Unele lucruri sunt mai mult decât bune și acestea sunt cele cărora trebuie să le acordăm o atenție sporită în viața noastră... Trebuie să ne reținem de la a face unele lucruri bune pentru a putea alege altele mai bune sau pe cele mai bune”.¹

Gândiți-vă la consecințele pe termen lung. Care este efectul asupra viitorului nostru al hotărârilor pe care le luăm în prezent? Aduceți-vă aminte de importanța dobândirii unei educații, studierea Evangheliei, înnoirea legămintelor noastre prin împărtășanie și participarea la rânduielile din templu.

II.

De asemenea, este important să ne întrebăm: „Unde mă va duce această alegere?” atunci când alegem modul în care ne etichetăm sau ne gândim la noi înșine. Cel mai important, fiecare dintre noi este un copil al lui Dumnezeu având ca potențial destin viața eternă. Toate celelalte etichete, inclusiv ocupația, rasa, trăsăturile fizice sau laudele care ni se aduc, sunt temporare sau neînsemnate din perspectiva eternității. Nu alegeți să vă etichetați sau să vă gândiți la voi dintr-o perspectivă care limitează un obiectiv pe care v-ați putea strădui să-l realizați.

Dragi frați și surori, care vedeți sau care citiți ce spun aici, sper că știți de ce noi, conducătorii dumneavoastră, vă dăm învățăturile și sfaturile pe care vi le dăm. Noi vă iubim și Tatăl nostru Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos, vă iubesc. Planul lor pentru noi este „marele plan al fericirii” (Alma 42:8). Acel plan și poruncile, rânduielile și legămintele Lor ne conduc către cea mai mare fericire și bucurie în această viață și în viața care va veni. Ca slujitori ai Tatălui și Fiului, noi predăm și sfătuim așa cum Ei ne-au îndrumat prin Duhul Sfânt. Nu avem altă dorință decât să vorbim despre ceea ce este adevărat și să vă încurajăm să faceți ceea ce Ei au subliniat ca fiind calea către viața eternă, „cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu.” (Doctrină și legăminte 14:7).

III.

Iată un alt exemplu al efectului asupra viitorului pe care îl au hotărârile luate în prezent. Acest exemplu este despre alegerea de a face un sacrificiu în prezent pentru a realiza un obiectiv important în viitor.

La o conferință de țarăș din Cali, Columbia, o soră a spus cum ea și logodnicul ei doreau să se căsătorească în templu, dar atunci, cel mai apropiat templu era departe, în Peru. Timp îndelungat, au economisit bani pentru biletele de autobuz. În cele din urmă, au urcat în autobuzul spre Bogotá, dar când au ajuns acolo, au aflat că toate locurile din autobuzul către Lima, Peru, au fost ocupate. Puteau merge acasă fără să se căsătorească sau să se căsătorească, dar nu în templu. Din fericire, mai era o alternativă. Puteau merge cu autobuzul spre Lima dacă erau dispuși să stea pe podeaua autobuzului întreaga călătorie de cinci zile și cinci nopți. Au ales să facă acest lucru. Ea a spus că a fost greu, chiar dacă unii călători i-au lăsat uneori să stea pe scaun, pentru a se putea întinde pe podea.

Ceea ce m-a impresionat în cuvântarea ei a fost declarația acestei surori că era recunoscătoare că ea și soțul ei au putut să meargă la templu în acest fel, deoarece acest lucru a schimbat ceea ce ei simțeau despre Evanghelie și ceea ce simțeau despre căsătoria în templu. Domnul i-a răsplătit cu progresul care

rezultă din sacrificiu. Ea a observat, de asemenea, că acea călătorie de cinci zile la templu a contribuit mult mai mult la clădirea spiritualității lor decât mai multe călătorii la templu care au fost făcute fără sacrificii.

În anii care au trecut de când am auzit această mărturie, m-am întrebat cât de diferită ar fi fost viața tânărului cuplu dacă ar fi făcut altă alegere – să renunțe la sacrificiul necesar pentru a fi căsătoriți în templu.

Dragi frați, facem nenumărate alegeri în viață, unele mari și unele aparent mici. Gândindu-ne la trecut, putem vedea ce schimbare majoră au adus unele dintre alegerile noastre în viața noastră. Facem alegeri mai bune dacă ne uităm la alternative și ne gândim: „Unde mă va duce această alegere?”. În timp ce facem acest lucru, noi urmăm îndemnul președintelui Russell M. Nelson de a începe având în minte obiectivul.² Pentru noi, obiectivul este mereu pe cărarea legămintelor spre templu, spre viața eternă, cel mai mare dar de la Dumnezeu.

Depun mărturie despre Isus Hristos și despre efectele ispășirii Sale și ale altor adevăruri ale Evangheliei Sale nepieritoare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 104, 107.
2. Vedeți Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.

PRIMA PREȘEDINȚIE

Dallin H. Oaks
primul consilier

Russell M. Nelson
președinte

Henry B. Eyring
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

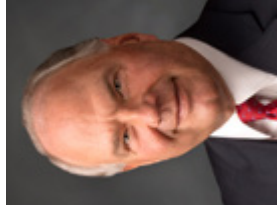
Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Godoy

AUTORITĂȚI GENERALE-CEI ȘAPTEZECI (în ordine alfabetică)

Marcos A.
Adrikatis

Ruben V. Allaud

Jose L. Alonso

Jorge M. Alvarado

Wilford W. Andersen

Ian S. Arden

Steven R. Bangenter

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Hans T. Boom

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

L. Todd Budge

Matthew L. Carpenter

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Kim B. Clark

Weatherford T.
Clayton

Lawrence E.
Conrudge

Valeri V. Cordón

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquín E. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Massimo De Feo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Duncan

Timothy J. Dyches

David F. Evans

Enrique R. Fababalla

Bradley D. Foster

Randy D. Furk

Eduardo Gavarret

Jack N. Gerard

Ricardo P. Giménez

Taylor G. Godby

Christoffel Golden

Walter F. González

O. Vincent Haleck

Brook P. Hales

Donald L. Halstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Mathias Held

David P. Homer

Paul V. Johnson

Peter M. Johnson

Larry S. Kacher

Jörg Klebingat

Joni L. Koch

Erich W. Kopischke

Hugo E. Martínez

James B. Martino

Richard J. Maynes

John A. McCune

Kyle S. McKay

Peter F. Meurs

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Natress

S. Clifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrián Ochoa

S. Mark Palmer

Adilson de Paula
Parrella

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pinge Jr.

Rafael E. Pino

James R. Rasband

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Gary B. Sabn

Evan A. Schmutz

Joseph W. Sitati

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Benjamin M. Z. Tai

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

Juan A. Ureda

Arnulfo Valenzuela

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Dean M. Davies
primul consilier

Gérald Causé
episcopul care
prezidează

W. Christopher Waddell
al doilea consilier

OFICIANȚII GENERALI

SOCIETATEA DE ALINARE

Sharon Eubank
prima consilieră

Jean B. Bingham
președinta

Reyna I. Aburto
a doua consilieră

TINERILE FETE

Michelle D. Craig
prima consilieră

Bonnie H. Gordon
președinta

Becky Craven
a doua consilieră

ȘCOALA DE DUMINICA

Milton Camargo
primul consilier

Mark L. Pace
președinte

Jan E. Newman
al doilea consilier

TINERII BĂIEȚI

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
președinte

M. Joseph Brough
al doilea consilier

aprilie 2019

PREȘEDINTELE RUSSELL M. NELSON

Putem să facem mai bine și să fim mai buni

Concentrați-vă asupra pocăinței zilnice atât de importantă în viața dumneavoastră, astfel încât să puteți exercita preoția cu o putere mult mai mare decât ați făcut-o vreodată.

Dragii mei frați, este înălțător să privești această uriașă congregație a batalionului de deținători ai preoției al Domnului. Ce forță puternică a binelui sunteți! Vă iubim! Ne rugăm pentru dumneavoastră. Și vă suntem foarte recunoscători.

Recent, am cugetat asupra instrucțiunii pe care Domnul a dat-o prin intermediul profetului Joseph Smith: „Nu vorbiți decât despre pocăință către această generație”¹. Această declarație este repetată des în scripturi.² Ne face să adresăm o întrebare firească: „*Toată lumea trebuie să se pocăiască?*”. Răspunsul este da.

Prea mulți oameni consideră pocăința ca fiind o pedeapsă – ceva ce trebuie evitat, în afară de situațiile cele mai grave. Însă acest sentiment de pedepsire vine de la Satana. El încearcă să ne oprească să ne întoarcem către Isus Hristos³, care stă cu brațele deschise⁴ sperând și dorind să ne vindece, să ne ierte, să ne curețe, să ne întărească, să ne purifice și să ne sfințească.

Cuvântul pentru *pocăință* din Noul Testament în limba greacă este *metanoeo*. Prefixul *meta* înseamnă

„schimbare”. Suffixul *noeo* are legătură cu termene grecești care înseamnă „minte”, „cunoaștere”, „duh” și „suflare”.⁵

Astfel, când Isus ne cere, *dumneavoastră și mie, să ne „pocăim”*⁶,

El ne invită să ne schimbăm mintea, cunoașterea, duhul – chiar și modul în care respirăm. El ne cere să schimbăm modul în care iubim, gândim, slujim, ne petrecem timpul, ne tratăm soția, ne învățăm copiii și chiar și cum ne îngrijim trupul.

Nimic nu este mai eliberator, mai nobil sau mai crucial pentru progresul nostru personal decât concentrarea cu regularitate, zilnică, asupra pocăinței. Pocăința nu este un eveniment; este un proces. Este cheia fericirii și a conștiinței împăcate. Când este combinată cu credință, pocăința ne permite accesul la puterea ispășirii lui Isus Hristos.⁷

Indiferent dacă mergeți cu sârguință pe cărarea legămintelor, dacă ați aluneecat de pe cărarea legămintelor sau v-ați îndepărtat de ea sau dacă nici măcar n-o puteți vedea de unde vă aflați acum, vă implor să vă pocăiți. Simțiți puterea care întărește a pocăinței zilnice – a faptului de a face puțin mai bine și de a fi puțin mai buni în fiecare zi.

Când alegem să ne pocăim, alegem să ne schimbăm! Îi permitem Salvatorului să ne transforme în cea mai bună versiune a noastră. Alegem să progresăm spiritual și să avem parte de bucurie – bucuria mântuirii în El.⁸ Când alegem să ne pocăim, alegem să devenim mai asemănători lui Isus Hristos!⁹

Dragi frați, trebuie să *facem* mai bine și să *fim* mai buni, deoarece ne aflăm într-o luptă. Lupta cu păcatul este reală. Dușmanul își cvaduplează eforturile de a distruge mărturiile și de a împiedica lucrarea Domnului. Își înarmează slujitorii cu arme foarte puternice pentru a ne împiedica să avem parte de bucuria și dragostea Domnului.¹⁰

Pocăința este cheia evitării nefericirii cauzate de capcanele dușmanului. Domnul nu Se așteaptă la perfecțiune din partea noastră în acest moment al progresului nostru etern. Dar Se așteaptă să devenim din ce în ce mai puri. Pocăința zilnică este calea către puritate, iar puritatea aduce cu sine putere. Purity personală ne poate face instrumente puternice în mâinile lui Dumnezeu. Pocăința noastră – puritatea noastră – ne va da putere să ajutăm la adunarea lui Israel.

Domnul l-a învățat pe profetul Joseph Smith „că drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului și că puterile cerului nu pot fi controlate și folosite decât în acord cu principiile dreptății”¹¹.

Știm ce ne va da un acces și mai mare la puterile cerului. Știm, de asemenea, ce ne va împiedica progresul – ce trebuie să încetăm să mai facem, astfel încât să avem acces mai mare la puterile cerului. Dragi frați, căutați, cu ajutorul

rugăciunii, să înțelegeți ce stă în calea pocăinței dumneavoastră. Identificați ce vă *oprește* să vă pocăiți. Și, apoi, schimbați-vă! Pocăiți-vă! Noi toți putem să facem mai bine și să fim mai buni decât am făcut și am fost vreodată.¹²

Există moduri concrete prin care sunt mari șanse să ne îmbunătățim. Unul este acela în care ne tratăm trupul. Sunt fascinat de miracolul reprezentat de trupul omenesc. Este o creație magnifică, esențială pentru progresul nostru treptat către atingerea potențialului nostru divin suprem. Nu putem progresa fără el. Când ne-a oferit trupul ca dar, Dumnezeu ne-a permis să facem un pas vital către faptul de a deveni mai asemănători Lui.

Satana înțelege acest lucru. El este furios din cauză că apostazia lui din viața premuritoare nu-l face demn să aibă acest privilegiu, ceea ce-l face să rămână într-o stare continuă de gelozie și mânie. Astfel, multe, dacă nu majoritatea, ispitelor pe care ni le pune în cale ne fac să ne abuzăm trupul sau să abuzăm trupul altcuiva. Pentru că Satana este nefericit *fără* trup, el vrea ca noi să fim nefericiți *din cauza* trupului nostru.¹³

Trupul dumneavoastră este templul dumneavoastră personal, creat să vă găzduiască spiritul etern.¹⁴ Grijă pe care o acordați acestui templu este importantă. Dragi frați, vă întreb: Sunteți

mai interesați să vă îmbrăcați și să vă îngrijiți trupul pentru a fi plăcuți lumii decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu? Răspunsul dumneavoastră la această întrebare Îi trimite un mesaj direct în legătură cu sentimentele dumneavoastră față de darul incomparabil pe care vi l-a dat. Dragi frați, cred că putem să facem mai bine și să fim mai buni în ce privește atitudinea pioasă față de trupul nostru.

Un alt mod prin care putem face mai bine și putem fi mai buni este modul în care cinstim femeile din viața noastră, începând cu soția și ficele noastre, cu mamele și surorile noastre.¹⁵

În urmă cu câteva luni, am primit o scrisoare sfâșietoare de la o soră dragă. Ea a scris: „[Ficele mele și cu mine] simțim că suntem într-o competiție infernală, pentru atenția completă a soților și fiilor noștri, cu știrile permanente din sport, jocurile video, știrile privind tranzacțiile la bursă și nesfârșitele analize și vizionări ale fiecărui sport [posibil]. Simțim că ne pierdem locurile din primul rând din viața soților și fiilor noștri din cauză că [sporturile și jocurile] ocupă permanent locurile din primul rând în viața lor”¹⁶.

Dragi frați, prima și cea mai importantă îndatorire a dumneavoastră în calitate de deținători ai preoției este să vă iubiți soția și să aveți grijă de ea. Deveniți una cu ea. Fiți partenerul ei. Ajutați-o să-și dorească să fie a dumneavoastră. Nicio altă activitate din viață nu trebuie să aibă prioritate în fața clădirii unei relații eterne cu ea. Nimic de la televizor, de pe un dispozitiv mobil sau un calculator nu este mai important decât bunăstarea ei. Analizați cum vă petreceți timpul și căror lucruri vă dedicați energia. Aceasta vă va spune unde vă este inima. Rugați-vă ca inima dumneavoastră să fie pe aceeași lungime de undă cu inima soției dumneavoastră. Căutați să-i aduceți bucurie. Căutați sfatul ei și dați-i ascultare. Sfatul ei vă va îmbunătăți faptele.

Dacă trebuie să vă pocăiți din cauza modului în care ați tratat femeile care vă sunt cel mai aproape, începeți acum. Și aduceți-vă aminte că *dumneavoastră* aveți responsabilitatea de a ajuta femeile din viața dumneavoastră să primească binecuvântările care rezultă din

să se pocăiască – bărbați plini de entuziasm să slujească și să facă parte din batalionul de deținători demni ai preoției al Domnului.

Vă binecuvântează să deveniți astfel de bărbați. Vă binecuvântează să aveți curajul să vă pocăiți zilnic și să învățați cum să exercitați pe deplin puterea preoției. Vă binecuvântează să transmiteți dragostea Salvatorului soției și copiilor dumneavoastră și tuturor celor care vă cunosc. Vă binecuvântează să *faceți* mai bine și să *fiți* mai buni. Și vă binecuvântează ca, pe măsură ce întreprindeți aceste acțiuni, să aveți parte de miracole în viața dumneavoastră.

Suntem implicați în lucrarea Atotputernicului Dumnezeu. Isus este Hristosul. Noi suntem slujitorii Lor. Depun astfel mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 6:9; 11:9.
2. Vedeți Marcu 1:4; Mosia 18:20; Alma 37:33; 3 Nefi 7:23; Moroni 3:3; Doctrină și legăminte 19:21; 44:3; 55:2.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 6:36.
4. Vedeți Deuteronom 26:8; 2 Nefi 1:15; Mormon 6:17; Doctrină și legăminte 6:20.
5. Vedeți Russell M. Nelson, „Pocăință și convertire”, *Liahona*, mai 2007, p. 103.
6. Vedeți, de exemplu, Luca 13:3, 5.
7. Vedeți 2 Nefi 9:23; Mosia 4:6; 3 Nefi 9:22; 27:19.
8. Vedeți Russell M. Nelson, „Pocăință și convertire”, p. 103-104.
9. Vedeți 3 Nefi 27:27.
10. Vedeți Iuda 1:17-21; 2 Nefi 2:25, 27; 28:20; vedeți, de asemenea, 1 Nefi 8:10-12, 21-23; 11:21-22; 12:17; Doctrină și legăminte 10:22; Moise 5:13.
11. Doctrină și legăminte 121:36.
12. Cuvintele pe care Domnul le-a transmis prin inspirație în revelațiile și învățăturile din zilele noastre – *mai înaltă, mai sfântă, accelerare, creștere, întărire, mai mare, transformare, remodelare, îmbunătățire, sporire, schimbare, aprofundare, ieșire din zona de confort* – sunt cuvinte care descriu creștere spirituală (vedeți Russell M. Nelson, „Să devenim sfinți din zilele din urmă exemplari”, *Liahona*, nov. 2018, p. 113-114).
13. Știm că „oamenii sunt liberi în trup... Ei sunt liberi să aleagă libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor sau să aleagă robia și moartea, potrivit robiei și puterii diavolului; căci el caută ca toți oamenii să fie nenorociți la fel ca și el” (2 Nefi 2:27).
14. Vedeți 1 Corinteni 3:16-17; 6:18-20.
15. Vedeți Iacov 2:35.
16. Scrisoare primită în data de 4 febr. 2019.
17. Doctrină și legăminte 33:7.

faptul de a trăi potrivit legii castității date de Domnul. Să nu fiți niciodată motivul pentru care o femeie nu-și poate primi binecuvântările templului.

Dragi frați, noi toți trebuie să ne pocăim. Trebuie să ne ridicăm de pe canapea, să lăsăm telecomanda și să ne trezim din moțaiala noastră spirituală. Este timpul să ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu, astfel încât să ne putem implica în cea mai importantă lucrare de pe pământ. Este timpul să „[ne mânuim] secerile și să [secerăm] cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea [noastră]”¹⁷. Forțele răului nu au fost niciodată mai dezlănțuite ca astăzi. În calitate de slujitori ai Domnului, nu putem fi adormiți în timp ce această luptă are loc.

Familia dumneavoastră are nevoie de conducerea și dragostea dumneavoastră. Cvorumul dumneavoastră și cei din episcopia sau ramura dumneavoastră au nevoie de tăria dumneavoastră. Și toți cei care vă întâlnesc au nevoie să știe cum arată și cum acționează un ucenic adevărat al Domnului.

Dragii mei frați, ați fost aleși de Tatăl dumneavoastră să veniți pe pământ în acest timp crucial datorită vitejiei dumneavoastră spirituale din viața premuritoare. Vă numărați printre cei mai nobili și mai curajoși bărbați care

au venit vreodată pe pământ. Satana știe cine sunteți și cine ați fost în viața premuritoare și înțelege lucrarea care trebuie făcută înainte ca Salvatorul să Se întoarcă. Și, după milenii de exercitare a artei de a înșela, dușmanul este experimentat și incorigibil.

Din fericire, preoția pe care o deținem este mult mai puternică decât uneltirile dușmanului. Vă implor să fiți bărbații și tinerii băieți care Domnul are nevoie să fiți. Concentrați-vă asupra pocăinței *zilnice* atât de importantă în viața dumneavoastră, astfel încât să puteți exercita preoția cu o putere mult mai mare decât ați făcut-o vreodată. Acesta este singurul mod prin care veți fi în siguranță spirituală, dumneavoastră și familia dumneavoastră, în zilele de încercare care vor veni.

Domnul are nevoie de bărbați altruști care pun bunăstarea altora mai presus de a lor. El are nevoie de bărbați care lucrează cu scopul de a auzi clar glasul Spiritului. El are nevoie de bărbați ai legământului care-și țin legămintele dând dovadă de integritate. El are nevoie de bărbați care sunt hotărâți să rămână puri din punct de vedere sexual – bărbați demni care pot fi rugați pe loc să dea binecuvântări având inima pură, mintea limpede și mâini dornice. Domnul are nevoie de bărbați dornici

Sesiunea de duminică dimineată

VÂRSTNICUL DALE G. RENLUND
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Belșug de binecuvântări

*Cele mai multe binecuvântări pe care
Dumnezeu dorește să ni le ofere necesită
faptele noastre – fapte care au la bază
credința noastră în Isus Hristos.*

Dragii mei frați și dragile mele surori, Tatăl nostru Ceresc și Isus Hristos doresc să ne binecuvânteze pe fiecare dintre noi.¹ Întrebarea referitoare la cum să accesăm și să obținem acele binecuvântări a fost subiectul dezbaterilor și discuțiilor teologice timp de secole.² Unele persoane afirmă că binecuvântările sunt în totalitate câștigate; că obținem binecuvântări doar prin faptele noastre. Alte persoane consideră că Dumnezeu a ales deja pe cine va binecuvânta și cum – și că aceste hotărâri sunt de neschimbat. Ambele opinii sunt greșite. Binecuvântările din cer nu sunt obținute nici prin dobândirea frenetică de „cupoane pentru fapte bune”, și nici așteptând, fără vreo putere de a controla ceva, să vedem dacă vom câștiga la loteria binecuvântărilor. Nu, adevărul are mult mai multe nuanțe și este în acord cu relația dintre un Tată Ceresc iubitor și potențialii Săi moștenitori – noi. Adevărul restaurat revelează că binecuvântările nu sunt niciodată câștigate, dar că faptele noastre inspirate de credință, atât la început, cât și pe parcurs, sunt esențiale.³

Când ne gândim la modul în care primim binecuvântări de la Dumnezeu,

să asemănăm binecuvântările cerești cu o grămadă mare de lemne. Imaginați-vă că, în centru, este un morman mic de talaș, deasupra căruia se află surcele. Apoi, urmează bețele, apoi, buștenii mici și, în final, buștenii imenși. Stiva de lemne constituie o cantitate enormă de combustibil, capabilă să producă lumină și căldură zile întregi. Imaginați-vă că, lângă stivă, este un singur băț de chibrit, unul cu vârful din fosfor.⁴

Pentru ca energia din stivă să fie eliberată, trebuie aprins bățul de

chibrit și, apoi, talașul. Talașul va lua foc rapid și va face ca bucățile mai mari de lemn să ardă. Atunci când începe această reacție de combustie, ea are loc până când arde tot lemnul sau nu mai ajunge oxigen la foc.

Aprinderea bățului de chibrit și a talașului sunt fapte mici care permit ca energia potențială a focului să fie eliberată.⁵ Până când nu este aprins bățul de chibrit, nu se întâmplă nimic, indiferent cât de mare ar fi stiva de lemne. Dacă este aprins bățul de chibrit, dar nu este folosit pentru a aprinde talașul, cantitatea de lumină și căldură eliberată de bățul de chibrit este minusculă și energia de combustie din lemn rămâne în acesta. Dacă, la un moment dat, nu este furnizat oxigen, reacția de combustie se oprește.

În mod asemănător, cele mai multe binecuvântări pe care Dumnezeu dorește să ni le ofere necesită faptele noastre – fapte care au la bază credința noastră în Isus Hristos. Credința în Salvator este un principiu al faptelor și al puterii.⁶ Mai întâi, acționăm cu credință, apoi, vine puterea – potrivit voii lui Dumnezeu și a timpului stabilit de El. Ordinea este esențială.⁷ Totuși, fapta necesară este întotdeauna mică în comparație cu binecuvântările pe care le primim în final.⁸

Gândiți-vă ce s-a întâmplat când au apărut șerpi zburători înfocați printre israeliții din vechime în timp ce mergeau spre pământul făgăduit. Mușcătura unui șarpe veninos era fatală. Dar o persoană mușcată putea

fi vindecată dacă se uita la un șarpe de alamă făcut de Moise și pus pe o prăjină.⁹ Cât de multă energie este necesară pentru a privi ceva? Toți cei care au privit au accesat puterile cerului și au fost vindecați. Alți israeliți care au fost mușcați nu s-au uitat la șarpele de alamă și au murit. Poate că le-a lipsit credința pentru a privi.¹⁰ Poate că nu au crezut că o asemenea faptă simplă putea declanșa vindecarea promisă. Sau poate că și-au împietrit în mod voit inima și au respins sfatul profetului lui Dumnezeu.¹¹

Principiul activării binecuvântărilor care se revarsă de la Dumnezeu este etern. Asemenea acelor israeliți din vechime, și noi trebuie să acționăm potrivit credinței noastre în Isus Hristos pentru a fi binecuvântați. Dumnezeu a revelat că „este o lege, irevocabil hotărâtă în cer dinainte de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările; și când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunere față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea”¹². Aceasta nu înseamnă că noi câștigăm o binecuvântare – acea noțiune este falsă – ci că trebuie să fim demni de acea binecuvântare. Salvarea noastră vine doar prin meritele și harul lui Isus Hristos.¹³ Imensitatea sacrificiului Său ispășitor înseamnă că stiva de lemne este infinită; faptele noastre mici sunt aproape de zero în comparație cu acesta. Dar nu sunt nule și nu sunt neînsemnate; în întineric, un băț de chibrit aprins poate fi văzut de la kilometri. De fapt, poate fi văzut din cer, deoarece sunt necesare fapte simple de credință pentru a accesa promisiunile lui Dumnezeu.¹⁴

Pentru a obține o binecuvântare dorită de la Dumnezeu, acționați cu credință, aprinzând bățul de chibrit metaforic pe care se bazează acea binecuvântare cerească. De exemplu, unul dintre scopurile rugăciunii este de a primi binecuvântările pe care Dumnezeu este dornic să ni le ofere, dar care sunt condiționate de cererea noastră.¹⁵ Alma a implorat milă și durerile sale au încetat; nu a mai fost chinuit de amintirea păcatelor sale. Bucuria sa a biruit durerea sa – totul pentru că a

implorat cu credință în Isus Hristos.¹⁶ Energia de activare de care avem noi nevoie este de a avea suficientă credință în Hristos, încât să-I cerem lui Dumnezeu, cu sinceritate, în rugăciune și să acceptăm voia Sa și timpul ales de El pentru a primi răspunsul.

Deseori, energia de activare necesară pentru a primi binecuvântări necesită mai mult decât doar a privi sau a întreba; necesită fapte continue și repetate pline de credință. La mijlocul secolului al XIX-lea, Brigham Young a îndrumat un grup de sfinți din zilele din urmă să exploreze și să se stabilească în Arizona, o regiune aridă din America de Nord. După ce a ajuns în Arizona, grupul a rămas fără apă și s-a temut că avea să piară. Ei l-au implorat pe Dumnezeu pentru ajutor. Curând, a plouat și a nins, ceea ce le-a permis să-și umple butoaiile cu apă și să le ofere animalelor lor apă. Recunoscători și înviorați, s-au întors în orașul Salt Lake bucurându-se de bunătatea lui Dumnezeu. La întoarcere, i-au raportat lui Brigham Young detalii despre expediția lor și au concluzionat că nu se poate locui în Arizona.

După ce a ascultat raportul lor, Brigham Young l-a întrebat pe unul dintre bărbații din încăperea ce credea despre expediție și despre miracol. Acel bărbat, Daniel W. Jones, a răspuns direct: „Aș fi umplut butoaiile, aș fi continuat drumul și m-aș fi rugat din

nou”. Fratele Brigham și-a pus mâna pe fratele Jones și a spus: „Acesta este bărbatul care va conduce următoarea călătorie în Arizona”¹⁷.

Cu toții ne putem aminti de momente în care am continuat în pofida dificultăților și ne-am rugat din nou – și, ca rezultat, am avut parte de binecuvântări. Experiențele lui Michael și Marian Holmes ilustrează aceste principii. Michael și cu mine slujeam împreună ca autorități ale zonei-Cei Șaptezeci. Îmi plăcea întotdeauna când era chemat să se roage în timpul adunărilor noastre, deoarece spiritualitatea sa profundă putea fi observată rapid; știa cum să vorbească cu Dumnezeu. Îmi plăcea foarte mult să îl aud rugându-se. Însă, la începutul căsniciei lor, Michael și Marian nu se rugau și nu participau la adunările Bisericii. Erau ocupați cu trei copii mici și o firmă de construcții de succes. Michael nu simțea că este un bărbat religios. Într-o seară, episcopul lor a venit în casa lor și i-a îndemnat să se roage.

După ce a plecat episcopul, Michael și Marian au decis că aveau să încerce să se roage. Înainte de a merge la culcare, au îngenunchat lângă patul lor și, stânjenit, Michael a început. După câteva cuvinte de rugăciune stângace, Michael s-a oprit brusc și a spus: „Marian, nu pot”. Când s-a ridicat și a început să plece de lângă pat, Marian l-a apucat de mână, l-a tras din nou în genunchi și a spus: „Mike,

poți. Încearcă din nou!”. Cu această încurajare, Michael a terminat de rostit o rugăciune scurtă.

Familia Holmes a început să se roage cu regularitate. Ei au acceptat invitația unui vecin de a participa la adunările Bisericii. Când au intrat în capelă și au auzit imnul de deschidere, Spiritul le-a șoptit: „Acesta este adevărul”. Mai târziu, fără să fie văzut sau rugat să facă acest lucru, Michael a ajutat să se arunce o parte din gunoiul din casa de întruniri. În timp ce făcea aceasta, a avut impresia distinctă că i se spune: „Aceasta este casa Mea”.

Michael și Marian au acceptat chemări în cadrul Bisericii și au slujit în episcopia și țărșul lor. Au fost pecetluiți unul cu celălalt și cu cei trei copii ai lor. Au urmat mai mulți copii, ajungând, în final, să aibă doisprezece copii. Ei au slujit în calitate de președinte de misiune și soție a președintelui de misiune – de două ori.

Prima rugăciune stângace a fost un act de credință mic, dar care a declanșat binecuvântările cerului. Familia Holmes a hrănit flăcările credinței participând la adunările Bisericii și slujind. Ucenicia lor plină de devotament de-a lungul anilor a dus la un incendiu dezlănțuit care ne inspiră și astăzi.

Un foc, totuși, trebuie să primească constant oxigen ca lemnul să-și poată atinge, în cele din urmă, întregul potențial. Așa cum au dovedit Michael și Marian Holmes, credința în Hristos necesită fapte continue ca flăcările să continue. Faptele mici hrănesc capacitatea noastră de a merge pe cărarea legămintelor și ne conduc către cele mai mari binecuvântări pe care Dumnezeu le are de oferit. Dar există oxigen doar dacă noi continuăm să progresăm. Uneori, trebuie să facem un arc și o săgeată înainte să primim revelație despre unde ar trebui să căutăm hrană.¹⁸ Uneori, trebuie să ne facem unelte înainte să primim revelații despre cum să construim o corabie.¹⁹ Uneori, sub îndrumarea profetului Domnului, trebuie să coacem o turtă mică din puținel untdelemn și puțină făină pe care le avem, pentru a primi un ulcior de untdelemn și o oală de făină care să nu

se împruștineze.²⁰ Și, uneori, trebuie să „[fîm liniștiți] și să [știm] că [Dumnezeu este] Dumnezeu” și să avem încredere în timpul ales de El.²¹

Când primiți orice binecuvântare de la Dumnezeu, puteți concluziona că v-ați supus unei legi eterne care determină primirea acelei binecuvântări.²² Dar, aduceți-vă aminte că legea „irevocabil hotărâtă” nu are legătură cu timpul pe care îl percepem noi, ceea ce înseamnă că binecuvântările vin potrivit timpului lui Dumnezeu. Chiar și profeții din vechime aflați în căutarea căminului lor ceresc²³, „în credință au murit... fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe”²⁴. Dacă nu ați primit – încă – o binecuvântare de la Dumnezeu pe care v-o doriți, nu trebuie să vă îngrijorați, întrebându-vă ce altceva ați mai putea face. În schimb, urmați sfatul lui Joseph Smith: „Să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci... [să stăm] neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea... brațul [lui Dumnezeu]... dezvăluit”²⁵. Unele binecuvântări sunt rezervate pentru mai târziu, chiar și pentru cei mai curajoși copii ai lui Dumnezeu.²⁶

În urmă cu șase luni, a fost prezentat un plan concentrat asupra căminului și susținut de Biserică de a învăța doctrina și a întări credința și persoanele și familiile. Președintele Russell M. Nelson a promis că modificările ne pot ajuta să supraviețuim din punct de vedere

spiritual, să găsim mai multă bucurie în Evanghelie și să fim mai convertiți la Tatăl Ceresc și Isus Hristos.²⁷ Dar ține de noi să obținem aceste binecuvântări. Fiecare dintre noi este responsabil să deschidă și să studieze din *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii*, din scripturi și din alte materiale *Vino și urmează-Mă*.²⁸ Trebuie să discutăm despre ele cu membrii familiei noastre și cu prietenii noștri și să organizăm ziua noastră de sabat, astfel încât să aprindem un foc metaforic. Sau putem să lăsăm aceste resurse într-un loc din casele noastre cu potențiala lor energie blocată în ele.

Vă invit să activați cu credință puterea cerească de a primi binecuvântări concrete de la Dumnezeu. Exercitați credința de a aprinde bățul de chibrit și, apoi, focul. Oferiți oxigenul necesar cât timp așteptați, cu răbdare, să acționeze Domnul. Vă fac aceste invitații și mă rog ca Duhul Sfânt să vă îndrume, astfel încât dumneavoastră, precum persoana credincioasă descrisă în Proverbe, să aveți belșug de binecuvântări.²⁹ Depun mărturie că Tatăl dumneavoastră Ceresc și Fiul Său Preaiubit trăiesc, sunt interesați de bunăstarea dumneavoastră și sunt dornici să vă binecuvânteze, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Doctrină și legăminte 41:1; 78:17; 104:33.
2. Vedeți, de exemplu, Craig Harline, *A World Ablaze: The Rise of Martin Luther and the Birth*

of the Reformation (2017), p. 20. O astfel de dezbatere a avut loc între Augustine (254-430 d. H.) și rivalul său Pelagius (354-420 d. H.). Pelagius a afirmat că „oamenii [au avut], cu siguranță, în interiorul lor ce era necesar pentru a face bine și au avut parte de harul lui Dumnezeu acționând potrivit acelei bunătăți și ținând toate poruncile lui Dumnezeu”. Augustine se împotriva cu vehemență. Vedeți, de asemenea, Eric Metaxas, *Martin Luther: The Man Who Rediscovered God and Changed the World* (2017), p. 296. Luther a predicat că faptele nu pot duce niciodată la harul lui Dumnezeu; credința duce la har și faptele bune urmează; „este imposibil să separi faptele de credință, la fel cum este imposibil să separi căldura și lumina de foc”.

3. Vedeți Doctrină și legăminte 82:10.
4. Acesta este un chibrit pentru camping, un chibrit care se aprinde dacă este „lovit de orice”. Pentru siguranță, chibriturile moderne, precum cele de bucătărie, au fosfor pe o parte a cutiei în care se află, nu pe vârful lor.
5. Aceste fapte reprezintă „energia de activare” a flăcării. Termenul „energie de activare” a fost prezentat, în anul 1889, de omul de știință suedez Svante Arrhenius.
6. Vedeți *Lectures on Faith* (1985), p. 3.
7. Vedeți David A. Bednar, „Cereți cu credință”, *Liahona*, mai 2008, p. 94.
8. Vedeți Mosia 2:24-25.
9. Vedeți Numeri 21:6-9.
10. Vedeți 1 Nefi 17:41.
11. Vedeți 1 Nefi 17:42.
12. Doctrină și legăminte 130:20-21.
13. Vedeți 2 Nefi 10:24; 25:23.
14. Vedeți Alma 60:11, 21; Dallin H. Oaks, „Lucruri mici și simple”, *Liahona*, mai 2018, p. 89-92; M. Russell Ballard „Angajați-vă cu sârguință într-o cauză bună”, *Liahona*, nov. 2012, p. 29-31.
15. Vedeți Ghid pentru scripturi, „Rugăciune”; vedeți, de asemenea, Moroni 7:48.
16. Vedeți Alma 36:18-21; vedeți, de asemenea, Enos 1:5-8.
17. Daniel W. Jones, *40 Years Among the Indians* (1960), p. 222.
18. Vedeți 1 Nefi 16:23.
19. Vedeți 1 Nefi 17:9.
20. Vedeți 1 Împărați 17:10-16.
21. Doctrină și legăminte 101:16.
22. Vedeți Doctrină și legăminte 130:20-21.
23. Vedeți Evrei 11:16.
24. Evrei 11:13.
25. Doctrină și legăminte 123:17.
26. Vedeți Jeffrey R. Holland, „An High Priest of Good Things to Come”, *Liahona*, ian. 2000, p. 42-45. Vârstnicul Holland a spus: „Unele binecuvântări vin repede, altele târziu și unele nu vin decât în cer; dar, la cei care îmbrățișează Evanghelia lui Isus Hristos, ele vin”.
27. Vedeți Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 6-8.
28. Vedeți Quentin L. Cook, „Convertirea puternică și trainică la Tatăl Ceresc și la Domnul Isus Hristos”, *Liahona*, nov. 2018, p. 8-12.
29. Vedeți Proverbele 28:20.

SHARON EUBANK

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Hristos: lumina care strălucește în întuneric

Dacă simțiți că lumina farului mărturiei dumneavoastră devine mai slabă și că întunericul crește, fiți curajoși. Țineți-vă promisiunile față de Dumnezeu.

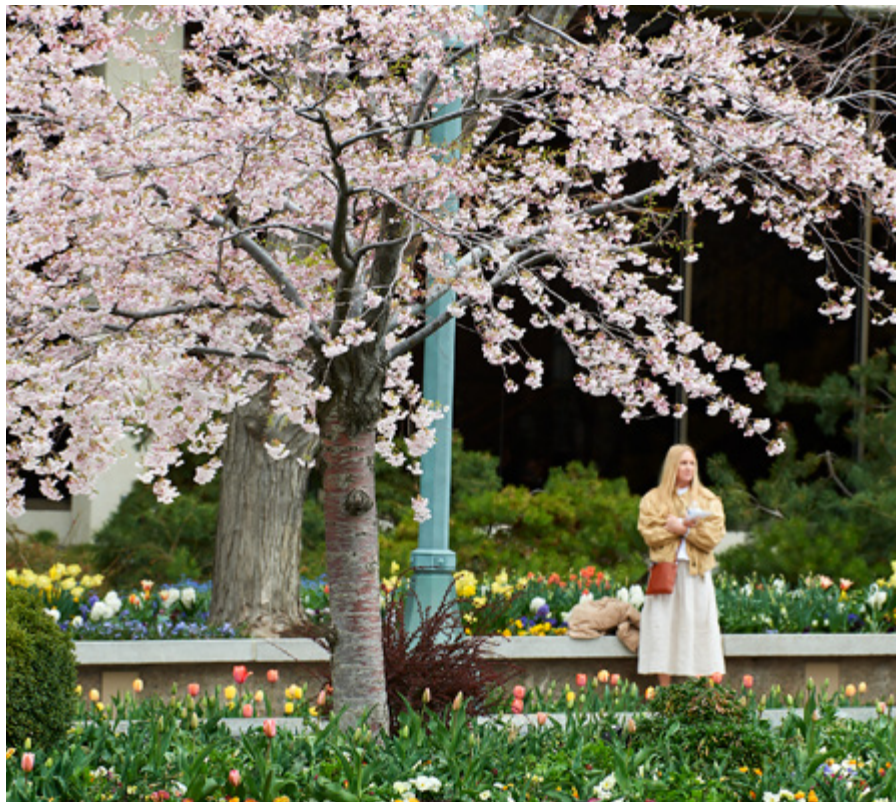
Din biroul meu din clădirea Societății de Alinare pot vedea foarte bine Templul Salt Lake. În fiecare seară, fără excepție, luminile exterioare ale templului se aprind la apusul soarelui. Templul este un far stabil și strălucitor, vizibil de la fereastra mea.

Într-o seară, în luna februarie a acestui an, în mod neobișnuit, biroul meu a rămas întunecat atunci când a apus soarele. Privind pe fereastră, am văzut că templul era neluminat. Luminile nu se aprinseseră. Acest lucru m-a pus pe

gânduri. Nu puteam vedea turnurile templului la care mă uitasem în fiecare seară, ani întregi.

Văzând întuneric acolo unde mă așteptam să fie lumină, mi-am adus aminte că una dintre necesitățile fundamentale pe care le avem pentru a crește este de a sta conectați la sursa noastră de lumină – Isus Hristos. El este sursa puterii noastre, lumina și viața lumii. Fără o legătură puternică cu El, începem să murim din punct de vedere spiritual. Știind acest lucru,

Satana încearcă să profite de presiunile lumii care sunt asupra noastră. El încearcă să ne diminueze lumina, să ne scurtcircuiteze legătura, să ne deconecteze de la sursa de putere, lăsându-ne singuri în întuneric. Aceste presiuni sunt ceva obișnuit în viața muritoare, dar Satana încearcă să ne izoleze și să ne spună că suntem singurii care se confruntă cu ele.

Unii dintre noi suntem paralizați de suferință

Când avem parte de tragedii, când suferim atât de mult, încât nu putem respira, când am fost bătuți precum bărbatul de pe drumul spre Ierihon și am fost lăsați să murim, Isus vine și pune untdelemn pe rănilor noastre, ne ridică cu blândețe, ne duce la un han, are grijă de noi.¹ Celor dintre noi, aflați în suferință, El le spune: „Eu... voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre... pentru ca voi să știți cu siguranță că Eu, Domnul Dumnezeu, vizitez poporul Meu în suferințele lui”². **Hristos vindecă rănilor.**

Unii dintre noi suntem atât de oboșiți

Vârșnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Nu este menit să alergăm mai repede decât este puterea noastră... Dar, [în pofida] acestui lucru, știu că mulți dintre dumneavoastră alegă [foarte,] foarte repede și că [energia] și puterea lor emoțională sunt aproape epuizate”³. Când așteptările ne copleșesc, putem să facem un pas înapoi și să-L întrebăm pe Tatăl Ceresc la ce să renunțăm. Parte a experienței din viață este să învățăm ce să nu facem. Dar, chiar și așa, uneori, viața poate fi foarte oboșitoare. Isus ne asigură: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”⁴.

Hristos este dornic să ni se alăture la jug și să tragă alături de noi pentru a ne ușura poverile. **Hristos înseamnă odihnă.**

Unii dintre noi credem că nu ne încadrăm în tiparul tradițional

Din diverse motive, nu ne simțim acceptați sau acceptabili. În Noul Testament, putem vedea mărețele eforturi pe care le-a făcut Isus pentru a ajuta diferite tipuri de persoane: leproși, colecători de taxe, copii,

galileeni, prostituate, femei, farisei, păcătoși, samariteni, văduve, soldați romani, adulteri, necurați din punct de vedere al ritualului. În aproape fiecare povestire, El ajută pe cineva care, prin tradiție, nu era acceptat de societate.

În Luca 19, este relatată povestirea despre cel mai mare colecător de taxe din Ierihon, Zacheu. El s-a urcat într-un copac pentru a-L putea vedea pe Isus trecând. El era angajat al guvernului roman și era considerat un om corupt și păcătos. Isus l-a văzut în copac și l-a chemat spunând: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”⁵. Și, când Isus a văzut bunătața din inima lui Zacheu și lucrurile pe care le făcea pentru alții, El a acceptat ceea ce oferea el, spunând: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam”⁶.

Hristos le-a spus cu blândețe nefericiților: „Eu am poruncit ca nimeni dintre voi să nu plece”⁷. În Faptele apostolilor 10, Petru a înțeles un lucru important și a declarat: „Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat”⁸. Ucenicilor creștini și sfinților din zilele din urmă li se cere, cu fermitate, să arate dragoste unii față de alții.⁹ Isus ne oferă același tip de invitație pe care i-a oferit-o lui Zacheu: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă [auzi] glasul meu și [deschizi] ușa, voi intra la [tine], voi cina cu [tine], și [tu] cu Mine”¹⁰. **Hristos ne vede în copacul nostru.**

Pe unii dintre noi ne frământă întrebările pe care le avem

Cu câțiva ani în urmă, mă simțeam împovărată și enervată de întrebări la care nu puteam găsi un răspuns. Într-o dimineață de sâmbătă, devreme, am avut un vis scurt. În vis, am văzut un foișor și am înțeles că trebuie să merg să stau în el. Era încercuit de cinci arcade, dar ferestrele erau din piatră. În vis, m-am plâns de situație și nu am vrut să merg în foișor pentru că era un loc mic și întunecat. Apoi, mi-am amintit că fratele lui Iared a topit, cu răbdare, pietre pentru a face sticlă. Sticla este o piatră care a trecut printr-o schimbare de stare. Când Domnul a atins pietrele pentru fratele lui Iared, acestea au strălucit, oferind

lumină în întunericul corăbiilor.¹¹

Deodată, am simțit dorința puternică de a fi în acel foișor mai mult decât în orice alt loc. Era locul – singurul loc – pe care doream să-l „văd” cu adevărat. Întrebările care mă deranjau nu au dispărut, dar, după ce m-am trezit, întrebarea la care m-am gândit cel mai mult a fost: „Cum îți vei mări credința, precum fratele lui Jared, astfel încât pietrele tale să poată fi transformate în lumină?”¹²

Creierile noastre muritoare sunt făcute pentru a căuta înțelegere și înțeles puțin câte puțin. Nu știi toate motivele pentru care vâlul care acoperă viața muritoare este atât de gros. Aceasta nu este etapa din dezvoltarea noastră eternă în care să avem toate răspunsurile. Este etapa în care ne dezvoltăm încrederea (sau, uneori, speranța) în lucrurile care nu se văd. Încrederea apare în modalități care nu sunt întotdeauna ușor de analizat, dar există lumină în întunericul nostru. Isus a spus: „Eu sunt lumina și viața și adevărul lumii”¹³. Cei care caută adevărul, pot avea, la început, sentimente precum cele pe care le-am avut eu în vis, că ar fi fost ridicol să fiu într-o încăpere mică și întunecată cu ferestre din piatră. Dar, cu răbdare și întrebări pline de credință, Isus poate transforma ferestrele noastre de piatră în sticlă și lumină. **Hristos este lumina prin care putem vedea.**

Unii dintre noi simțim că nu vom putea fi niciodată suficient de buni

Cârmăzul din Vechiul Testament nu era doar colorat, ci și persistent, ceea ce înseamnă că acea culoare rămânea impregnată în lână și nu ieșea indiferent

Când ne pocăim de păcatele noastre, sângele precum cârmăzul al Salvatorului ne face din nou puri.

de câte ori era spălată.¹⁴ Satana se folosește de această metaforă pentru a ne face să credem că nu putem fi iertați, că lâna albă pătată de cârmăz nu mai poate niciodată să fie albă. Dar Isus Hristos declară: „Atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre”¹⁵ și miracolul harului Său este că, atunci când ne pocăim de păcatele noastre, sângele Său precum cârmăzul ne face puri din nou. Nu are logică, dar, totuși, este adevărat.

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”¹⁶ Domnul spune cu putere că acela „care s-a pocăit de [păcate]... este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele”¹⁷. Cu alte cuvinte: Veniți, haideți că ne gândim împreună.¹⁸ Ați făcut greșeli; toți oamenii păcătuiesc.¹⁹ Veniți la mine și pocăiți-vă.²⁰ Nu-mi mai amintesc de păcate.²¹ Puteți fi mântuiți.²² Am o lucrare pe care s-o faceți.²³ **Hristos curăță lâna, făcând-o albă.**

Dar care sunt pașii de urmat? Dar care este cheia reconectării la puterea lui Isus Hristos când lumina noastră abia pâlpâie? Președintele Russell M.

Nelson a spus că este foarte simplu: „Cheia este să facem și să ținem legă-minte sacre... Nu este o cale complicată”²⁴. Puneți-L pe Hristos în centrul vieții dumneavoastră.²⁵

Dacă simțiți că lumina farului mărturiei dumneavoastră devine mai slabă și că întunericul crește, fiți curajoși. Țineți-vă promisiunile față de Dumnezeu. Adresați întrebările dumneavoastră. Topiți, cu răbdare, pietrele până le transformați în sticlă. Întoarceți-vă către Isus Hristos care vă iubește întotdeauna.

Isus a spus: „Eu sunt lumina care strălucește în întuneric și întunericul nu a înțeles-o”²⁶. Înseamnă că, indiferent cât de mult ar încerca, întunericul nu poate stinge acea lumină. Niciodată. Puteți avea încredere că lumina Sa va fi acolo pentru dumneavoastră.

Noi sau cei pe care îi iubim s-ar putea să ajungem, temporar, în întuneric. În cazul Templului Salt Lake, directorul pentru dotări materiale, fratele Val White, a fost sunat aproape imediat. Oamenii observaseră. Ce era în neregulă cu luminile templului? Mai întâi, personalul a mers la fiecare panou electric din templu și a reaprins manual toate luminile. Apoi, a înlocuit bateriile automate de alimentare și le-a testat pentru a vedea care fusese defecțiunea.

Este greu să aprindem din nou luminile singuri. Avem nevoie de prieteni. Avem nevoie unul de altul. Asemenea personalului responsabil pentru dotările templului, putem să ne ajutăm unul pe celălalt venind personal, reîncărcându-ne bateriile spirituale, reparând ceea ce nu a funcționat.

Lumina noastră individuală poate fi doar un becul pe un copac. Dar tot radiem lumina noastră mică și, împreună, asemenea Pieței Templului în perioada Crăciunului, atragem milioane de oameni la casa Domnului. Cel mai bine, așa cum ne-a îndemnat președintele Nelson, putem aduce lumina Salvatorului în viața noastră și a oamenilor importanți pentru noi prin simplul fapt de a ne ține legă-minte. În moduri diverse, Domnul răsplătește acele fapte de credință cu putere și bucurie.²⁷

Depun mărturie că sunteți iubiți. Domnul știe cât de mult vă străduiți. Dumnezeu voastră progresati. Continuați să faceți acest lucru. El vede toate sacrificiile ascunse pe care le faceți și le numără pentru binele dumneavoastră și al celor dragi. Munca dumneavoastră nu este inutilă. Nu sunteți singuri. Chiar numele Său, Emanuel, înseamnă „Dumnezeu este cu noi”²⁸. El este, cu siguranță, alături de dumneavoastră.

Mai faceți câțiva pași pe cărarea legământelor, chiar dacă este prea întuneric să vedeți până departe. Luminile se vor aprinde din nou. Depun mărturie despre adevărul cuvintelor lui Isus și că acestea sunt pline de lumină: „Apropiați-vă de Mine și am să Mă apropiez de voi; căutați-Mă cu toată sânguința și Mă veți găsi; cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide”²⁹. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Luca 10:30-35.
2. Mosia 24:14.
3. Jeffrey R. Holland, „Bearing One Another’s Burdens”, *Liahona*, iun. 2018, p. 30.
4. Matei 11:28.
5. Luca 19:5.
6. Luca 19:9.
7. 3 Nefi 18:25.
8. Faptele apostolilor 10:28.
9. Vedeți Ioan 15:12.
10. Apocalipsa 3:20.
11. Vedeți Eter 6:3.
12. Vedeți Eter 4:7.
13. Eter 4:12.
14. Vedeți „Scarlet, Crimson, Snow, and Wool”, *Ensign*, dec. 2016, p. 64-65.
15. Isaia 55:9.
16. Isaia 1:18.
17. Doctrină și legăminte 58:42.
18. Vedeți Isaia 1:18.
19. Vedeți Romani 3:23.
20. Vedeți 3 Nefi 9:22.
21. Vedeți Doctrină și legăminte 58:42.
22. Vedeți Luca 8:48.
23. Vedeți Moise 1:6.
24. Russell M. Nelson, „Patru daruri pe care Isus Hristos vi le oferă” (adunare de devoțiune organizată de Prima Președinție cu prilejul Crăciunului, 2 dec. 2018), [broadcasts.ChurchofJesusChrist.org](https://www.broadcasts.ChurchofJesusChrist.org).
25. Vedeți Russell M. Nelson, „Why Have Faith Now? LDS President Russell M. Nelson Explains during Phoenix-Area Visit”, *Arizona Republic*, 10 febr. 2019, [azcentral.com](https://www.azcentral.com).
26. Doctrină și legăminte 6:21.
27. Vedeți Mosia 27:14.
28. Matei 1:23.
29. Doctrină și legăminte 88:63.

VÂRSTNICUL QUENTIN L. COOK
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dragoste mare față de copiii Tatălui nostru

Dragostea reprezintă atributul și motivul principal privind scopurile spirituale pe care am fost invitați să le urmăm de preaiubitul nostru profet.

Dragii mei frați și dragile mele surori, aceasta este o perioadă unică și de referință în istorie. Suntem binecuvântați să trăim în ultima dispensație premergătoare celei de a Doua Veniri a Salvatorului. Aproape de începutul acestei dispensații, în anul 1829, anul premergător celui în care Biserica a fost oficial organizată, a fost primită o revelație îndrăgită în care se spunea că o „minunată lucrare” avea să vină foarte curând. Această revelație a stabilit faptul că cei care doresc să-I slujească lui

Dumnezeu devin demni pentru o astfel de slujire prin „[credință, speranță, caritate și dragoste], cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu”¹. Caritatea, care este „dragostea pură a lui Hristos”², include dragostea eternă a lui Dumnezeu față de toți copiii Săi.³

Scopul meu în această dimineață este de a sublinia rolul vital al acestui fel de dragoste în munca misionară, în munca din templu și de întocmire a istoriei familiei și în respectarea crezurilor religioase ale familiei concentrată asupra căminului

și susținută de Biserică. Dragostea față de Salvator și dragostea față de semenii noștri, bărbați și femei⁴, reprezintă atributul și motivul principal al slujirii, precum și scopurile spirituale⁵ pe care, în modificările anunțate în anul 2018, preaiubitul nostru profet, președintele Russell M. Nelson, ne-a invitat să le urmăm.

Acțiunea misionară de a aduna pe Israel care a fost împrăștiat

Am avut posibilitatea, încă din copilărie, să văd legătura dintre munca misionară și dragoste. Când aveam 11 ani, mi-am primit binecuvântarea patriarhală de la un patriarh care era și bunicul meu.⁶ În acea binecuvântare se spunea: „Te binecuvântează să ai o dragoste mare față de semenii tăi, căci vei fi chemat să duci Evanghelia în lume... pentru a câștiga suflete întru Hristos”⁷.

Am înțeles, chiar și la acea vârstă fragedă, că împărtășirea Evangheliei se bazează pe dragostea mare față de toți copiii Tatălui nostru Ceresc.

Acum 15 ani, când m-am numărat printre autoritățile generale desemnate să lucreze la *Predicați Evanghelia Mea*, noi am ajuns la concluzia că dragostea este un atribut esențial al muncii misionare din zilele noastre, la fel cum a fost întotdeauna. Capitolul 6, care este despre însușiri asemănătoare celor ale lui Hristos, inclusiv despre caritate și dragoste, este, în mod constant, cel mai popular printre misionari.

În calitate de emisari ai Salvatorului, majoritatea misionarilor simt acest fel de dragoste și, când o fac, acțiunile lor sunt binecuvântate. Când membrii vor dobândi o înțelegere a acestui fel de dragoste, care este vitală în a-L ajuta pe Domnul în scopul Său, lucrarea Domnului va fi îndeplinită.

Am fost privilegiat să am un rol mic într-un exemplu minunat de astfel de dragoste. Când slujeam în calitate de președinte al Zonei Insulele Pacificului, am fost sunat de președintele R. Wayne Shute. Când a fost tânăr, a slujit în misiune în Samoa. Mai târziu, s-a întors în Samoa în calitate de președinte de misiune.⁸ Când mi-a telefonat, era președintele Templului Apia, Samoa. Unul dintre tinerii misionari din perioada în

care el era președinte de misiune, a fost vârstnicul O. Vincent Haleck, care este acum președintele zonei din Pacific. Președintele Shute avea o dragoste mare și un respect mare față de Vince și de toată familia Haleck. Majoritatea membrilor familiei erau membri ai Bisericii, însă tatăl lui Vince, Otto Haleck, patriarhul familiei (cu strămoși germani și samoani), nu era membru. Președintele Shute știa că eu participam la o conferință de țară și la alte adunări în Samoa Americană și m-a întrebat dacă aș putea să stau în casa lui Otto Haleck cu scopul de a-i împărtăși Evanghelia.

Soția mea, Mary, și cu mine am stat cu Otto și cu soția sa, Dorothy, în frumoasa lor casă. La micul dejun, am împărtășit un mesaj din Evanghelie și l-am invitat pe Otto să-i întâlnească pe

misionari. În mod amabil, dar cu fermitate, el mi-a refuzat invitația. A spus că era bucuros că mulți membri ai familiei sale erau sfinți din zilele din urmă. Însă a indicat răspicat că unii dintre strămoșii săi samoani din partea mamei s-au numărat printre primii predicatori creștini din Samoa și avea un sentiment puternic de apartenență la religia lor creștină tradițională.⁹ Cu toate acestea, ne-am despărțit ca buni prieteni.

Ulterior, când președintele Gordon B. Hinckley se pregătea să dedice Templul Suva, Fiji, l-a rugat pe secretarul său personal, fratele Don H. Staheli¹⁰, să mă sune în Noua Zeelandă pentru a face pregătirile necesare. Președintele Hinckley dorea să zboare din Fiji în Samoa Americană pentru a-i întâlni pe sfinți. A fost recomandat un anumit hotel la care se stătuse anterior. Am întrebat dacă puteam să optez pentru un alt loc. Fratele Staheli a spus: „Tu ești președintele zonei; poți face aceasta”.

L-am sunat imediat pe președintele Shute și i-am spus că aveam probabil o a doua șansă de a-l binecuvânta spiritual pe prietenul nostru Otto Haleck. De data aceasta, misionarul avea să fie președintele Gordon B. Hinckley. L-am întrebat dacă și el considera că era potrivit ca familia Haleck să ne

R. Wayne Shute

găzduiască pe toți cei care făceam parte din grupul împreună cu care călătorea președintele Hinckley.¹¹ Președintele și sora Hinckley, fiica lor Jane, precum și vârstnicul Jeffrey R. Holland și sora Holland făceau parte din acel grup. Președintele Shute, care lucra cu acea familie, a făcut toate pregătirile.¹²

Când am sosit din Fiji, după dedicarea templului, am fost întâmpinați cu căldură.¹³ În acea seară, ne-am adresat miilor de membri samoani și, apoi, am pornit către reședința familiei Haleck. În dimineața următoare, când ne-am adunat pentru micul dejun, președintele Hinckley și Otto Haleck deveniseră deja prieteni buni. Pentru mine, a fost interesant să aud că purtau, în mare parte, aceeași conversație pe care eu o avusesem cu Otto cu peste un an în urmă. Când Otto și-a exprimat admirația față de Biserica noastră dar și-a reafirmat devotamentul față de biserică sa, președintele Hinckley și-a pus mâna pe umărul lui Otto și a spus: „Otto, acest lucru nu este suficient; trebuie să fii membru al Bisericii. Aceasta este Biserica Domnului”. Puteai să vezi, la figurat vorbind, cum platoșa împotrivirii lui Otto cădea de pe el și cum el devenea dornic să accepte spusele președintelui Hinckley.

Acesta a fost începutul unei predări suplimentare din partea misionarilor și a unui proces de a se umili din punct de vedere spiritual care i-au permis lui Otto să fie botezat și confirmat după puțin mai mult de un an. La un an după aceea, familia Haleck a fost pecețluită în templu ca familie eternă.¹⁴

Ceea ce mi-a impresionat inima de-a lungul acestei experiențe incredibile

a fost dragostea uriașă de care președintele Wayne Shute a dat dovadă în slujirea fostului său misionar, vârstnicul Vince Haleck, precum și dorința sa de a vedea întreaga familie Haleck unită ca familie eternă.¹⁵

Când vine vorba despre adunarea lui Israel, trebuie să ne asigurăm că, în inimă, simțim acest fel de dragoste și că trecem de la sentimente de obligație¹⁶ sau de vinovăție la sentimente de dragoste și participare alături de Divinitate la împărtășirea mesajului, slujirii și misiunii Salvatorului întregii lumi.¹⁷

În calitate de membri, ne putem arăta dragostea față de Salvator și de frații și surorile noastre din întreaga lume făcând invitații simple. Noul program al adunărilor de duminică reprezintă

pentru membri o ocazie excepțională de a invita, cu succes și dragoste, prieteni și cunoștințe să vină, să vadă și să simtă cum este la Biserică.¹⁸ Adunarea de împărtășanie spirituală, care sperăm să fie la fel de sacră cum a descris-o ieri vârstnicul Jeffrey R. Holland, va fi urmată de o adunare de 50 de minute care se concentrează asupra Noului Testament și asupra Salvatorului sau asupra unor cuvântări relevante din cadrul conferinței care și ele se concentrează asupra Salvatorului și doctrinei Sale.

Unele surori din cadrul Societății de Alinare s-au întrebat de ce li s-a dat o însărcinare de „adunare” alături de membrii cvorumului preoției. Există motive pentru acest lucru, iar președintele Nelson a explicat multe dintre ele în cadrul conferinței generale precedente. Dânsul a concluzionat: „Pur și simplu, nu-l putem aduna pe Israel fără dumneavoastră”¹⁹. În zilele noastre, suntem binecuvântați datorită faptului că aproximativ 30% dintre misionarii noștri cu timp deplin sunt surori. Acest lucru reprezintă încă o necesitate pentru ca surorile din cadrul Societății de Alinare să împărtășească Evanghelia cu dragoste. Este nevoie ca fiecare dintre noi – bărbați, femei, tineri și copii – să se dedice cu dragoste, compasiune și putere spirituală împărtășirii Evangheliei lui Isus Hristos. Dacă dăm dovadă de dragoste, bunătate și umilință, mulți ne vor accepta invitația. Cei care aleg să nu ne accepte invitația, vor continua să ne fie prieteni.

Munca din templu și de întocmire a istoriei familiei pentru a-l aduna pe Israel

Dragostea este, de asemenea, cel mai important aspect al muncii din templu și de întocmire a istoriei familiei pentru a-l aduna pe Israel de partea cealaltă a vălului. Când aflăm despre încercările și greutățile de care au avut parte strămoșii noștri, dragostea și aprecierea noastră față de ei cresc. Munca din templu și de întocmire a istoriei familiei pe care o desfășurăm a fost întărită considerabil de noile modificări privind atât programul adunărilor de duminică, cât și avansarea tinerilor în cadrul claselor și cvorumurilor. Aceste modificări ne

Dragostea de care R. Wayne Shute a dat dovadă în slujirea sa față de fostul său misionar, vârstnicul O. Vincent Haleck, a ajutat la unirea familiei Haleck pentru eternitate.

permit să ne concentrăm mai mult și mai din timp atenția asupra strămoșilor noștri și a adunării lui Israel de cealaltă parte a vălului. Atât munca din templu, cât și cea de întocmire a istoriei familiei sunt mult intensificate.

Internetul este un instrument puternic; căminul este acum centrul nostru principal de întocmire a istoriei familiei. Tinerii noștri membri sunt foarte pricepuți în cercetarea privind istoria familiei și sunt motivați spiritual să înfăptuiască botezuri pentru strămoșii lor pe care au ajuns să-i iubească și să-i aprecieze. Din momentul modificării prin care se permite multor tineri în vârstă de 11 ani să înfăptuiască botezuri pentru cei morți, președinți de templu din întreaga lume au raportat o creștere mare privind prezența. Un președinte de templu ne informează că „a avut loc o creștere impresionantă a numărului de participanți la botezuri... iar faptul că, acum, pot participa și cei de 11 ani, aduce cu sine mai multe familii... Chiar și la vârsta lor [fragedă], ei dau dovadă de pioșenie și înțeleg scopul rânduielii pe care o înfăptuiesc. Este minunat să privești!”²⁰

Știu că respectivii conducători ai Societății Primare și ai tinerilor fac și vor continua să facă din munca de întocmire a istoriei familiei și din munca în templu o acțiune principală. Surorile din cadrul Societății de Alinare și frații deținători ai preoției pot ajuta cu dragoste la înfăptuirea muncii în templu și de întocmire a istoriei familiei îndeplinindu-și responsabilitățile individuale și sprijinindu-i și inspirându-i pe copii și tineri să-l adune pe Israel de partea cealaltă a vălului. Acest lucru este foarte important în cadrul căminului în ziua de sabbat. Vă promit că înfăptuirea, cu dragoste, a rânduielilor pentru strămoși ne va întări și proteja tinerii și familiile într-o lume din ce în ce mai rea. Eu depun, de asemenea, mărturie că președintele Russell M. Nelson a primit revelații de importanță majoră în legătură cu templele și munca din templu.

Pregătiți familii eterne și persoane să trăiască în prezența lui Dumnezeu

Noul accent pus pe studiul Evangheliei și viața trăită potrivit

Evangheliei concentrate asupra căminului și resursele oferite de Biserică reprezintă o mare ocazie de a pregăti, cu dragoste, familii eterne și persoane pentru a-L întâlni pe Dumnezeu și de a trăi în prezența Lui.²¹

Când un bărbat și o femeie sunt pecetluită în templu, ei intră în ordinul sfânt al căsătoriei al noului și nepieritorului legământ, un ordin al preoției.²² Împreună, ei obțin și primesc binecuvântări ale preoției și puterea de a conduce treburile familiei lor. Femeile și bărbații au roluri unice, așa cum sunt prezentate în „Familia: o declarație oficială către lume”²³, însă responsabilitățile lor sunt egale ca valoare și importanță.²⁴ Ei au putere egală de a primi revelație pentru familia lor. Când conlucrează în dragoste și neprihănire, hotărârile lor sunt binecuvântate de Cer.

Cei care caută să cunoască voia Domnului, pentru ei înșiși și pentru familiile lor, trebuie să se străduiască să dea dovadă de neprihănire, blândețe, bunătate și dragoste. Umilința și dragostea sunt trăsături caracteristice ale celor care caută voia Domnului, mai ales pentru familiile lor.

Faptul de a ne perfecționa, de a deveni demni de binecuvântările legământelor și de a ne pregăti să-L întâlnim pe Dumnezeu sunt responsabilități individuale. Trebuie să ne bazuim pe forțele proprii și să ne implicăm cu entuziasm în a face din căminele noastre refugii

împotriva furtunilor care ne înconjoară²⁵ și „sanctuale ale credinței”²⁶. Părinții au responsabilitatea de a-și învăța copiii cu dragoste. Căminele pline de dragoste sunt o bucurie, o încântare și un colț de rai pe pământ.²⁷

Imnul preferat al mamei mele a fost „Dragoste în casă”²⁸. Ori de câte ori auzea fraza „Când dragoste-n case avem, totu-i minunat”, ea era cuprinsă de emoție și lacrimă. Când eram copii, știam că trăim în acel gen de casă; a fost una dintre cele mai mari priorități ale ei.²⁹

Pe lângă atmosfera plină de dragoste și de încurajare din cadrul căminului, președintele Nelson s-a concentrat asupra limitării folosirii rețelelor de socializare care ne perturbă scopurile principale.³⁰ O modificare utilă aproape fiecărei familii este aceea de a face din Internet, din rețelele de socializare și din televiziune un instrument care să ne slujească, nu un factor de perturbare sau, chiar mai rău, un instrument care să ne conducă. Războiul pentru sufletele tuturor, dar mai ales ale copiilor, are loc adesea în cadrul căminului. În calitate de părinți, trebuie să ne asigurăm că ceea ce este pe rețelele de socializare este sănătos, potrivit vârstei și în acord cu atmosfera iubitoare pe care încercăm s-o creăm.

Predarea în căminele noastre trebuie să fie clară și convingătoare³¹, dar și spirituală, plină de bucurie și de dragoste.

Vă promit că, atunci când ne concentrăm asupra dragostei noastre față

de Salvator și asupra ispășirii Sale, când facem din El elementul central al acțiunilor noastre de a-l aduna pe Israel de ambele părți ale vălului, de a sluji altora și de a ne pregăti individual să-L întâlnim pe Dumnezeu, influența dușmanului va fi diminuată, iar bucuria, plăcerea și pacea Evangheliei ne vor umple căminele cu dragoste asemănătoare celei a lui Hristos.³² Îmi depun mărturia despre aceste promisiuni doctrinare și depun mărturie sigură despre Isus Hristos și despre sacrificiul Său ispășitor făcut în folosul nostru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 4:1, 5.
2. Moroni 7:47.
3. Vedeți „Caritate și dragoste”, *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*, ediția revizuită (2019), p. 124.
4. Vedeți Deuteronom 6:5; Matei 22:36-40.
5. Vedeți „Responsabilități ale președinției cvorumului vârstnicilor și ale președinției Societății de Alinare referitoare la munca misionară făcută de membri și munca din templu și de întocmire a istoriei familiei”, înștiințare, 6 oct. 2018.
6. Bunicul meu a fost autorizat să dea binecuvântări patriarhale nepoților săi care locuiau în țărâși diferiți. A mea mi-a fost dată când aveam 11 ani, deoarece el era bolnav și se credea că ar putea muri.
7. Binecuvântare patriarhală dată lui Quentin L. Cook de patriarhul Crozier Kimball, 13 oct. 1951, Draper, Utah.
8. Președintele R. Wayne Shute a slujit, de asemenea, alături de soția sa Lorna în alte diferite tipuri de misiuni în Shanghai, China; Armenia; Singapore și Grecia. După ce Lorna a murit, el s-a căsătorit cu Rhea Mae Rosvall și, împreună, au slujit în Misiunea Brisbane Australia. Șapte dintre cei nouă copii ai săi au slujit în misiuni cu timp deplin. În timpul a doi dintre anii în care el a slujit ca președinte de misiune în Samoa, vârstnicul John H. Groberg a slujit ca președinte de misiune în Tonga. Experiențele trăite de amândoi sunt legendare.
9. Otto Haleck era un conducător neremunerat al Bisericii Congregaționale Creștine din Samoa, care se trăgea din Societatea Misionară din Londra. Tatăl său avea strămoși germani din Dessau, Germania.
10. Președintele Don H. Staheli slujește în prezent ca președinte al Templului Bountiful Utah.
11. Președintele Gordon B. Hinckley și sora Marjorie P. Hinckley, fiica lor Jane Hinckley Dudley, vârstnicul Jeffrey R. și sora Patricia T. Holland, vârstnicul Quentin L. și sora Mary G. Cook, precum și fratele Don H. Staheli au fost toți prezenți.
12. Vârstnicul O. Vincent Haleck mă informează că tatăl său i-a invitat pe Vince și pe fratele său David să se întoarcă de peste mări pentru a inspecta casa și pentru a fi acolo pentru vizita președintelui Hinckley. Vârstnicul Haleck a spus că tatăl său a declarat: „Aceștia ar putea fi îngeri, să știți”. Le-a spus fiilor săi că, dacă aveau să-l găzduiască pe profet, casa lor trebuia să fie perfectă.
13. Președintele Hinckley a fost întâmpinat de conducătorii naționali ai statului Samoa Americană și de mii de samoani la stadionul de fotbal.
14. Unirea familiilor prin intermediul muncii misionare făcute cu sârguință a fost o

trăsătură mărească a poporului din Samoa și a altor popoare polineziene.

15. Președintele Shute a fost atât de iubit și de apreciat, încât a fost invitat să vorbească în cadrul ceremoniei funerare a lui Otto Haleck, în anul 2006.
16. „Uneori, s-ar putea ca, la început, să slujim dintr-un sentiment al datoriei sau obligației, dar chiar și această slujire ne poate determina să folosim ceva mai bun... să slujim pe «o cale nespus mai bună» [1 Corinteni 12:31]” (Joy D. Jones, „Pentru El”, *Liahona*, nov. 2018, p. 50).
17. Vedeți Tad R. Callister, *The Infinite Atonement* (2000), p. 5-8.
18. Membrii Bisericii trebuie să se coordoneze cu misionarii ori de câte ori fac invitații.
19. Russell M. Nelson, „Participarea surorilor la adunarea lui Israel”, *Liahona*, nov. 2018, p. 70.
20. Raport oferit de președintele B. Jackson și sora Rosemary M. Wixom, președintele și soția președintelui Templului Salt Lake, Președinției generale a Societății Primare, mart. 2019. Soții Wixom au remarcat că „în prezent comandă mai multă îmbrăcăminte pentru botez de mărime XXXS pentru a îndeplini cererea”.
21. Vedeți Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 6-8.
22. Vedeți Doctrină și legăminte 131:1-4.
23. Vedeți „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
24. „Fiecare tată este un patriarh pentru familia lui și fiecare mamă este o matriarhă și sunt egali în rolurile lor distincte de părinți” (James E. Faust, „The Prophetic Voice”, *Ensign*, mai 1996, p. 6).
25. Vedeți Doctrină și legăminte 45:26-27; 88:91.
26. Russell M. Nelson, „Să devenim sfinți din zilele din urmă exemplari”, *Liahona*, nov. 2018, p. 113.
27. Vedeți „Un cămin de pe pământ ca raiul poate fi”, *Imnuri*, nr. 189.
28. „Dragoste în casă”, *Imnuri*, nr. 187.
29. Dacă acest fel de dragoste trebuie dobândit, îndrumarea din Doctrină și legăminte 121:41-42 ar trebui să fie obiectivul:
„Nicio putere sau nicio influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră;
Prin blândețe și pură cunoaștere care vor largi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune”.
Critica copiilor în mod nepotrivit trebuie evitată. Depășirea greșelilor și lipsei înțelepciunii necesită învățare, nu critică. Păcatul necesită muștrare (vedeți Doctrină și legăminte 1:25-27).
30. Vedeți Russell M. Nelson, „Participarea surorilor la adunarea lui Israel”, p. 69; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iunie 2018), [HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org](https://www.hopeofisrael.org).
31. Într-un fel, căminul este asemenea unei școli cu o singură clasă pentru copii de toate vârstele. Când învățăm un copil de 11 ani, nu-l putem ignora pe cel de trei ani.
32. Vedeți Ioan 17:3; 2 Nefi 31:20; Moroni 7:47.

VÂRSTNICUL D. TODD CHRISTOFFERSON
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să ne pregătim pentru întoarcerea Domnului

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este singura împuternicită și însărcinată să realizeze pregătirile necesare pentru a Doua Venire a Domnului.

Peste două săptămâni, vom sărbători Paștele. Învierea confirmă divinitatea lui Isus Hristos și realitatea existenței lui Dumnezeu Tatăl. Gândurile noastre se îndreaptă către Salvator și ne gândim la „realitatea vieții Sale fără de egal și virtutea infinită a marelui Lui sacrificiu ispășitor”¹. Sper că ne gândim, de asemenea, la viitoarea Sa întoarcere, când „va conduce ca Rege al regilor și va domni ca Domn al domnilor”².

Cu mult timp în urmă, am participat la o conferință în Buenos Aires,

Argentina, alături de conducători a mai multor religii. Dragostea lor față de aproapele lor era evidentă. Ei aveau drept scop alinarea suferinței și faptul de a ajuta oamenii să învingă opresiunea și sărăcia. Am cugetat asupra numeroaselor proiecte umanitare ale acestei Biserici, inclusiv asupra proiectelor realizate în colaborare cu alte grupuri religioase prezente la acea conferință. Am fost profund recunoscător pentru generozitatea membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din

Urmă care face posibilă această slujire asemănătoare celei oferite de Hristos.

În acel moment, Spiritul Sfânt mi-a spus două lucruri. Primul, lucrarea de a sluji pentru îndeplinirea nevoilor temporale este vitală și trebuie să continue. Al doilea lucru a fost neașteptat, totuși puternic și clar. A fost acesta: dincolo de slujirea altruistă, este de o importanță crucială să pregătim lumea pentru a Doua Venire a Domnului Isus Hristos.

Când El va veni, opresiunea și nedreptatea nu doar că se vor diminua, ci vor înceta:

„Iar lupul va trăi împreună cu mielul și leopardul se va întinde alături de ied; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș...

Ei nu vor lovi și nici nu vor distruge în tot muntele Meu sfânt; căci pământul va fi plin de cunoașterea Domnului, tot așa cum apele acoperă marea”³.

Sărăcia și suferința nu doar că se vor diminua, ci vor dispărea:

„Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță.

Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”⁴.

Chiar și durerea și tristețea provocate de moarte vor dispărea:

„În acea zi, un copil nu va muri până când nu va fi bătrân; și viața lui va fi ca vârsta unui arbore;

Și când va muri, nu va dormi, cu alte cuvinte, în pământ, ci va fi schimbat într-o clipire de ochi și va fi răpit și odihna lui va fi glorioasă”⁵.

Așa că da, haideți să facem cu toții tot ce ne stă în putință pentru a alina suferința și tristețea acum și haideți să ne dedicăm cu mai multă sârguință pregătirilor necesare pentru ziua în care durerea și răul vor dispărea complet, când „Hristos va domni în persoană pe pământ; și... pământul va fi înnoit și va primi gloria sa de paradis”⁶. Va fi o zi a mântuirii și a judecății. Fostul episcop anglican din Durham, dr. N. T. Wright, a descris, în mod corespunzător, rolul ispășirii, învierii și judecății lui Hristos

în victoria asupra nedreptății și în punerea tuturor lucrurilor în ordine.

Dânsul a spus: „Dumnezeu a stabilit o zi în care El va face ca lumea să fie judecată în mod just de către un bărbat pe care El l-a ales – și cu toții avem încredințarea că acest lucru se va întâmpla, deoarece L-a înviat din morți pe acest bărbat. Faptele despre Isus din Nazaret și, mai ales, despre învierea Sa din morți, reprezintă temelia acestei încredințări că lumea nu este lipsită de sens. În cele din urmă, nu totul este un haos; căci atunci când punem justiția în practică în prezent, noi nu ne irosim timpul și efortul încercând să susținem o clădire care, în cele din urmă, se va prăbuși sau nu încercăm să reparăm o mașină care, de fapt, trebuie să ajungă la fiare vechi. Când Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din mormânt, acest lucru a reprezentat acel eveniment microcosmic care a cuprins, ca într-o cochilie, acel act suprem macrocosmic al judecății, sămânța speranței supreme. Dumnezeu a declarat, în cel mai puternic mod posibil, că Isus din Nazaret chiar este Mesia... Fiind cea mai mare ironie din istorie, [Isus] Însuși a avut parte de o judecată aspră și nedreaptă, ajungând într-o situație care a simbolizat și a adus laolaltă nenumăratele cruzimi și nedreptăți ale istoriei, pentru a purta acel haos, acel întuneric, acea cruzime,

aceea nedreptate în El însuși și pentru a-i distruge puterea”.⁷

Când mă aflu la conferința din Buenos Aires pe care am menționat-o mai devreme, Spiritul mi-a spus clar că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este singura împuternicită și însărcinată să realizeze pregătirile necesare pentru a Doua Venire a Domnului; cu siguranță, a fost restaurată pentru acest scop. Puteți găsi altundeva oameni care acceptă epoca actuală ca fiind profetita „[plinire a] vremurilor” în cadrul căreia Dumnezeu Și-a propus să „[unească]... într-unul în Hristos toate lucrurile”⁸? Dacă nu găsiți aici o comunitate dedicată îndeplinirii a ceea ce trebuie îndeplinit pentru ca, atât cei vii, cât și cei morți, să se pregătească pentru aceea zi, dacă nu găsiți aici o organizație dispusă să ofere mult timp și multe fonduri pentru a aduna și a pregăti un popor de legământ gata să-L primească pe Domnul, atunci nu o veți găsi nicăieri.

În anul 1831, adresându-se membrilor Bisericii, Domnul a spus:

„Cheile împărăției lui Dumnezeu sunt încredințate omului pe pământ și, de aici, Evanghelia se va rostogoli până la marginile pământului...”

Chemați-L pe Domnul, astfel ca împărăția Sa să meargă înainte în lume, pentru ca locuitorii pământului să o

primească și să fie pregătiți pentru zilele care vin, în care Fiul Omului va veni jos din cer, îmbrăcat în strălucirea slavei Sale, pentru a întâlni împărăția lui Dumnezeu care este stabilită pe pământ.⁹

Ce putem face pentru a ne pregăti acum pentru acea zi? Ne putem pregăti ca un popor, putem aduna oamenii de legământ ai Domnului și putem ajuta la împlinirea promisiunii salvării „făcute strămoșilor”¹⁰. Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple într-o mare măsură înainte ca Domnul să vină din nou.

Primul lucru și crucial pentru întoarcerea Domnului este prezența pe pământ a unor oameni pregătiți să-L primească la Venirea Sa. El a spus că cei care rămân pe pământ în aceea zi, „de la cel mai mic până la cel mai mare... vor fi plini de cunoașterea Domnului, și vor vedea cu ochii lor, și își vor înălța glasul lor, și vor cânta cu glasurile unite acest nou cântec, spunând: Domnul a adus din nou Sionul... Domnul a adunat toate lucrurile într-unul. Domnul a adus jos Sionul de sus. Domnul a adus Sionul din adâncuri”¹¹.

În vremurile din vechime, Dumnezeu a luat Sionul, orașul neprihănit, la El.¹² În contrast, în ultimele zile, un Sion nou Îl va primi pe Domnul când Se va întoarce.¹³ Sionul îi reprezintă pe cei care au inima pură, un popor care este într-o singură inimă și într-un singur gând, care trăiește în neprihănire și în rândul căruia nu există săraci.¹⁴ Profetul Joseph Smith a spus: „Clădirea Sionului trebuie să fie cel mai mare obiectiv al nostru”¹⁵. Noi clădim Sionul în căminele noastre, în episcopiile, ramurile și țăruii noștri prin unitate, pioșenie și caritate.¹⁶

Trebuie să recunoaștem că această acțiune de a clădi Sionul se petrece în vremuri tumultuoase – „o zi de mânie, o zi de ardere, o zi de distrugere, de plâns, de bocet și de jale; și, precum o furtună, va veni pe toată fața pământului, spune Domnul”¹⁷. Astfel, adunarea în țărui se face „pentru apărare și pentru refugiu împotriva furtunii și împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întregul pământ”¹⁸.

Ca în vremurile din trecut, noi ne „[adunăm] laolaltă deseori [ca să postim și să ne rugăm și să vorbim] unul cu altul despre bunăstarea sufletelor [noastre]. Și... ca să [ne împărtășim] din pâine și [apă], în amintirea Domnului Isus”¹⁹. În cadrul conferinței generale din luna octombrie a anului trecut, președintele Russell M. Nelson a explicat: „Obiectivul pe termen lung al Bisericii este de a-i ajuta pe toți membrii să-și sporească credința în Domnul nostru Isus Hristos și în ispășirea Sa, pentru a-i ajuta să facă legăminte cu Dumnezeu și să le țină și să-și întărească și să-și pecetluiască familiile”²⁰. Astfel, dânsul a subliniat importanța legămintelor din templu, a sfințirii zilei de sabbat și a faptului de a ne ospăta zilnic, acasă, din Evanghelie fiind sprijiniți la Biserică de o programă de studiu integrată. Dorim să știm despre Domnul și dorim să-L cunoaștem pe Domnul.²¹

Acțiunea principală privind clădirea Sionului o reprezintă adunarea poporului de legământ al Domnului de mult timp risipit.²² „Noi credem în adunarea adevărată a lui Israel și în restaurarea celor zece triburi.”²³ Toți cei care se vor pocăi, vor crede în Hristos și vor fi botezați, vor fi poporul Său de legământ.²⁴ Domnul Însuși a profețit că, înainte de întoarcerea Sa, Evanghelia va fi predicată în toată lumea²⁵ „pentru [a-Și] redobândi poporul, care este din casa lui Israel”²⁶ „și atunci va veni sfârșitul”²⁷. Profeția lui Ieremia se împlinește:

„De aceea, iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!».

Ci se va zice: «Viu este Domnul, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările unde-i izgonise!».

Președintele Nelson a subliniat în mod repetat că „această adunare [a lui Israel] este cel mai important lucru care se petrece pe pământ astăzi. Nu există nimic care să se compare în amploare, în importanță, în măreție. Și, dacă alegeți... puteți fi o parte importantă

a acestei lucrări”²⁹. Sfinții din zilele din urmă au fost întotdeauna un popor care face muncă misionară. Sute de mii de persoane au răspuns chemării în misiune încă de la începutul restaurării; zeci de mii de persoane slujesc în prezent. Și, așa cum vârstnicul Quentin L. Cook tocmai ne-a învățat, cu *toții* putem participa în moduri simple și obișnuite, cu dragoste, invitând pe alții să ni se alăture la Biserică, să ne viziteze acasă și să se alăture cercului nostru de prieteni. Publicarea Cărții lui Mormon a fost semnalul că adunarea a început.³⁰ Cartea lui Mormon însăși este instrumentul adunării și convertirii.

Vitală în vederea pregătirii pentru cea de a Doua Venire este și marea acțiune de mântuire făcută pentru și în folosul strămoșilor noștri. Domnul a promis să-l trimită pe profetul Ilie înainte de a Doua Venire, „ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”³¹ pentru a „dezvălui... preoția” și a „sădi în inimile copiilor promisiunile făcute strămoșilor”³². Ilie a venit, așa cum a fost promis. Data a fost 3 aprilie 1836; locul a fost Templul Kirtland. În acel loc și în acel moment, el a conferit, cu adevărat, preoția promisă, cheile pentru mântuirea celor morți și pentru unirea soților, soțiilor și membrilor familiei de-a lungul tuturor generațiilor timpului și prin toată eternitatea.³³ Fără aceasta, scopul creării ar fi zădărnicit

și, în acest sens, pământul ar fi lovit „cu blestem” sau va fi „complet devastat”³⁴.

În cadrul adunării de devoțiune pentru tineri care a precedat dedicarea Templului Roma, Italia, sutele de tineri băieți și tinere fete care au participat i-au arătat președintelui Nelson cartonașele pe care le-au pregătit cu numele strămoșilor lor. Ei au fost pregătiți să intre în templu, imediat după deschidere, pentru a înfăptui botezuri pentru și în folosul acelor strămoși. A fost un moment extrem de satisfăcător, încă un exemplu al acțiunii tot mai accelerate de a întemeia Sionul pentru generațiile care au trăit înainte.

În timp ce ne străduim să fim sânguincioși în privința clădirii Sionului, inclusiv privind partea noastră de a-i aduna pe cei aleși ai Domnului și privind mântuirea celor morți, trebuie să ne oprim un pic pentru a ne aduce aminte că aceasta este lucrarea Domnului și că El o face. El este Stăpânul viei și noi suntem slujitorii Săi. El ne cere să muncim în via Sa după puterea noastră pentru „ultima dată” și El lucrează alături de noi.³⁵ Ar fi mai corect să spunem că El ne permite să lucrăm alături de El. Pavel a spus: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească”³⁶. El este Cel care grăbește lucrarea Sa la timpul ei.³⁷ Folosind acțiunile noastre într-adevăr imperfecte – „[mijloacele

noastre] mici” – Domnul realizează lucruri mărețe.³⁸

Această ultimă și măreață dispensație ajunge, în mod constant, la punctul culminant – Sionul pe pământ, căruia i se va alătura Sionul din cer la întoarcerea glorioasă a Salvatorului. Biserica lui Isus Hristos a fost însărcinată să pregătească – și pregătește – lumea pentru aceea zi. Și, astfel, de acest Paște, fie ca noi să sărbătorim învierea lui Isus Hristos și tot ceea ce înseamnă aceasta pentru viitorul nostru: întoarcerea Sa pentru a domni timp de o mie de ani în pace, pentru o judecată neprihănită și pentru o dreptate perfectă pentru toți, pentru nemurirea tuturor celor care au trăit vreodată pe acest pământ și pentru promisiunea vieții eterne. Învierea lui Hristos este confirmarea supremă că totul va fi pus în ordine. Fie ca noi să lucrăm întru clădirea Sionului pentru a grăbi aceea zi! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Hristos cel Viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, mai 2017, interiorul copertei din față.
2. „Hristos cel Viu”.

3. 2 Nefi 21:6, 9; vedeți, de asemenea, Isaia 11:6, 9.
4. Apocalipsa 7:16-17.
5. Doctrină și legăminte 101:30-31.
6. Articolele de credință 1:10.
7. N. T. Wright, „Full of the Knowledge of the Lord” (predică rostită de matins, Durham, Anglia, 30 mart. 2016), ntwrightpage.com.
8. Efeseni 1:10.
9. Doctrină și legăminte 65:2, 5.
10. Doctrină și legăminte 2:2.
11. Doctrină și legăminte 84:98-100.
12. În consemnările scripturale se afirmă: „S-a întâmplat că Sionul n-a mai fost pentru că Dumnezeu l-a primit la pieptul Său” (Moise 7:69).
13. Dumnezeu a declarat: „Și dreptatea o voi trimite din cer; și adevărul îl voi trimite din pământ pentru a depune mărturie despre Singurul Meu Fiu Născut; despre învierea Lui din morți; da și, de asemenea, despre învierea tuturor oamenilor; și voi face ca dreptatea și adevărul să măture pământul ca un torent de apă, să-i adune pe aleșii Mei din cele patru colțuri ale lumii către un loc pe care îl voi pregăti, un Oraș Sfânt, pentru ca poporul Meu să-și încingă coapsele și să aștepte timpul venirii Mele; pentru că acolo va fi tabernacolul Meu și se va numi Sion, un nou Ierusalim... Și timp de o mie de ani, pământul se va odihni” (Moise 7:62, 64).
14. Vedeți Doctrină și legăminte 97:21; Moise 7:18.
15. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 196.
16. Vedeți D. Todd Christofferson, „Vino-n Sion”, *Liahona*, nov. 2008, p. 37-40.
17. Doctrină și legăminte 112:24.
18. Doctrină și legăminte 115:6.
19. Moroni 6:5-6; vedeți, de asemenea, Alma 6:5-6; 4 Nefi 1:12.
20. Russell M. Nelson, „Cuvânt de deschidere”, *Liahona*, nov. 2018, p. 7.
21. Vedeți Ieremia 31:34; Ioan 17:3; Doctrină și legăminte 84:98.
22. Unul câte unul, cei aleși sunt adunați în țărșii Sionului, „locurile stabilite [de Dumnezeu]” (Doctrină și legăminte 109:39; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 124:36).
23. Articolele de credință 1:10.
24. Vedeți 2 Nefi 30:2.
25. Vedeți Joseph Smith – Matei 1:31.
26. Doctrină și legăminte 39:11.
27. Joseph Smith – Matei 1:31.
28. Ieremia 16:14-15; vedeți, de asemenea, Ieremia 23:7-8.
29. Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din întreaga lume, 3 iun. 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Remnants Gathered, Covenants Fulfilled”, în Paul Y. Hoskisson, redactor, *Sperry Symposium Classics: The Old Testament* (2005), p. 1-17.
30. Vedeți 3 Nefi 21:1-7.
31. Maleahi 4:5.
32. Doctrină și legăminte 2:1-2.
33. Vedeți Doctrină și legăminte 110.
34. Doctrină și legăminte 2:3; vedeți, de asemenea, Maleahi 4:6.
35. Vedeți Iacov 5:71-72.
36. 1 Corinteni 3:6.
37. Vedeți Doctrină și legăminte 88:73.
38. Vedeți 1 Nefi 16:29.

TAD R. CALLISTER
*recent eliberat din chemarea de președinte general
al Școlii de duminică*

Ispășirea lui Isus Hristos

Ispășirea Salvatorului nu doar că are o sferă de acțiune infinită, dar are efect și pentru fiecare persoană în parte.

În această perioadă a anului, ne bucurăm în mod deosebit și cugetăm asupra ispășirii Salvatorului. Aceasta este, într-adevăr, doctrina divină, care mărește cel mai mult înțelegerea și aduce cele mai puternice sentimente, pe care această lume sau acest univers a cunoscut-o vreodată. Ea este cea care oferă speranță și scop vieților noastre.

Ce este, atunci, ispășirea lui Isus Hristos? Într-un sens, este o serie de evenimente divine care a început în Grădina Ghetsimani, a continuat pe cruce și a culminat cu învierea Salvatorului din mormânt. Aceasta a fost motivată de o dragoste incomprehensibilă pentru fiecare dintre noi. A fost nevoie de o ființă fără de păcat, care avea putere infinită asupra universului – chiar asupra morții, o ființă care avea o capacitate nemărginită de a suferi toate consecințele păcatelor noastre și durerilor noastre și care, de fapt, a coborât sub toate acestea.¹ Aceasta a fost misiunea lui Isus Hristos – aceasta a fost ispășirea Sa.

Care a fost, atunci, scopul ei? A fost acela de a face posibil ca noi să ne întoarcem în prezența lui Dumnezeu, să devenim mai asemănători Lui și să avem o plenitudine a bucuriei. Acest lucru s-a realizat prin biruirea a patru obstacole:

1. moartea fizică;
2. moartea spirituală cauzată de Adam și de păcatele noastre;
3. suferințele și infirmitățile noastre;
4. slăbiciunile și imperfecțiunile noastre.

Dar cum poate Salvatorul să îndeplinească toate acestea fără să încalce legile dreptății?

Imaginați-vă pentru un moment că un om care contemplă o cădere liberă palpitantă ia o hotărâre nesăbuită și sare în mod spontan dintr-un avion mic. După ce face acest lucru, el își dă repede seama de absurditatea faptei lui. El dorește să aterizeze în siguranță, dar există un obstacol – legea gravitației. El își mișcă brațele foarte repede, sperând să zboare, dar nu reușește.

Când păcătuim, Salvatorul, prin ispășirea Sa, ne oferă o parașută spirituală.

Își poziționează trupul pentru a pluti sau a plana cu scopul de a încetini coborârea, dar legea gravitației este neînduplecată și nemiloasă. El încearcă să convingă această lege fundamentală a naturii: „A fost o greșeală. N-am s-o mai fac niciodată”. Dar rugămințile lui nu sunt ascultate. Legea gravitației nu cunoaște mila; nu face excepții. Din fericire, omul simte, dintr-o dată, ceva pe spatelul său. Prietenul său din avion, simțind momentul de nesăbuiță, i-a pus o parașută acolo, chiar înainte să sară. El găsește coarda pentru desfacerea parașutei și trage de ea. Ușurat, plutește în siguranță spre pământ. Ne-am putea întreba: „A fost legea gravitației încălcată sau a acționat parașuta în cadrul acelei legi pentru a oferi o aterizare sigură?”.

Când păcătuim, suntem precum omul nesăbuit care a sărit din avion. Indiferent ce facem pe cont propriu, vom suferi consecințele păcatelor noastre. Suntem supuși legii dreptății, care, precum legea gravitației, este exigentă și neiertătoare. Putem fi salvați doar datorită faptului că Salvatorul, prin ispășirea Sa, ne oferă cu milă ceva asemănător unei parașute spirituale. Dacă avem credință în Isus Hristos și ne pocăim (însemnând că ne facem partea și tragem coarda de desfacere a parașutei), atunci puterile protectoare ale Salvatorului sunt utilizate în folosul nostru și putem ateriza nevătămați spiritual.

Totuși, acest lucru este posibil doar pentru că Salvatorul a biruit cele patru obstacole care pot împiedica progresul nostru spiritual.

1. Moartea. El a biruit moartea prin glorioasa Sa înviere. Apostolul Pavel ne-a învățat: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”².

2. Păcatul. Salvatorul a biruit păcatul și vina pentru toți cei care se pocăiesc. Atât de profundă și desăvârșită este puterea Sa de curățare, încât Isaia a promis: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada”³.

Uneori, am întâlnit sfinți buni cărora le-a fost greu să se ierte pe ei înșiși

și care, neintenționat, dar incorect, au pus limite puterilor mântuitoare ale Salvatorului. Fără să-și dea seama, ei au transformat în mintea lor o ispășire infinită într-una limitată care nu poate plăti pentru păcatul sau slăbiciunea lor. Dar ea este o ispășire infinită, deoarece include fiecare păcat și slăbiciune, precum și fiecare abuz sau suferință cauzată de alții.

Truman G. Madsen a făcut această observație încurajatoare:

„Dacă sunt unii dintre dumneavoastră care ați fost înșelați să credeți că ați mers prea departe... că ați avut parte de otrava păcatului care face să fie imposibil să mai fiți vreodată ceea ce ați fi putut fi – atunci, ascultați-mă.

Eu depun mărturie că nu puteți cădea mai departe decât pot ajunge lumina și inteligența extraordinare ale lui Isus Hristos. Eu depun mărturie că, atât timp cât există puțină voință de a ne pocăi și de a încerca, *El este acolo*. El nu doar a coborât *la* condiția dumneavoastră; El a coborât *sub* aceasta, «ca să poată fi în toate și prin toate lucrurile lumina adevărului» [Doctrină și legăminte 88:6]⁴.

Un motiv pentru care este esențial să înțelegem ispășirea Salvatorului și implicațiile infinite ale acesteia este că, având o înțelegere sporită, avem o dorință sporită de a ne ierta pe noi și de a-i ierta pe alții.

Deși putem crede în puterea de curățare a lui Hristos, deseori ne adresăm întrebarea: „Cum știu dacă am fost iertat de păcatele mele?”. Dacă simțim Spiritul, atunci avem mărturia că am fost iertați sau că procesul de curățare are loc. Președintele Henry B. Eyring ne-a învățat: „Dacă ați simțit influența Duhului Sfânt... puteți considera acest lucru ca fiind o dovadă că ispășirea lucrează în viața dumneavoastră”⁵.

Unii întreabă: „Dar dacă sunt iertat, de ce mă simt încă vinovat?”. Probabil că, din mila lui Dumnezeu, amintirea acelei vinovății este o avertizare, un fel de „semn de oprire” spiritual care, cel puțin o perioadă, ne aduce aminte atunci când ne confruntăm cu alte ispite: „Nu coborî pe acel drum. Știi ce suferințe poate să aducă”. În acest sens,

amintirea acelei vinovății slujește ca protecție, nu ca pedeapsă.

Atunci, este posibil să ne amintim păcatele noastre și să nu ne simțim vinovați?

Alma și-a adus aminte de păcatele sale, chiar și după ce au trecut ani de când se pocăise. Dar când L-a implorat pe Isus pentru a-i oferi milă, el a spus: „Nu am mai putut să-mi amintesc de durerile mele; da, eu nu am mai fost chinuit de amintirea păcatelor mele”⁶.

Cum a putut să-și aducă aminte de păcatele sale, dar să nu simtă durere sau vină? Pentru că atunci când ne pocăim, suntem „[născuți] întru Dumnezeu”⁷. Devenim, după cum spun scripturile, „ființe noi”⁸ întru Hristos. Cu perfectă onestitate, putem spune acum: „Nu sunt bărbatul sau femeia care a comis acele păcate în trecut. Sunt o ființă nouă și transformată”.

3. Suferințele și infirmitățile. Alma a profetizat că Hristos „va merge înainte,

răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile”. De ce? „Ca inima Lui să fie inundată de milă... ca el să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor”⁹.

Cum realizează El acest lucru? Uneori, El înlătură suferința, uneori ne întărește pentru a îndura și, alteori, El ne oferă o perspectivă eternă pentru a înțelege mai bine natura temporară a suferinței. După ce Joseph Smith a suferit aproximativ două luni în Închisoarea Liberty, el a întrebat: „O, Dumnezeule, unde ești Tu?”¹⁰. În loc să-i ofere alinare imediată, Dumnezeu i-a răspuns: „Fiul Meu, pacea să fie în sufletul tău; adversitățile și suferințele tale vor fi numai pentru un scurt timp; și, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer”¹¹.

Joseph a înțeles atunci că experiența lui amară nu era decât un punct din toată eternitatea. Cu această înțelegere sporită, el le-a scris sfinților din aceeași

celulă de închisoare: „Preaiubiții mei frați, să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu”¹². Datorită ispășirii Salvatorului, putem avea o perspectivă eternă care oferă înțele înțeles încercărilor noastre și speranță că vom fi alinați.

4. Slăbiciunile și imperfecțiunile.

Datorită ispășirii Sale, Salvatorul are puterea care ne întărește, numită, uneori, har¹³, care ne poate ajuta să ne biruim slăbiciunile și imperfecțiunile, sprijinindu-ne astfel în acțiunea noastră de a deveni mai asemănători Lui.

Moroni ne-a învățat astfel: „Da, veniți la Hristos și perfecționați-vă întru El... pentru ca prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos”¹⁴. Se pare că sunt cel puțin două metode sau posibilități de a folosi acea putere care ne întărește și care ne poate perfecționa – chiar ne poate face desăvârșiți.

Prima este reprezentată de rânduilele necesare salvării. Scripturile ne spun: „Puterea divinității se manifestă în rânduilele ei”¹⁵. Uneori, ne putem gândi la rânduilele ca la o listă cu lucruri care trebuie făcute – ele sunt necesare pentru exaltare, dar, de fapt, fiecare rânduală permite accesul la o putere divină care ne ajută să devenim mai asemănători lui Hristos. De exemplu:

- când suntem botezați și primim darul Duhului Sfânt, noi suntem curățați – astfel, devenind mai sfinți, precum Dumnezeu;
- pe lângă aceasta, prin Duhul Sfânt, mintea noastră poate fi luminată și inima noastră poate fi înmuiată, astfel încât putem gândi și simți mai mult asemenea Lui;
- și, când suntem pecetluiti ca soț și soție, noi moștenim dreptul la „tronuri, împărății, principate și puteri”¹⁶ ca daruri de la Dumnezeu.

A doua metodă de a obține această putere care ne întărește este reprezentată de darurile Spiritului. Datorită ispășirii lui Hristos, noi îndeplinim condițiile pentru a primi darul Duhului Sfânt și darurile spirituale care îl însoțesc. Aceste

daruri sunt însușiri ale Divinității; prin urmare, de fiecare dată când dobândim un dar al Spiritului, devenim mai asemănători lui Dumnezeu. Fără îndoială, acesta este motivul pentru care scripturile ne sfătuiesc de multe ori să căutăm aceste daruri.¹⁷

Președintele George Q. Cannon ne-a învățat: „Niciun om n-ar trebui să spună: «O, nu pot înceta să fac acest lucru; așa este firea mea». El nu este justificat să spună aceasta, pentru că Dumnezeu ne-a promis... că ne va da acele daruri care... vor îndepărta [slăbiciunile noastre]... Dacă oricine dintre noi este imperfect, este îndatorirea noastră să ne rugăm pentru darul care ne va face perfecți”¹⁸.

Pe scurt, ispășirea Salvatorului ne oferă viață în loc de moarte, „cunună împărătească în loc de cenușă”¹⁹, vindecare în loc de rană și perfecțiune în loc de slăbiciune. Ea este antidotul divin pentru obstacolele și conflictele acestei lumi.

În ultima săptămână a Salvatorului din viața Sa muritoare, El a spus: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”²⁰. Deoarece Salvatorul a înfăptuit ispășirea Sa, nu există nicio forță, niciun eveniment sau nicio persoană străină de noi – niciun păcat, nicio moarte sau niciun divorț – care să ne poată împiedica să dobândim exaltarea, dacă ținem poruncile lui Dumnezeu. Cu această cunoaștere,

putem merge înainte cu bucurie și siguranță absolută că Dumnezeu ne va sprijini în acest efort ceresc.

Îmi depun mărturia că ispășirea Salvatorului nu doar că are o sferă de acțiune infinită, dar are efect și pentru fiecare persoană în parte – nu numai că ne întoarce în prezența lui Dumnezeu, ci ne permite și să devenim ca El – scopul suprem al ispășirii lui Hristos. Despre aceasta depun mărturie cu recunoștință și siguranță, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Doctrină și legăminte 88:6.
2. 1 Corinteni 15:20-22.
3. Isaia 1:18.
4. Truman G. Madsen, *Christ and the Inner Life* (1978), p.14.
5. Henry B. Eyring, „Darurile Spiritului pentru vremuri grele”, *Ensign*, iun. 2007, p. 23.
6. Alma 36:19; vedeți, de asemenea, Alma 36:20-21.
7. Alma 36:23; vedeți, de asemenea, Alma 36:24-26.
8. Mosia 27:26.
9. Alma 7:11-12.
10. Doctrină și legăminte 121:1.
11. Doctrină și legăminte 121:7-8.
12. Doctrină și legăminte 123:17.
13. Vedeți Bible Dictionary, „Grace”; vedeți, de asemenea, Ghidul pentru scripturi, „Har”, scriptures.ChurchOfJesusChrist.org.
14. Moroni 10:32.
15. Doctrină și legăminte 84:20.
16. Doctrină și legăminte 132:19.
17. Vedeți 1 Corinteni 12:31; Moroni 10:30; Doctrină și legăminte 46:8.
18. George Q. Cannon, „Să căutăm daruri spirituale”, *Liahona*, apr. 2016, p. 80.
19. Isaia 61:3.
20. Ioan 16:33.

PREȘEDINTELE RUSSELL M. NELSON

„Vino și urmează-Mă”

*Isus Hristos ne invită să mergem pe cărarea
legămintelor înapoi acasă la Părinții noștri
Cerești și să fim cu cei pe care îi iubim.*

Preaiubiții mei frați și surori, soția mea, Wendy, și cu mine ne bucurăm să fim alături de dumneavoastră în această dimineață de sabbat. S-au întâmplat multe de la ultima noastră conferință generală. Temple noi au fost dedicate în Concepción, Chile; Barranquilla, Colombia; și Roma, Italia. Participând la aceste evenimente sacre, am simțit puterea copleșitoare a Spiritului.

Felicit numeroasele femei (și bărbați) care au citit recent Cartea lui Mormon și au descoperit bucurie și comori ascunse. Sunt inspirat de relatările primite, despre miracolele care au avut loc.

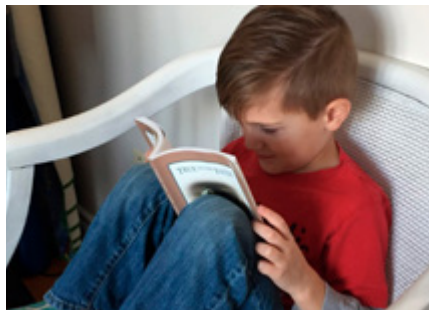
Sunt impresionat de tinerii băieți în vârstă de 11 ani, care, acum, în calitate de diaconi, distribuie împărțășania în fiecare duminică. Ei merg la templu împreună cu tinerele noastre fete în vârstă de 11 ani, care acum învață și slujesc cu înflăcărare în cadrul clasei Albină. Atât tinerii băieți, cât și tinerele fete propovăduiesc adevăruri ale Evangheliei cu claritate și convingere.

Mă bucur alături de copiii și tinerii care ajută la predarea Evangheliei în căminele lor, în timp ce lucrează împreună cu părinții pentru a urma noua programă de învățământ concentrată asupra căminului și sprijinită de Biserică.

Am primit această fotografie a unui băiat în vârstă de patru ani, pe nume Blake, care, într-o dimineață de sâmbătă, a luat o carte a Bisericii și a exclamat: „Trebuie să-mi hrănesc spiritul!”.

Blake, suntem încântați alături de tine și de alții care aleg să-și hrănească spiritele ospătându-se din adevărurile Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. Și ne face plăcere să știm că multe persoane primesc puterea lui Dumnezeu în viața lor atunci când preaslăvesc și slujesc în templu.

După cum mulți dintre dumneavoaștră știți, familia noastră a avut parte de o despărțire grea, acum trei luni, când fiica noastră Wendy a părăsit această viață muritoare. În ultimele zile ale luptei ei cu cancerul, am fost binecuvântat

Blake, în vârstă de patru ani, care trebuia „[să-și hrănească] spiritul”.

cu ocazia de a avea o conversație de rămas bun ca între un tată și fiica sa.

I-am ținut mâinile și i-am spus cât de mult o iubesc și cât sunt de recunoscător să fiu tatăl ei. Am spus: „Te-ai căsătorit în templu și ți-ai onorat cu credință legămintele. Tu și soțul tău ați adus pe lume șapte copii și i-ați crescut pentru a fi ucenici devotați ai lui Isus Hristos, membri puternici ai Bisericii și cetățeni care contribuie la dezvoltarea comunității. Și ei au ales soți sau soții cu aceleași calități. Tăticul tău este foarte, foarte mândru de tine. Mi-ai adus multă bucurie!”.

Ea a răspuns încet: „Îți mulțumesc, tati”.

A fost un moment emoționant, în care noi am avut lacrimi în ochi. În timpul celor 67 de ani ai ei, am lucrat împreună, am cântat împreună și, deseori, am schiat împreună. Dar, în acea seară, am vorbit despre lucrurile care contează cel mai mult, precum legămintele, rânduieli, supunere, credință, familie, fidelitate, dragoste și viață eternă.

Ne este foarte dor de fiica noastră. Cu toate acestea, datorită Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos, nu ne facem griji pentru ea. Continuând să ne onorăm legămintele făcute cu Dumnezeu, trăim așteptând să fim din nou cu ea. Între timp, noi slujim Domnului aici și ea Îi slujește acolo – în paradis.¹

De fapt, soția mea și cu mine am vizitat Paradise în acest an – Paradise din California, mai exact. S-a întâmplat ca vizita noastră programată acolo să aibă loc la mai puțin de 40 de ore după ce fiica noastră a părăsit această lume. Noi, împreună cu vârstnicul Kevin W. Pearson și soția dânsului, June, am fost întâriți de sfinții din Țărușul Chico, California. Am aflat despre marea lor credință, slujirea lor și miracolele care s-au petrecut chiar în timpul devastatoarelor pierderi cauzate de cel mai distructiv incendiu din istoria statului California.

Când eram acolo, am vorbit mult timp cu un tânăr ofițer de poliție, John, care a fost unul dintre primii curajoși care au acordat ajutor. El și-a adus aminte de întunericul dens care a coborât asupra orașului Paradise în data de 8 noiembrie 2018, în timp ce flăcări și

cenușă fierbinte s-au răspândit repede la clădirile din oraș, distrugând proprietăți și bunuri ca o calamitate și nelăsând altceva decât grămezi de cenușă și hornuri de cărămidă dezolante.

Timp de 15 ore, John a condus mașina printr-un întuneric de nepătruns, prin care bucăți mari de materiale arzând se mișcau repede, în timp ce ajuta o persoană după alta, o familie după alta să scape în siguranță – făcând toate acestea cu riscul de a-și pierde propria viață. Însă, în timpul celui chin extenuant, ceea ce îl îngrozea cel mai mult pe John era cea mai importantă întrebare: „Unde este familia mea?”. După multe ore lungi, îngrozitoare de suferință, a aflat în sfârșit că familia lui a fost evacuată în siguranță.

Relatarea lui John despre îngrijirea sa pentru familie m-a inspirat să

În timpul unei vizite la Paradise, California, președintele Nelson a aflat despre marea credință, slujirea și miracolele de acolo.

vorbesc astăzi aceloră dintre dumneavoastră care vă puteți întreba când vă apropiați de sfârșitul vieții muritoare: „Unde este familia mea?”. În acea zi viitoare, când veți ajunge la sfârșitul încercării din viața muritoare și veți intra în lumea spiritelor, veți fi puși în fața întrebării care vă va sfâșia inima: „Unde este familia mea?”.

Isus Hristos ne învață drumul care ne duce înapoi la căminul nostru etern. El înțelege planul întocmit de Tatăl Ceresc pentru progresul nostru etern mai bine decât oricare dintre noi. În cele din urmă, El este cheia de boltă a acestui plan. El este Mântuitorul nostru, Tămăduitorul nostru și Salvatorul nostru.

Încă de când Adam și Eva au fost alungați din Grădina Edenului, Isus Hristosul Și-a oferit brațul Său puternic pentru a-i ajuta pe toți aceia care aleg să-L urmeze. În mod repetat, scripturile consemnează că, în pofida tuturor felurilor de păcate săvârșite de toate tipurile de oameni, brațele Sale sunt încă întinse.²

Spiritul din fiecare dintre noi dorește în mod natural ca dragostea din familie să dureze pentru totdeauna. Cântecul de dragoste perpetuează ideea falsă că dragostea este tot ce avem nevoie pentru a fi împreună pentru totdeauna. Și unii cred în mod greșit că învierea lui Isus Hristos oferă promisiunea că

toți oamenii vor fi, după moarte, cu cei dragi lor.

De fapt, Salvatorul Însuși a spus foarte clar că, în timp ce învierea asigură faptul că fiecare persoană care a trăit vreodată va fi înviată și va trăi pentru totdeauna³, se cere mult mai mult dacă dorim să avem privilegiul cel mai mare al exaltării. Salvarea este o problemă personală, dar, exaltarea este o problemă de familie.

Ascultați aceste cuvinte rostite de Domnul Isus Hristos profetului Său: „Toate legămintele, contractele, legăturile, obligațiile, jurămintele, promisiunile, faptele, uniunile, asociațiile sau speranțele care nu se fac și nu sunt făcute și pecetluite de către Spiritul Sfânt al făgăduinței... nu au eficacitate, virtute sau putere în timpul și după învierea dintre cei morți; pentru că toate contractele care nu sunt făcute în acest sens au un sfârșit când oamenii mor”⁴.

Așadar, ce este necesar pentru ca o familie să fie exaltată pentru totdeauna? Noi avem dreptul la *acel* privilegiu dacă facem legăminte cu Dumnezeu, ținem acele legăminte și primim rânduilele esențiale.

Acest lucru a fost adevărat încă de la începutul timpului. Adam și Eva, Noe și soția lui, Avraam și Sara, Lehi și Saria și toți ceilalți ucenici devotați ai lui Isus Hristos – de când a fost creată

progresul și fericirea fără de sfârșit.⁹ Cele mai mari binecuvântări pot veni numai trăind în împărăția celestială exaltată, alături de Dumnezeu, Tatăl nostru Etern; Fiul Său, Isus Hristos; și membrii familiei noastre minunați, demni și pregătiți.

Mă simt inspirat să le spun prietenilor mei reticenți:

„În această viață, niciodată nu ați acceptat să fiți pe locul doi în orice ați făcut. Totuși, când vă împotriviți să acceptați pe deplin Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, alegeți să fiți pe locul doi.

Salvatorul a spus: «În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri»¹⁰. Totuși, când alegeți să *nu* faceți legăminte cu Dumnezeu, acceptați un acoperiș mai sărăcăcios deasupra capetelor voastre pentru toată eternitatea”.

I-aș mai ruga fierbinte pe prietenii mei reticenți spunând:

„Revărsați-vă inima în fața lui Dumnezeu. Întrebați-L dacă aceste lucruri sunt adevărate. Faceți-vă timp să studiați cuvintele Lui. Studiați cu adevărat! Dacă vă iubiți cu adevărat familia și dacă doriți să fiți exaltați alături de membrii ei toată eternitatea, plătiți acum prețul – prin studiu serios și rugăciune fierbinte – pentru a cunoaște aceste adevăruri eterne și, apoi, pentru a rămâne credincioși lor.

Dacă nu sunteți siguri nici măcar de faptul că aveți credință în Dumnezeu, începeți de acolo. Înțelegeți că, neavând experiențe cu Dumnezeu, o persoană poate să se îndoiască de existența lui Dumnezeu. Prin urmare, puneți-vă în situația de a începe să aveți experiențe cu El. Fiți umili. Rugați-vă pentru a avea ochi să vedeți influența lui Dumnezeu în viața dumneavoastră și în lumea din jur. Rugați-L să vă spună dacă este cu adevărat acolo – dacă vă cunoaște. Întrebați-L ce crede despre dumneavoastră. Și, apoi, ascultați”.

Un astfel de prieten drag mie a avut puține experiențe cu Dumnezeu. Dar el dorea să fie împreună cu soția lui care murise. Așa că m-a rugat să-l ajut. L-am încurajat să-i întâlnească pe misionarii noștri pentru a înțelege doctrina lui Hristos și a învăța despre

lumea – au făcut *aceleași* legăminte cu Dumnezeu. Ei au primit *aceleași* rânduieli pe care noi, în calitate de membri ai Bisericii Domnului restaurate în zilele noastre, le-am primit: acele legăminte pe care le facem la botez și în templu.

Salvatorul îi invită pe toți să-L urmeze în apele botezului și, cu timpul, să facă alte legăminte cu Dumnezeu în templu, să primească mai multe rânduieli esențiale și să fie credincioși acelor rânduieli. Toate aceste lucruri sunt necesare dacă dorim să fim exaltați cu familiile noastre și cu Dumnezeu pentru totdeauna.

Sufletul meu este plin de mâhnire, deoarece mulți oameni pe care îi iubesc, pe care îi admir și pe care îi respect resping această invitație. Ei ignoră rugămintea lui Isus Hristos, Cel care ne cheamă: „Vino și urmează-Mă”⁵.

Înțeleg de ce plânge Dumnezeu.⁶ Și eu plâng pentru acești prieteni și aceste rude. Sunt femei și bărbați minunați, devotați familiilor lor și responsabili- tăților civice. Își oferă cu generozitate

timpul, energia și resursele. Și lumea este mai bună datorită acțiunilor lor. Dar ei au ales să *nu* facă legăminte cu Dumnezeu. Ei nu au primit rânduielile care i-ar exalta împreună cu familiile lor și i-ar uni pentru totdeauna.⁷

Cât aș vrea să pot petrece timp cu ei și să-i invit să se gândească, în mod serios, la legile Domnului care ne ajută să fim demni de aceste lucruri. M-am întrebat ce aș putea să spun, astfel încât să simtă cât de mult îi iubește Salvatorul și să știe cât de mult îi iubesc eu și să-și dea seama de modul în care femeile și bărbații care țin legămintele pot primi o „plenitudine de bucurie”⁸.

Ei au nevoie să înțeleagă că, în timp ce *există* un loc pentru ei în viața de apoi – alături de femei și bărbați minunați care au ales, de asemenea, să *nu* facă legăminte cu Dumnezeu – acela *nu* este locul în care familiile vor fi reunite și în care le va fi dat privilegiul să trăiască și să progreseze pentru totdeauna. Aceea *nu* este împărăția în care vor avea parte de plenitudinea bucuriei – de

legămintele, rânduielile și binecuvântările Evangheliei.

Și a făcut acest lucru. Dar a simțit că drumul pe care îl sfătuiau să meargă necesita ca el să facă prea multe schimbări în viața lui. El a spus: „Acele porunci și legăminte sunt prea grele pentru mine. De asemenea, nu pot să plătesc zeciuială și nu am timp să slujesc în Biserică”. Apoi m-a rugat: „După ce mor, te rog să faci munca în templu necesară pentru soția mea și pentru mine, astfel încât să putem fi împreună din nou”.

Din fericire, nu sunt judecătorul acestui om. Dar mă întreb despre eficacitatea muncii în templu pentru un om care a avut ocazia să fie botezat în această viață – să fie rânduit la preoție și să primească binecuvântările templului aici, în timpul vieții muritoare – dar care a luat hotărârea conștientă de a respinge acel drum.

Dragi frați și surori, Isus Hristos ne invită să mergem pe cărarea legămintelor înapoi acasă la Părinții noștri Cerești și să fim cu cei pe care îi iubim. El ne invită: „Vino și urmează-Mă”.

Acum, în calitate de președinte al Bisericii Sale, vă rog pe cei care v-ați îndepărtat de Biserică și pe cei care nu ați căutat încă să cunoașteți că Biserica Salvatorului a fost restaurată: depuneți efortul spiritual pentru a afla singuri și vă rog să faceți acest lucru acum. Mai este doar puțin timp.

Depun mărturie că Dumnezeu trăiește! Isus este Hristosul. Biserica Sa și plenitudinea Evangheliei Sale au fost restaurate pentru a ne binecuvânta viața cu bucurie aici și în viața de apoi. Mărturisesc astfel în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Alma 40:12-14.
2. Vedeți Ieremia 27:5; Matei 23:37; Luca 13:34; Alma 5:33; 3 Nefi 9:14.
3. Toți vor învia datorită biruinței lui Hristos asupra morții (vedeți Alma 11:41-45; 40; Doctrină și legăminte 76; Moise 7:62).
4. Doctrină și legăminte 132:7.
5. Luca 18:22.
6. Vedeți Ioan 11:35; Moise 7:28-29.
7. Vedeți Doctrină și legăminte 76:50-70.
8. Doctrină și legăminte 138:17.
9. Vedeți Mosia 2:41; Alma 28:12.
10. Ioan 14:2.

Sesiunea de duminică după-amiază

PREȘEDINTELE DALLIN H. OAKS
primul consilier în Prima Președinție

Curățați prin pocăință

Datorită planului întocmit de Dumnezeu și a ispășirii lui Isus Hristos, noi putem fi curățați prin procesul pocăinței.

În viața muritoare, suntem supuși legilor oamenilor și legilor lui Dumnezeu. Am avut parte de experiența neobișnuită de a judeca încălcări grave ale ambelor acestor legi – înainte de a fi chemat în calitate de apostol, când eram judecător la Curtea Supremă a statului Utah, și, acum, în calitate de membru al Primei Președinții. Diferențele pe care am avut ocazia să le observ, dintre legile oamenilor și legile lui Dumnezeu, mi-au sporit recunoștința pentru realitatea și puterea ispășirii lui Isus Hristos. După legile oamenilor, o persoană care a comis cele mai grave crime poate fi pedepsită cu închisoare, fără posibilitatea de a fi eliberată mai devreme. Dar acest lucru este diferit în planul milostiv

întocmit de un Tată Cerească iubitor. Eu am fost martor al faptului că aceleași păcate grave pot fi iertate în viața muritoare datorită sacrificiului ispășitor al Salvatorului nostru, înfăptuit pentru păcatele „tuturor acelor care au o inimă frântă și un spirit smerit” (2 Nefi 2:7). Hristos mântuiește și ispășirea Sa este adevărată.

Compasiunea plină de iubire a Salvatorului nostru este exprimată în imnul minunat pe care corul tocmai l-a interpretat.

*Veniți la Isus, El vă ascultă.
Chiar de ați luat calea greșită,
Cu-a Sa dragoste El vă îndrumă,
Din noapte spre lumină, lumină.¹*

după cum ne-a învățat Alma, „dacă nu vă pocăiți, în niciun caz nu puteți voi să moșteniți împărăția cerului” (Alma 5:51). Pocăința este o parte esențială a planului întocmit de Dumnezeu. Deoarece toți aveam să păcătuiam în viața noastră muritoare și să fim îndepărtați din prezența lui Dumnezeu, omenirea nu putea „fi [salvată]” fără pocăință (Alma 5:31; vedeți, de asemenea, Helaman 12:22).

Acest lucru a fost propovăduit de la început. Domnul i-a poruncit lui Adam: „Învăță-i pe copiii tăi că toți oamenii, de pretutindeni, trebuie să se pocăiască sau ei nu vor putea, în nici un mod, să moștenească împărăția lui Dumnezeu, pentru că niciun lucru care nu este curat nu poate locui acolo sau nu poate locui în prezența Sa” (Moise 6:57). Trebuie să ne pocăim de toate păcatele noastre – orice faptă care este contrară poruncilor lui Dumnezeu sau eșec de a face ceea ce trebuia făcut. Nimeni nu este scutit. Aseară, președintele Nelson ne-a îndemnat: „Dragi frați, noi, toți, trebuie să ne pocăim”⁴.

Pentru a fi curățați prin pocăință, noi trebuie să ne abandonăm păcatele și să le mărturisim Domnului și, când este necesar, judecătorului Său din viața muritoare (vedeți Doctrină și legăminte 58:43). Alma ne-a învățat că noi trebuie, de asemenea, să „[aducem] fapte drepte” (Alma 5:35). Toate acestea fac parte din invitația pe care o găsim frecvent în scripturi, aceea de a veni la Isus Hristos.

Noi trebuie să luăm din împărțășanie în fiecare zi de sabat. În cadrul acestei rânduieli, facem legăminte și primim binecuvântări care ne ajută să biruim toate faptele și dorințele care ne împiedică să atingem perfecțiunea pe care Salvatorul nostru ne invită să o dobândim (vedeți Matei 5:48; 3 Nefi 12:48). Când „[ne lepădăm] de orice necredință și-L [iubim] pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria [noastră]”, atunci putem să fim „perfecti în Hristos” și să fim „sfințiți” prin varsarea sângelui Său pentru a „[deveni] sfinți, fără de pată” (Moroni 10:32-33). Ce promisiune minunată! Ce miracol! Ce binecuvântare!

Sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos deschide ușa pentru ca „toți oamenii să se poată pocăi și să vină la El” (Doctrină și legăminte 18:11; vedeți, de asemenea, Marcu 3:28; 1 Nefi 10:18; Alma 34:8, 16). Cartea lui Alma relatează despre pocăința și iertarea chiar a acelor care au fost oameni ticăloși și însetați de sânge (vedeți Alma 25:16; 27:27, 30). Mesajul pe care doresc să vi-l transmit astăzi este unul de speranță pentru noi toți, incluzându-i și pe aceia care și-au pierdut calitatea de membru al Bisericii prin excomunicare sau ștergerea numelui. Noi, toți, suntem păcătoși care putem fi curățați prin pocăință. „Să te pocăiești de păcat nu este ușor”, ne-a învățat vârstnicul Russell M. Nelson în cadrul unei conferințe generale anterioare. „Dar răsplata își merită prețul.”²

I. Pocăința

Pocăința începe cu Salvatorul nostru și este o bucurie, nu o povară.

În luna decembrie a anului trecut, în cadrul adunării de devoțiune desfășurată cu prilejul Crăciunului, președintele Nelson ne-a învățat: „Pocăința adevărată nu este ceva ce se întâmplă o singură dată. Este un privilegiu fără sfârșit. Este *esențială* pentru a progresa și pentru a avea liniște sufletească, alinare și bucurie”³.

Unele dintre cele mai minunate învățături despre pocăință se găsesc în predica lui Alma, din Cartea lui Mormon, adresată membrilor Bisericii pe care, mai târziu, i-a descris ca fiind într-o stare de „mare... necredință”, „îndârjiți în [mândrie]” și cu inimile „îndreptate spre bogățiile și lucrurile deșarte ale lumii” (Alma 7:6). Fiecare membru al acestei Biserici restaurate are multe de învățat din învățăturile inspirate ale lui Alma.

Noi începem cu credința în Isus Hristos, deoarece „El este Acela care va veni să ia toate păcatele lumii” (Alma 5:48). Trebuie să ne pocăim deoarece,

II. Responsabilitate și judecăți din viața muritoare

Un scop al planului întocmit de Dumnezeu pentru această viață muritoare este de a ne pune la „probă” pentru „a vedea dacă [noi] vom face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul [nostru ni] le va porunci” (Avraam 3:25). Ca parte a acestui plan, noi suntem răspunzători în fața lui Dumnezeu și a slujitorilor Săi aleși, și acea răspundere implică atât judecăți din viața muritoare, cât și judecăți divine.

În Biserica Domnului, judecățile din viața muritoare, pentru membri sau potențiali membri, sunt făcute de conducători care caută îndrumare divină. Este responsabilitatea lor de a judeca persoanele care caută să vină la Hristos pentru a primi puterea ispășirii Sale, pe cărarea legămintelor spre viața eternă. Judecățile din viața muritoare stabilesc dacă o persoană este pregătită pentru botez. Este o persoană demnă să primească o recomandare pentru a se duce la templu? O persoană, al cărei nume a fost șters din înregistrările Bisericii, s-a pocăit suficient, prin ispășirea lui Isus Hristos, pentru a fi reprimată prin botez?

Când un judecător din viața muritoare, chemat de Dumnezeu, confirmă că o persoană poate progresa, ca de exemplu să aibă parte de privilegiile templului, el nu spune că acea persoană este perfectă și nu iartă niciun păcat. Vârșnicul Spencer W. Kimball ne-a învățat că, după

ceea ce dânsul a numit „renunțarea la aplicarea de consecințe pentru un păcat” în viața muritoare, persoana „trebuie, de asemenea, să caute și să primească de la Dumnezeu din Cer, prin pocăință, iertare, deoarece numai El îi poate acorda iertare”⁵. Și, dacă persoana nu se pocăiește de faptele și dorințele păcătoase până la judecata finală, ea va rămâne necurățată. Răspunderea supremă, inclusiv efectul de curățare finală al pocăinței, este între fiecare dintre noi și Dumnezeu.

III. Învierea și judecata finală

Judecata cel mai des descrisă în scripturi este judecata finală care urmează învierii (vedeți 2 Nefi 9:15). În multe versete se afirmă că „toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (Romani 14:10; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 9:15; Mosia

27:31) „ca să [fim judecați] după faptele pe care [le-am] făcut în trupul muritor” (Alma 5:15; vedeți, de asemenea, Apocalipsa 20:12; Alma 41:3; 3 Nefi 26:4). Toți vor fi judecați „după faptele lor” (3 Nefi 27:15) și „potrivit dorinței inimii lor” (Doctrină și legăminte 137:9; vedeți, de asemenea, Alma 41:6).

Scopul acestei judecăți finale este de a se determina dacă am realizat ceea ce Alma a descris ca o „măreață schimbare în [inimă]” (vedeți Alma 5:14, 26), dacă am devenit făpturi noi și „nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat” (Mosia 5:2). Cel care judecă acest lucru este Salvatorul nostru, Isus Hristos (vedeți Ioan 5:22; 2 Nefi 9:41). După judecata Sa, noi, toți, vom „mărturisi... că judecățile Lui sunt drepte” (Mosia 16:1; vedeți, de asemenea, Mosia 27:31; Alma 12:15), deoarece omnisciența Sa (vedeți 2 Nefi 9:15, 20) I-a oferit o cunoaștere perfectă a tuturor faptelor și dorințelor noastre, atât cele neprihănite sau de care ne-am pocăit, cât și cele de care nu ne-am pocăit sau care nu s-au schimbat.

Scripturile descriu cum se va desfășura judecata finală. Alma ne învață că dreptatea Dumnezeului nostru necesită ca la înviere „toate lucrurile să fie restaurate la ordinea lor potrivită” (Alma 41:2). Aceasta înseamnă că, „dacă faptele lor în această viață au fost bune și dorințele inimilor lor au fost bune... [ei vor fi] restaurați în ziua din urmă la ceea ce este bun” (Alma 41:3). În mod similar, „dacă faptele [sau dorințele] lor sunt rele, atunci ei trebuie să fie restaurați la ceea ce este rău” (Alma 41:4-5; vedeți, de asemenea, Helaman 14:31). De asemenea, profetul Iacov ne-a învățat că, la judecata finală, „cei drepți vor fi încă drepți, iar cei care sunt întinați vor fi încă întinați” (2 Nefi 9:16; vedeți, de asemenea, Mormon 9:14; 1 Nefi 15:33). Aceasta se va întâmpla, după cum spune Moroni, înainte ca noi să stăm în fața „scaunului plăcut de judecată al marelui Iehova, Judecătorul Veșnic al celor vii, precum și al celor morți” (Moroni 10:34; vedeți, de asemenea, 3 Nefi 27:6).

Pentru a ne asigura că vom fi curați înaintea lui Dumnezeu, noi trebuie să

IV. Brațele milosteniei

În centrul planului întocmit de Dumnezeu și al tuturor poruncilor Sale se află dragostea Sa pentru fiecare dintre noi, care este „de dorit mai presus de toate lucrurile... și cea mai plăcută sufletului” (1 Nefi 11:22-23). Profetul Isaia i-a îndemnat chiar și pe ticăloși să „se [întoarcă] la Domnul care va avea milă... [și] care nu obosește iertând” (Isaia 55:7). Alma ne-a învățat: „Iată, El trimite o chemare către toți oamenii, pentru că brațele milosteniei sunt întinse către ei” (Alma 5:33; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 26:25-33). Domnul înviat le-a spus nefiilor: „Iată, brațul milei Mele este întins către voi și oricine va veni, pe acela Eu îl voi primi” (3 Nefi 9:14). Din acestea și multe alte învățături cuprinse în scripturi, noi știm că Salvatorul nostru iubitor Își deschide brațele pentru a primi toți bărbații și toate femeile, în condițiile pline de iubire pe care le-a stabilit, pentru a se bucura de mărețele binecuvântări pe care Dumnezeu le are pregătite pentru copiii Săi.⁷

Datorită planului întocmit de Dumnezeu și a ispășirii lui Isus Hristos, depun mărturie cu o „strălucire perfectă a speranței” că Dumnezeu ne iubește și că noi *putem* fi curățați prin procesul pocăinței. Ni se promite că, „dacă [înaintăm ospătându-ne] din cuvântul lui Hristos și [îndurăm] până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:20). Stărui și mă rog ca noi, toți, să facem acest lucru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Veniți la Isus”, *Immuri*, nr. 75.
2. Russell M. Nelson, „Pocăință și convertire”, *Liahona*, mai 2007, p. 102.
3. Russell M. Nelson, „Patru daruri pe care Isus Hristos vi le oferă” (adunare de devoțiune organizată de Prima Președinție cu prilejul Crăciunului, 2 dec. 2018), broadcasts. ChurchofJesusChrist.org.
4. Russell M. Nelson, „Putem să facem mai bine și să fim mai buni”, *Liahona*, mai 2019, p. 69.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, redactată de Edward L. Kimball (1982), p. 101.
6. Melvin J. Ballard, în Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), p. 212-213.
7. Vedeți Tad R. Callister, *The Infinite Atonement* (2000), p. 27-29.

ne pocăim *înainte* de judecata finală (vedeți Mormon 3:22). După cum i-a spus Alma fiului său păcătos, noi nu ne putem ascunde păcatele de Dumnezeu „și *dacă nu te pocăiești*, acestea vor fi o mărturie împotriva ta în ultima zi” (Alma 39:8; subliniere adăugată). Ispășirea lui Isus Hristos ne oferă singura cale de a realiza, prin pocăință, curățarea de care avem nevoie și această viață muritoare este perioada în care trebuie să facem acest lucru. Cu toate că suntem învățați că o parte din pocăință poate avea loc în lumea spiritelor (vedeți Doctrină și legăminte 138:31, 33, 58), acest lucru nu este atât de sigur. Vârșnicul Melvin J. Ballard ne-a învățat: „Este mult mai ușor să biruim și să-I slujim Domnului când trupul și spiritul sunt unite și formează un întreg. Aceasta este perioada în care oamenii sunt mai docili și mai sensibili... Această viață este perioada în care trebuie să ne pocăim”⁶.

Când ne pocăim, noi avem încredințarea din partea Domnului că păcatele noastre, incluzând faptele și dorințele noastre, vor fi curățate și judecatorul nostru final și milostiv „[nu-și va] mai [aminti] de ele” (Doctrină și legăminte 58:42; vedeți, de asemenea, Isaia 1:18; Ieremia 31:34; Evrei 8:12; Alma 41:6; Helaman 14:18-19). Fiind curățați prin pocăință, noi putem fi demni de a avea viață eternă, pe care regele Beniamin a descris-o ca posibilitatea de a „[locui în prezența lui]

Dumnezeu într-o stare de fericire fără de sfârșit” (Mosia 2:41; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 14:7).

Ca o altă parte a „[planului] restaurării” (Alma 41:2) întocmit de Dumnezeu, învierea va restaura „toate lucrurile... la forma lor proprie și perfectă” (Alma 40:23). Aceasta include îndreptarea tuturor deficiențelor și deformațiilor noastre *fizice*, dobândite în viața muritoare, inclusiv la naștere sau prin traume ori boli.

Ne curăță această restaurare de toate dorințele și dependențele noastre necontrolate sau nesfinte? Acest lucru nu poate fi adevărat. Noi știm din revelații din zilele noastre că vom fi judecați pentru *dorințele* noastre, precum și pentru faptele noastre (vedeți Alma 41:5; Doctrină și legăminte 137:9) și că ne vor condamna chiar și *gândurile* noastre (vedeți Alma 12:14). Amulec ne-a învățat că nu trebuie să „[amânăm] ziua pocăinței [noastre]” până la moarte (Alma 34:33), deoarece același spirit care ne-a stăpânit trupul în această viață – fie că a aparținut Domnului, fie că a aparținut diavolului – „va avea puterea să stăpânească trupul [nostru] în acea lume veșnică” (Alma 34:34). Salvatorul nostru are puterea și este pregătit să ne curețe de rău. Acum este timpul să căutăm ajutorul Său pentru a ne pocăi de dorințele și gândurile noastre ticăloase sau nepotrivite, ca să fim curați și pregătiți să stăm înaintea lui Dumnezeu la judecata finală.

VÂRSTNICUL JUAN PABLO VILLAR
din Cei Șaptezeci

Să ne antrenăm mușchii spirituali

Așa cum cititul și învățatul despre mușchi nu sunt suficiente pentru a întări musculatura, cititul și învățatul despre credință fără faptul de a acționa nu sunt suficiente pentru a întări credința.

Sunt recunoscător pentru binecuvântarea de a avea un trup fizic, care este un dar minunat de la Tatăl nostru Ceresc. Trupul nostru are peste 600 de mușchi.¹ Mulți mușchi trebuie să fie antrenați pentru a putea fi în stare să realizeze activitățile noastre zilnice. Putem depune mult efort mintal citind și învățând despre mușchii noștri, dar, dacă noi credem că acest lucru îi va face mai puternici, vom fi foarte dezamăgiți. Mușchii noștri devin mai puternici numai când îi folosim.

Mi-am dat seama că acest lucru este valabil și în cazul darurilor spirituale. Și acestea trebuie folosite pentru a le dezvolta. Darul spiritual numit credință, de exemplu, nu este doar un sentiment sau o stare de spirit; este un principiu al acțiunii care apare frecvent în scripturi asociat verbului *a exercita*². Așa cum cititul și învățatul despre mușchi nu sunt suficiente pentru a întări musculatura, cititul și învățatul despre credință fără faptul de a acționa nu sunt suficiente pentru a întări credința.

Când aveam 16 ani, fratele meu cel mai mare, Ivan, care, la acea vreme, avea 22 de ani, s-a întors într-o zi acasă și a împărtășit familiei câteva vești. El hotărâse să fie botezat în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Părinții noștri l-au privit sceptici și îmi aduc aminte că nu înțelegeam în

totalitate ce se întâmpla. După aproximativ un an, el ne-a mai oferit alte vești surprinzătoare: hotărâse să slujească în calitate de misionar al Bisericii, ceea ce însemna că aveam să nu-l mai vedem doi ani. Părinții mei nu au fost încântați de aceste vești; totuși, am văzut la el o hotărâre clară, care sporea admirația mea față de el și de hotărârea pe care o luase.

După câteva luni, în timp ce Ivan slujea în misiune, am avut ocazia să planific o vacanță alături de câțiva colegi de școală. Voiam să sărbătorim sfârșitul anilor noștri de liceu și să petrecem câteva zile la plajă.

Am scris o scrisoare fratelui meu misionar în care menționam planurile mele pentru vacanța de vară. Mi-a răspuns scriindu-mi că orașul în care slujea era pe drumul către destinația mea. Am hotărât că ar fi o idee bună să merg și să-l vizitez. Abia mai târziu am aflat că misionarii nu pot fi vizitați de membrii familiei.

Am făcut toate pregătirile. Îmi aduc aminte că stăteam în autobuz gândindu-mă la distracția de care aveam să am parte alături de Ivan în acea zi frumoasă și însorită. Aveam să luăm micul dejun, să vorbim, să ne jucăm în nisip, să facem plajă – ce timp minunat aveam să petrecem împreună!

Când autobuzul a ajuns în stație, l-am văzut pe Ivan stând lângă un alt tânăr, amândoi în cămași albe și cu cravată. Am coborât din autobuz, ne-am

îmbrățișat și mi l-a prezentat pe colegul său. Fără a mai irosi niciun minut, i-am spus fratelui meu planurile mele pentru acea zi, dar nu știam ce planificase Ivan. S-a uitat la mine, a zâmbit și mi-a spus: „Desigur! Însă, mai întâi trebuie să facem câteva lucruri. Vrei să vii cu noi?”. Am fost de acord, gândindu-mă că voi avea destul timp să mă bucur de plajă după aceea.

În acea zi, timp de peste 10 ore, am mers pe străzile orașului cu fratele meu și colegul său. Am zâmbit toată ziua oamenilor. Am salutat oameni pe care nu-i văzusem niciodată în viața mea. Am vorbit cu toată lumea, am bătut la ușile străinilor și am vizitat oameni pe care fratele meu și colegul său îi învățau.

În timpul unei astfel de vizite, fratele meu și colegul său au predat despre Isus Hristos și planul salvării. Dintr-o dată, Ivan a făcut o pauză și s-a uitat la mine. Spre surprinderea mea, m-a rugat politicos să-mi împărtășesc părerea despre ceea ce se predă. În cameră s-a făcut liniște și toată lumea se uita la mine. Cu o anumită dificultate, mi-am găsit, în cele din urmă, cuvintele și mi-am împărtășit sentimentele despre Salvator. Nu știam dacă ceea ce am împărtășit a fost corect sau nu. Fratele meu nu m-a corectat niciodată; dimpotrivă, mi-a mulțumit că mi-am

împărtășit gândurile și sentimentele.

În timpul acelor ore petrecute împreună, fratele meu și colegul său nu au petrecut niciun minut predându-mi mie personal o lecție, însă am dobândit mai multă cunoaștere decât în toate conversațiile mele anterioare cu el. Am fost martor la modul în care expresiile fețelor oamenilor se schimbau pe măsură ce primeau lumină spirituală în viața lor. Am văzut cum unii dintre ei au găsit speranță în mesajele împărtășite și am învățat să slujesc altora și să uit de mine și de dorințele mele. Am făcut ceea ce Salvatorul ne-a învățat: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine”³.

Privind în urmă, îmi dau seama că mi-am întărit credința în acea zi, deoarece fratele meu mi-a dat ocazia să o pun în practică. Am pus-o în practică atunci când am citit din scripturi, când am căutat oameni cărora să le predăm, când am depus mărturie, când am slujit altora și așa mai departe. N-am ajuns să facem plajă în acea zi, dar inima mea a fost scăldată în lumină din cer. Nu am văzut nici măcar un bob de nisip de la plajă, dar mi-am simțit credința crescând asemenea unui grăunte de muștar.⁴ Nu mi-am petrecut ziua însoțită ca turist, dar am avut parte de experiențe minunate și, fără să-mi dau

seama, am fost misionar – chiar fără a fi membru al Bisericii!

Ocazii de a ne întări mușchii spirituali

Datorită restaurării Evangheliei, putem ajunge să înțelegem cum ne ajută Tatăl nostru Cerească să dezvoltăm daruri spirituale. Este mult mai probabil ca El să ne ofere ocazii să dezvoltăm acele daruri decât să ni le acorde fără să depunem efort spiritual și fizic. Dacă suntem în acord cu Spiritul Său, vom învăța să identificăm aceste ocazii și, apoi, să acționăm potrivit lor.

Dacă noi căutăm să avem mai multă răbdare, s-ar putea să fim nevoiți să punem în practică acest lucru în timp ce așteptăm un răspuns. Dacă vrem să avem mai multă dragoste față de aproapele nostru, putem să o dezvoltăm stând lângă un chip nou la Biserică. La fel este și cu credința: când ne vin îndoieli în minte, încrederea în promisiunile Domnului va fi necesară pentru a le depăși. Astfel, ne folosim mușchii spirituali și îi dezvoltăm pentru a fi o sursă de tărie în viața noastră.

Probabil că nu va fi ușor la început și s-ar putea să devină chiar o mare provocare. Cuvintele Domnului, rostite prin profetul Moroni, sunt valabile și pentru noi, astăzi: „Și dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili; iar harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea; căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei”⁵.

Sunt recunoscător pentru fratele meu Ivan, care nu numai că mi-a împărtășit Evanghelia, ci și, indirect, m-a invitat să trăiesc potrivit acesteia și să-mi recunosc slăbiciunile. El m-a ajutat să accept invitația Învățătorului: „Vino și urmează-Mă”⁶ – să fac aceleași lucruri pe care Salvatorul le-a făcut, să caut lucrurile pe care Salvatorul le-a căutat și să iubesc la fel cum ne iubeste Salvatorul. După mai multe luni, după experiența mea misionară, am hotărât să fiu botezat și să slujesc în misiune.

Fie ca noi să acceptăm invitația președintelui Russell M. Nelson și să

venim cu atenție la Salvator⁷, identificând acei mușchi care au nevoie de mai multă activitate spirituală și începând să-i antrenăm! Aceasta este o cursă pe distanță lungă, un maraton, și nu un sprint, așa că nu uitați acele activități spirituale mici, dar constante, care vor întări acei mușchi spirituali importanți. Dacă vrem să ne întărim credința, atunci să facem lucruri care necesită credință.

Îmi depun mărturia că suntem copii ai unui Tată Ceresc iubitor. Fiul Său, Isus Hristos ne iubește. El a venit în această lume pentru a ne arăta calea și, apoi, Și-a dat viața în mod voluntar pentru a ne da speranță. Salvatorul ne invită să urmăm exemplul Său perfect, să ne exercităm credința în El și în ispășirea Sa și să ne dezvoltăm toate darurile spirituale cu care am fost binecuvântați. El este calea. Aceasta este mărturia mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Enciclopedia Britannica*, s.v. „Human Muscle System”, modificată ultima dată în 26 apr. 2018, britannica.com/science/human-muscle-system.
2. Vedeți, de exemplu, Alma 5:15; 32:27; 34:17; Moroni 7:25; Doctrină și legăminte 44:2.
3. Matei 16:24.
4. Vedeți Luca 17:6.
5. Eter 12:27.
6. Luca 18:22.
7. Vedeți Russell M. Nelson, „Cu toți-n munca Domnului să înaintăm”, *Liahona*, mai 2018, p. 118-119.

VÂRSTNICUL GERRIT W. GONG
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Păstorul cel Bun, Mielul lui Dumnezeu

Isus Hristos Își cheamă oile cu glasul Său și în numele Său. El ne caută și ne adună. El ne învață cum să slujim cu dragoste.

Dragi frați și surori, v-a fost vreodată greu să adormiți și ați încercat să numărați oi imaginare? În timp ce oile pufoase săreau peste un gard, dumneavoastră numărați: 1, 2, 3... 245, 246... 657, 658...¹

Pe mine numărutul oilor nu mă ajută să adorm. Îmi fac griji că voi rata sau voi pierde vreuna și acest lucru mă ține treaz.

Noi declarăm, la fel ca băiatul păstor care a devenit rege:

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul”².

În această perioadă a Paștelui, noi Îl sărbătorim pe Păstorul cel Bun, care este și Mielul lui Dumnezeu. Dintre toate titlurile Sale divine, nu sunt altele mai duioase sau mai semnificative. Învățăm mult din faptul că Salvatorul a făcut referire la El Însuși folosind titlul Păstorul cel Bun și din mărturiile profetice despre El în calitate de Miel al lui Dumnezeu. Aceste roluri și simboluri sunt puternic complementare – cine poate fi mai potrivit să salveze mielușii prețioși decât Păstorul cel

Bun și cine poate fi mai potrivit să fie Păstorul nostru cel Bun decât Mielul lui Dumnezeu?

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu Născut iar Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu Și-a dat viața dorind să se supună Tatălui Său.³ Isus depune mărturie: „Eu sunt Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun își dă viața pentru oi”⁴. Isus a avut puterea de a-Și da viața și puterea de a o lua înapoi.⁵ Într-o unitate perfectă cu Tatăl Său, Salvatorul nostru ne binecuvântează în mod unic, atât în calitatea de Păstorul nostru cel Bun, cât și în calitatea de Mielul lui Dumnezeu.

Fiind Păstorul nostru cel Bun, Isus Hristos ne cheamă cu glasul Său și în numele Său. El ne caută și ne adună. El ne învață cum să slujim cu dragoste. Să ne gândim la aceste trei teme, începând cu faptul că El ne cheamă cu glasul Său și în numele Său.

În primul rând, Păstorul nostru cel Bun „Își cheamă oile pe nume... [Ele] Îi cunosc glasul”⁶. Și „în numele Său propriu vă cheamă El pe voi, care este numele lui Hristos”⁷. Pe măsură

ce căutăm, cu intenție adevărată, să-L urmăm pe Isus Hristos, noi primim inspirație să facem bine, să-L iubim și să-L slujim pe Dumnezeu.⁸ Pe măsură ce studiem, medităm și ne rugăm, pe măsură ce ne reînnoim cu regularitate legămintele în cadrul împărtășaniei și în templu și pe măsură ce-i invităm pe toți să vină la Evanghelia Sa și la rândurile Sale, noi ascultăm glasul Lui.

În zilele noastre, președintele Russell M. Nelson ne sfătuiește să ne referim la Biserica restaurată folosind denumirea pe care a revelat-o Isus Hristos – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.⁹ Domnul a spus: „De aceea, orice veți face, veți face *în numele Meu*; de aceea voi veți numi Biserica *după numele Meu*; și voi veți chema pe Tatăl *în numele Meu* pentru ca El să binecuvânteze Biserica de dragul Meu”¹⁰. Peste tot în lume, în inimile și

căminele noastre, noi Îl chemăm pe Tatăl în numele lui Isus Hristos. Suntem recunoscători pentru binecuvântările pe care ni le oferă cu atâta generozitate prin intermediul preaslăvirii concentrate asupra căminului și susținută de Biserică, studiului Evangheliei și activităților recreative în familie.

În al doilea rând, Păstorul nostru cel Bun ne caută și ne adună în singura Lui turmă. El întreabă: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută *până când o găsește*?”¹¹.

Salvatorul nostru Își întinde brațele spre acea oaie pierdută și spre cele nouăzeci și nouă, deseori, în același timp. Când slujim, chiar și când ne concentrăm asupra celei care s-a rătăcit, noi le vedem și pe cele nouăzeci și nouă care sunt ferme și neclintite. Domnul

nostru ne caută și ne strânge „din toate locurile”¹², „din cele patru colțuri ale lumii”¹³. El ne adună prin legământ sfânt și prin sângele Său ispășitor.¹⁴

Salvatorul nostru le-a spus ucenicilor Săi din timpul Noului Testament: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta”¹⁵. Pe continentul american, Domnul înviaț le-a mărturisit copiilor de legământ ai lui Lehi: „Voi sunteți oile Mele”¹⁶. Și Isus a spus că mai are și alte oi care Îi vor auzi glasul.¹⁷ Ce binecuvântare este Cartea lui Mormon, deoarece este un alt testament al glasului lui Isus Hristos!

Isus Hristos îi invită pe membrii Bisericii Sale să-i primească pe toți cei care vor auzi glasul Său¹⁸ și vor ține poruncile Sale. Doctrina lui Hristos include botezul cu apă și botezul cu foc și cu Duhul Sfânt.¹⁹ Nefi întreabă: „Dacă Mielul lui Dumnezeu, El fiind Sfânt, a trebuit să fie botezat cu apă ca să înfăptuiască toată dreptatea, o, atunci, cu atât mai mult noi, nefiind sfinți, avem nevoie să fim botezați, da, chiar cu apă!”²⁰.

Astăzi, Salvatorul dorește ca ceea ce facem și cine devenim să îi invite pe alții să vină să Îl urmeze. Veniți și găsiți dragoste, vindecare, o legătură cu Dumnezeu și cu ceilalți prin legămintele pe care le faceți și le țineți, inclusiv cele din templul sfânt al lui Dumnezeu, unde legămintele sacre necesare salvării pot binecuvânta toate generațiile unei familii, adunându-l astfel pe Israel de ambele părți ale vălului.²¹

În al treilea rând, în calitate de „Păstor al lui Israel”²², Isus Hristos exemplifică modul în care păstorii din Israel slujesc cu dragoste. Când Domnul nostru întreabă dacă Îl iubim, așa cum l-a întrebat pe Simon Petru, Salvatorul nostru ne imploră: „Paște mieluşei Meie... Paște oițele Mele... Paște oile Mele”²³. Domnul promite că, atunci când păstorii Lui Îi pasc mieluşei și oile, celor din turma Lui „nu le va mai fi teamă, nici groază și nu va mai lipsi niciuna dintre ele”²⁴.

Păstorul nostru cel Bun îi avertizează pe păstorii din Israel să nu doarmă²⁵, nici să rătăcească sau să risipească oile²⁶, nici să își vadă de

calea lor, fiecare umblând după folosul lui.²⁷ Păstorii lui Dumnezeu au rolul de a întări, vindeca, repara ceea ce s-a stricat, a-i aduce înapoi pe cei care au fost rătăciți, a-i căuta pe cei care s-au pierdut.²⁸

Domnul avertizează, de asemenea, cu privire la cei ticăloși cărora „nu [le] pasă de oi”²⁹ și la „profeții neadevărați care vin la voi în veșminte de oaie, dar care înăuntrul lor sunt lupi răpitori”³⁰.

Păstorul nostru cel Bun Se bucură când ne exercităm libertatea morală de a alege cu intenție și credință. Cei din turma Sa se uită la Salvatorul nostru cu recunoștință față de sacrificiul Său ispășitor. Noi facem legământ să-L urmăm, nu în mod pasiv, orbește sau „ca oile”, ci dorind cu toată inima și mintea să iubim pe Dumnezeu și pe semenii noștri, purtând poverile unii altora și bucurându-ne de bucuria celorlalți. La fel cum Hristos S-a supus de bunăvoie voinței Tatălui, și noi luăm cu pioșenie asupra noastră Numele Său. Noi căutăm cu bucurie să ne alăturăm lucrării Sale de a-i aduna pe toți copiii lui Dumnezeu și de a le slui.

Frați și surori, Isus Hristos este Păstorul nostru cel Bun și perfect. Deoarece El Și-a dat viața pentru noi, Isus Hristos este, de asemenea, Mielul perfect al lui Dumnezeu.³¹

Mielul de sacrificiu al lui Dumnezeu a fost prevestit încă de la început.

Îngerul i-a spus lui Adam că sacrificiul Lui „este o reprezentare a sacrificiului Singurului Născut al Tatălui”, care ne invită să „[ne pocăim] și [să-L chemăm], întotdeauna, pe Dumnezeu în numele Fiului”³².

Tatăl Avraam, care a pus bazele binecuvântărilor prin legământ pentru toate națiunile pământului, a înțeles ce înseamnă să-ți oferi singurul fiu născut.

„Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: «Tată!». «Ce este, fiule?», i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: «Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?».

«Fiule», a răspuns Avraam, «Dumnezeu Însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot»³³.

Apostolii și profeții au prevăzut și s-au bucurat de misiunea prerânduită a Mielului lui Dumnezeu. Ioan din Lumea Veche și Nefi din Lumea Nouă au depus mărturie despre „Mielul lui Dumnezeu”³⁴, „da, chiar Fiul Tatălui Veșnic... Mântuitorul lumii”³⁵.

Abinadi a depus mărturie despre sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”³⁶. Alma a numit marele și supremul sacrificiu al Fiului lui Dumnezeu „un singur lucru care este mai important decât toate celelalte”. Alma ne încurajează: „Să aveți credință în Mielul lui Dumnezeu”, „Veniți și să nu vă fie frică”³⁷.

O prietenă dragă a împărtășit modul în care și-a dobândit prețioasa mărturie despre ispășirea lui Isus Hristos. Ea a crescut crezând că păcatul aducea mereu o pedeapsă severă pe care păcătosul trebuia să o poarte singur. L-a implorat pe Dumnezeu să poată înțelege posibilitatea iertării divine. S-a rugat să înțeleagă și să știe cum îi poate ierta Isus Hristos pe cei care se pocăiesc, cum poate mila să îndeplinească cerințele dreptății.

Într-o zi, ea a primit răspuns la rugăciune printr-o experiență spirituală care a schimbat-o. Un tânăr disperat a ieșit fugind dintr-un magazin alimentar cu două pungi de mâncare furată. El a fugit pe o stradă aglomerată, urmărit de șeful magazinului, care l-a prins și a început să strige la el și să-l lovească. În loc să-l judece pe tânărul speriat pentru că furase, prietena mea a simțit pentru el, în mod neașteptat, o compasiune imensă. Fără teamă pentru propria-i siguranță, ea s-a îndreptat direct spre cei doi bărbați. S-a trezit spunând: „Voi plăti eu mâncarea. Vă rog, lăsați-l să plece! Lăsați-mă să plătesc eu mâncarea”.

Îndrumată de Duhul Sfânt și simțind că i s-a umplut inima de o dragoste pe care nu o mai simțise niciodată, prietena mea a spus: „Tot ce vroiam

să fac era să-l ajut și să-l salvez pe tânărul acela”. Prietena mea a spus că a început să-L înțeleagă pe Isus Hristos și ispășirea Lui – modul în care, având o dragoste pură și perfectă, Isus Hristos S-a sacrificat de bunăvoie pentru a fi Salvatorul și Mântuitorul ei, motivul pentru care El a făcut acest lucru și de ce dorea ea ca El să fie Salvatorul și Mântuitorul ei.³⁸

Nu e de mirare că noi cântăm:

*Bunul Păstor caută,
Mieii ce sunt rătăciți;
Înapoi să îi aducă,
Pentru că-s neprețuiți.*³⁹

În calitate de Miel al lui Dumnezeu, Salvatorul nostru știe când ne simțim singuri, slabi, nesiguri sau speriați. Nefi a văzut într-o viziune puterea Mielului lui Dumnezeu „cum se pogora asupra sfinților Bisericii Mielului, precum și asupra celor care făcuseră legământ cu Domnul”. Deși „împrăstiați pe toată fața pământului... ei erau înarmați cu dreptate și cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă”⁴⁰.

Această promisiune de speranță și alinare este valabilă în zilele noastre.

Sunteți singurul membru al Bisericii din familia dumneavoastră, de la școală, de la locul de muncă sau din comunitatea dumneavoastră? Vi se pare uneori

că ramura dumneavoastră este mică sau izolată? V-ați mutat într-un loc nou, în care poate se vorbește o limbă străină sau nu cunoașteți obiceiurile? Poate că circumstanțele vieții dumneavoastră s-au schimbat și vă confrunțați cu lucruri pe care nu le-ați crezut nicodată posibile? Oricare ar fi circumstanțele noastre, oricine am fi, Salvatorul nostru ne oferă asigurarea prin cuvintele lui Isaia: „El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează”⁴¹.

Dragi frați și surori, Păstorul nostru cel Bun ne cheamă cu glasul Său și în numele Său. El îl caută, îl adună și vine la poporul Său. Prin profetul său în viață și prin intermediul fiecăruia dintre noi, El îi invită pe toți să găsească pace, scop în viață, vindecare și bucurie în plenitudinea Evangheliei Sale restaurate și pe cărarea legămintelor Sale. Prin exemplu, El îi învață pe păstorii din Israel să slujească cu dragostea Sa.

În calitate de Miel al lui Dumnezeu, misiunea divină a lui Isus a fost prerinăduită și pentru ea s-au bucurat apostoli și profeți. Ispășirea Sa, infinită și veșnică, este punctul central al planului fericii și scopului creației. El ne asigură că El ne poartă aproape de inima Sa.

Dragi frați și surori, haideți să fim „urmași umili ai lui Dumnezeu

și ai Mielului”⁴², pentru ca, într-o zi, numele noastre să fie scrise în cartea vieții Mielului⁴³, să cântăm cântarea Mielului⁴⁴, să fim chemați la ospățul Mielului.⁴⁵

În calitate de Păstor și Miel, El ne cheamă: veniți din nou la „adevărata cunoaștere... [a] Mântuitorului [vostru] și a Păstorului [vostru] cel Mare și Adevărat”⁴⁶. El promite că „prin harul Lui [noi putem] să [devenim] perfecți în Hristos”⁴⁷.

În această perioadă a Paștelui, noi Îl sărbătorim pe El:

„Vrednic este Mielul!”⁴⁸

„Osana lui Dumnezeu și Mielului!”⁴⁹

Depun mărturie despre El, Păstorul nostru cel Bun și perfect, Mielul desăvârșit al lui Dumnezeu. El ne cheamă pe numele nostru în numele Lui – numele sfânt al lui Isus Hristos – amin. ■

NOTE

1. Un cântec cunoscut sugerează:
*Când îmi fac griji și nu pot să dorm,
Îmi număr binecuvântările în loc să număr oi.
Și adorm numărându-mi binecuvântările.*
(Irving Berlin, „Count Your Blessings Instead of Sheep” [1952]).
2. Psalmii 23:1-3.
3. Ioan 3:16.
4. Ioan 10:11.
5. Vedeți Ioan 10:15, 17-18.
6. Ioan 10:3-4.
7. Alma 5:38; vedeți, de asemenea, Alma 5:37, 39, 59-60.
8. Vedeți Moroni 7:13; Doctrină și legăminte 8:2-3.
9. Vedeți Russell M. Nelson, „Denumirea corectă a Bisericii”, *Liahona*, nov. 2018, p. 87-89.
10. 3 Nefi 27:7; subliniere adăugată.
11. Luca 15:4; subliniere adăugată; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 18:15.
12. Ezechiel 34:12; vedeți, de asemenea, Ieremia 31:10; Ezechiel 34:6, 11-14; Mica 5:8; Matei 10:6; 15:24. Aceste profeții cu privire la risipire și profețiile și promisiunile cu privire la adunarea prin legământ reprezintă o temă consecventă a profeților, inclusiv a președintelui Russell M. Nelson.
13. 1 Nefi 22:25.
14. Vedeți Evrei 13:20.
15. Ioan 10:16; vedeți, de asemenea, 3 Nefi 15:21; 16:1, 3; Doctrină și legăminte 10:59-60.
16. 3 Nefi 15:24; vedeți, de asemenea, 3 Nefi 15:17, 21.
17. Vedeți 3 Nefi 16:1, 3; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 10:59-60.
18. Vedeți Mosia 26:21.
19. Vedeți 2 Nefi 31:13-14, 21.
20. 2 Nefi 31:5; vedeți, de asemenea, Alma 7:14.
21. Vedeți Maleahi 4:5-6; Ioan 15:9-13; Mosia 25:18; Helaman 11:21; vedeți, de asemenea, Russell M. Nelson, „Speranța lui Israel” (adunare de devoțiune pentru tinerii din

întreaga lume, 3 iunie 2018), HopeofIsrael. ChurchofJesusChrist.org; Russell M. Nelson, „Adunarea Israelului risipit”, *Liahona*, nov. 2006, p. 79-82.

22. Psalmii 80:1.
23. Ioan 21:15-17; vedeți, de asemenea, întregul capitol.
24. Ieremia 23:4.
25. Vedeți Naum 3:18.
26. Vedeți Ieremia 23:1; 50:6, 44.
27. Vedeți Isaia 56:11; Ezechiel 34:2-6.
28. Vedeți Ezechiel 34:2-6.
29. Ioan 10:13.
30. 3 Nefi 14:15; vedeți, de asemenea, Matei 7:15; Alma 5:60.
31. Vedeți 2 Nefi 9:10-12. Învingând moartea fizică și separarea spirituală, Mielul lui Dumnezeu face posibilă adunarea tuturor sub un singur Păstor în timp și în eternitate.
32. Moise 5:7-8.
33. Genesa 22:7-8; vedeți, de asemenea, Iacov 4:5.
34. Ioan 1:29; 1 Nefi 11:21.
35. 1 Nefi 11:21, 27.
36. Mosia 14:6; vedeți, de asemenea, Isaia 53:6.
37. Alma 7:7, 14-15.
38. Conversație cu Pornthip „Tippy” Coyle, febr. 2019, folosită cu permisiune.
39. „Mult își iubește Păstorul oile”, *Imnuri*, nr. 139. Alte imnuri despre Păstorul nostru și oile Sale sunt următoarele: „Domnul pășunea-mi va pregăti”, *Imnuri*, nr. 69: *Domnul pășunea-mi va pregăti, Ca păstor bun El mă va hrăni. Prezența-I mă va mângâia, Cu grijă, El mă va veghea. În miez de zi, mă va-nsoți, În miez de noapte, El mă va ocroti.* „Să m-ajuti cu inspirație”, *Imnuri*, nr. 179: *Să m-ajuti să fiu păstorul Pentru mieii rătăciți, Să îi pasc, să-i duc spre Tine Pentru a fi fericiți.* „Fii ai lui Dumnezeu, ce ați primit preoția”, *Imnuri*, nr. 205: *Munca zilelor din urmă Va aduna pe Israel Și-l duce în Sion să-L slăvească pe Miel. Voi, oi rătăcite, după Păstor să mergeți.*
40. 1 Nefi 14:14; vedeți, de asemenea, 1 Nefi 13:35, 37: „[Scrieri] clare și prețioase... [vor ajunge]... prin darul și puterea Mielului... Dacă [vom] răbda până la sfârșit... [vom] fi înălțați în ultima zi și [vom] fi salvați în împărăția nepieritoare a Mielului”.
41. Isaia 40:11.
42. Helaman 6:5.
43. Vedeți Apocalipsa 21:27.
44. Vedeți Apocalipsa 15:3; Doctrină și legăminte 133:56.
45. Vedeți Apocalipsa 7:17: Doctrină și legăminte 58:11; vedeți, de asemenea, Apocalipsa 7:17: „Căci Mielul... va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”; Apocalipsa 22:1: „un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului”.
46. Helaman 15:13.
47. Vedeți Moroni 10:32-33.
48. Apocalipsa 5:12.
49. Doctrină și legăminte 109:79.

VÂRSTNICUL DAVID A. BEDNAR
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pregătiți să obțineți tot ce este necesar

*Pe măsură ce ne vom strădui să ne îndeplinim
responsabilitatea individuală de a învăța și iubi
Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos vom
primi binecuvântări.*

Programele și activitățile Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă devin mai concentrate asupra căminului și sunt susținute mai mult de Biserică, fapt care este pus în evidență de o serie de modificări anunțate în cadrul conferințelor generale recente. Președintele Russell M. Nelson ne-a sfătuit: „Mai sunt multe de parcurs... Luați-vă vitaminele. Odihniți-vă. Viitorul Bisericii va fi minunat”¹.

Mă rog și cer ajutorul Duhului Sfânt în timp ce examinăm împreună câteva

implicații de bază ale acestor modificări în curs de desfășurare în cadrul Bisericii restaurate a Domnului.

Procesul de învățare a Evangheliei concentrat asupra căminului și susținut de Biserică

Recent, vârstnicul Craig C. Christensen și cu mine am fost împreună la o conferință a conducătorilor preoției și dânsul a folosit două întrebări simple pentru a sublinia principiul concentrării asupra căminului și susținerii de Biserică. Dânsul a sugerat că, în loc să ne întoarcem acasă după adunările de duminică și să întrebăm: „Ce ați învățat despre Salvator și Evanghelia Sa astăzi la Biserică?”, ar trebui să întrebăm în adunările noastre de la Biserică: „Ce ați învățat despre Salvator și Evanghelia Sa în cursul acestei săptămâni în casa dumneavoastră?”. Respectarea în mod corespunzător a zilei de sabat, noua programă și programul modificat al adunărilor ne ajută, toate, să învățăm Evanghelia atât în căminele noastre, cât și în Biserică.

Fiecare membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă are responsabilitatea personală de a învăța și a trăi potrivit învățăturilor Domnului și posibilitatea de a primi prin autoritate corespunzătoare rânduielile necesare salvării și exaltării. Nu trebuie să considerăm Biserica o organizație care ne învață sau ne spune tot ce avem nevoie să știm și să facem pentru a deveni ucenici devotați și a îndura curajoși până la sfârșit². Ci, responsabilitatea noastră personală este de a învăța ce trebuie să învățăm, de a trăi cum știm că trebuie să trăim și de a deveni ceea ce dorește Învățătorul să devenim. Iar căminele noastre sunt locul cel mai bun pentru a învăța, a trăi și a deveni.

Când era copil, Joseph Smith a învățat despre Dumnezeu de la familia lui. Eforturile sale de a descoperi voia lui Dumnezeu pentru el l-au făcut pe Joseph să caute adevărul printre multe credințe creștine diferite, să mediteze cu sârguință asupra scripturilor și să se roage sincer lui Dumnezeu. Când tânărul Joseph Smith s-a întors acasă din Dumbrava Sacră, imediat după apariția Tatălui și a Fiului, el a vorbit mai întâi cu mama lui. Când „[s-a] reze-mat de sobă, mama [lui l-a] întrebat ce [avea]. [Joseph a] răspuns: «N-am nimic, totul este bine – mă simt bine».

După aceea, [El i-a] spus mamei [sale]: «Am aflat personal»³. Experiența lui Joseph oferă un model de învățare pe care fiecare dintre noi ar trebui să-l urmeze. De asemenea, noi trebuie să aflăm personal.

Scopul atotcuprinzător al planului întocmit de Tatăl Ceresc este ca toți copiii Săi să devină mai asemănători Lui. În consecință, El ne asigură ocazii importante de a crește și a progresa. Angajamentul nostru de a învăța și a trăi potrivit adevărului are o importanță sporită într-o lume care este „[tulburată]”⁴ și este tot mai confuză și ticăloasă. Nu ne putem aștepta să mergem doar la adunările Bisericii și să participăm la programe și astfel să primim toată edificarea spirituală și protecția care ne vor da posibilitatea să „[ne putem] împotrivi în ziua cea rea”⁵.

„Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate”⁶. Conducători și învățători inspirați ai Bisericii, precum și activitățile din Biserică ne ajută în eforturile pe care le facem, individual și în familie, pentru a crește din punct de vedere spiritual. Și, deși noi toți avem nevoie de ajutor pentru a merge înainte pe cărarea legămintelor, responsabilitatea finală pentru dezvoltarea tăriei și energiei spirituale este a fiecăruia dintre noi.

Aduceți-vă aminte cum a dorit Nefi, fiul profetului Lehi, să vadă, să audă și să cunoască el însuși, prin puterea Duhului Sfânt, lucrurile pe care tatăl lui le aflase în viziunea despre pomul vieții. Nefi, în mod clar, a avut nevoie și a fost binecuvântat în tinerețea sa de exemplul și învățăturile „[părinților săi] de seamă”⁷. Totuși, la fel ca Joseph Smith, a dorit să învețe și să cunoască el însuși.

Dacă tot ceea ce dumneavoastră știți despre Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată, sau ceea ce știu eu, este ceea ce alte persoane predică sau ne spun, atunci temelia mărturiei noastre despre El și lucrarea Sa glorioasă din zilele din urmă este clădită pe nisip.⁸ Nu ne putem baza exclusiv pe lumina Evangheliei sau cunoașterea primită ori împrumutată de la alte persoane – chiar dacă iubim aceste persoane și avem încredere în ele.

În mod semnificativ, profetul Joseph Smith a propovăduit că fiecare sfânt din zilele din urmă trebuie să înțeleagă el însuși „planurile și scopurile lui Dumnezeu pentru venirea noastră în această lume”⁹.

„Dacă am putea să citim și să înțelegem tot ce a fost scris, din zilele lui Adam, despre relația omului cu Dumnezeu și cu îngerii într-o stare viitoare, ar trebui să știm foarte puțin

despre acest lucru. Citirea experiențelor trăite de alții sau a revelațiilor date lor, nu poate, niciodată, să ne dea *nouă* o imagine cuprinzătoare asupra stării noastre și asupra relației adevărate cu Dumnezeu. *Cunoașterea acestor lucruri poate fi obținută numai prin experiențele trăite în timpul realizării rânduielilor stabilite de Dumnezeu în acest scop*¹⁰.

A face posibilă realizarea acestui mare obiectiv spiritual pentru persoane și familii este unul dintre motivele fundamentale pentru care programele și activitățile Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă devin mai concentrate asupra căminului și sunt susținute mai mult de Biserică în această perioadă a dispensației plenitudinii timpurilor.

Implicații ale procesului de învățare concentrat asupra căminului și susținut de Biserică

Permiteți-mi să rezum câteva implicații de bază ale procesului de învățare a Evangheliei care devine mai concentrat asupra căminului și este susținut mai mult de Biserică.

Centrul principal de pregătire a misionarilor este în căminele noastre; centrele secundare de pregătire a misionarilor sunt situate în Provo, Manila, Mexico City și în alte locuri. Clasele cele mai instructive ale Școlii de duminică trebuie să fie reprezentate de studiul nostru individual și în familie în locurile noastre de reședință; folositoare, dar secundare, clasele Școlii de duminică se desfășoară în casele de întruniri ale Bisericii.

Centrele de istorie a familiei sunt acum în căminele noastre. Sprijin suplimentar pentru munca de cercetare a istoriei familiei este disponibil, de asemenea, în casele de întruniri ale Bisericii.

Cursurile esențiale de pregătire pentru templu au loc în căminele noastre; importante, dar secundare, cursurile de pregătire pentru templu se pot desfășura, ocazional, în casele de întruniri ale Bisericii.

În aceste zile din urmă, este esențial să facem din căminele noastre sanctuare pentru a putea „[sta] în locuri sfinte”¹¹. Și, cu toate că, astăzi, procesul de învățare concentrat asupra căminului

și susținut de Biserică este foarte important pentru întărirea și protecția noastră spirituală, el va fi și mai important în viitor.

Procesul de învățare și pregătirea pentru templu concentrate asupra căminului și susținute de Biserică

Vă rog să vă gândiți cum se pune în practică principiul „concentrate asupra căminului și susținute de Biserică” în cazul demnității și pregătirii noastre individuale pentru primirea rânduielilor și faptul de a face legăminte în casa Domnului.

Într-adevăr, pregătirea pentru templu este mult mai eficientă când are loc în căminele noastre. Dar, mulți membri ai Bisericii nu sunt siguri ce anume este sau nu este corespunzător să fie spus în afara templului despre experiența din templu.

Președintele Ezra Taft Benson a scris de ce există această incertitudine:

„Templul este un loc sacru, iar rânduielile înfăptuite în templu au un caracter sacru. Datorită caracterului său sacru, uneori ezitam să le vorbim copiilor și nepoților noștri despre templu.

Drept urmare, mulți nu ajung să aibă o dorință reală de a merge la templu sau, când se duc acolo, o fac fără a avea o temelie corespunzătoare care să-i pregătească pentru obligațiile pe care și le asumă și legămintele pe care le fac în templu.

Consider că o înțelegere sau o temelie adecvată îi va ajuta foarte mult pe tinerii noștri să se pregătească pentru templu... [și] le va stimula dorința de a căuta să-și primească binecuvântările preoției, așa cum a făcut și Avraam”¹².

Două îndrumări de bază ne pot ajuta să dobândim înțelegerea corespunzătoare subliniată de președintele Benson.

Îndrumarea nr. 1. *Deoarece Îl iubim pe Domnul, noi trebuie să vorbim, întotdeauna, despre casa Sa sfântă cu pioșenie. Nu trebuie să dezvăluim sau să descriem simbolurile speciale asociate legămintelor pe care le facem în timpul ceremoniilor sacre din templu. Nici nu trebuie să discutăm informația sfântă pe care am promis concret în templu că nu o vom face cunoscută.*

Îndrumarea nr. 2. *Templul este casa Domnului. În templu, toate lucrurile ne îndrumă spre Salvatorul nostru, Isus Hristos. Putem discuta scopurile de bază ale doctrinei și ale principiilor cu privire la rânduielile și legămintele din templu.*

Președintele Howard W. Hunter ne-a sfătuit: „Să împărtășim copiilor noștri sentimentele de natură spirituală pe care le avem în templu. Să-i învățăm într-un mod mai serios și mai accesibil lucrurile pe care le putem spune într-un mod potrivit despre scopurile casei Domnului”¹³.

De-a lungul generațiilor, de la profetul Joseph Smith la președintele Russell M. Nelson, scopurile doctrine ale rânduielilor și legămintelor care se fac în temple au fost predicate în detaliu de conducătorii Bisericii¹⁴. O rezervă bogată de resurse există în lucrări tipărite, lucrări în format audio, video și alte formate pentru a ne ajuta să învățăm despre rânduielile pregătitoare, înzestrări, căsătorii și alte rânduieli de pecetluire.¹⁵ De asemenea, sunt disponibile informații despre modul în care să-L urmărim pe Salvator primind și onorând legămintele de a respecta legea supunerii, legea sacrificiului, legea Evangheliei, legea castității și legea consacrării.¹⁶ Toți membrii Bisericii trebuie să se familiarizeze cu materialele minunate disponibile pe temples.ChurchofJesusChrist.org.

Președintele Russell M. Nelson a subliniat echilibrul esențial între natura sacră a ceremoniilor din templu și informațiile valoroase publicate de Biserică despre temple, care sunt scrise cu acuratețe, sunt adecvate și sunt puse la dispoziția publicului. „Doresc să recomand membrilor... să citească referirile la templu din Ghid pentru scripturi, cum ar fi «(A) unge», «Legământ», «Sacrificiu» și «Templu». De asemenea, se poate citi Exodul, capitolele 26-29 și Leviticul, capitolul 8. Vechiul Testament, precum și cărțile lui Moise și Avraam din Perla de mare preț, subliniază vechimea muncii în templu și natura trainică a rânduielilor ei”¹⁷.

Deci, imaginați-vă că fiul sau fiica dumneavoastră întreabă: „Cineva la școală mi-a spus că în templu se poartă îmbrăcăminte ciudată. Este adevărat?”. O scurtă prezentare video, numită „Sacred Temple Clothing (Îmbrăcăminte sacră pentru templu)”, este disponibilă pe temples.ChurchofJesusChrist.org. Această resursă minunată explică modul în care, din timpurile străvechi, bărbații și femeile au acceptat muzica sacră, diferite forme de rugăciune, folosirea unor simboluri în îmbrăcăminte religioasă, gesturi și ritualuri pentru a exprima sentimentele

lor profunde de devotament față de Dumnezeu. Astfel, Biserica sprijină pregătirea concentrată asupra căminului pentru binecuvântările glorioase care se primesc în templu prin instruire de bază și resurse remarcabile, cum ar fi această prezentare video. Multe informații utile sunt disponibile pentru dumneavoastră.¹⁸

Când ne străduim să umblăm în umilința ce vine din Spiritul Domnului¹⁹, vom fi binecuvântați pentru a înțelege și a realiza în căminele noastre echilibrul necesar între ceea ce este și ceea ce nu este adecvat să discutăm despre rânduielile și legămintele sacre din templu.

Promisiune și mărturie

Cred că este posibil ca unii dintre dumneavoastră să vă întrebați dacă procesul dumneavoastră de învățare poate deveni, într-adevăr, concentrat asupra căminului și susținut de Biserică. Poate sunteți singurul membru al Bisericii în căminul dumneavoastră, sau aveți o soție sau un soț care nu vă susține, sau sunteți un părinte singur, sau locuiți singur fiind necăsătorit ori divorțat și poate aveți întrebări despre modul în care puteți pune în practică aceste principii în cazul dumneavoastră. Puteți fi

soț și soție uitându-vă unul la celălalt și întrebând: „Putem face acest lucru?”.

Da, puteți face acest lucru! Vă promit că binecuvântări care vă vor întâri vor veni continuu în viața dumneavoastră și vor fi evidente. Se vor deschide uși. Lumina va străluci. Capacitatea dumneavoastră se va lărgi pentru a persevera cu sârguință și răbdare.

Depun mărturie, cu bucurie, că vom primi binecuvântări compensatoare pe măsură ce ne vom strădui să ne îndeplinim responsabilitatea individuală de a învăța și iubi Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Noi putem, într-adevăr, „să [fim] pregătiți să [obținem] tot ceea ce este necesar”²⁰. Vă promit și vă depun mărturie astfel în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, în „Latter-day Saint Prophet, Wife and Apostle Share Insights of Global Ministry”, Newsroom, 30 oct. 2018, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
2. Vedeți Doctrină și legăminte 121:29.
3. Joseph Smith – Istorie 1:20.
4. Doctrină și legăminte 45:26.
5. Efeseni 6:13.
6. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
7. 1 Nefi 1:1.
8. Vedeți Matei 7:24-27; 3 Nefi 14:24-27; 18:13.
9. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 211.
10. *Învățăături: Joseph Smith* p. 442; subliniere adăugată.
11. Doctrină și legăminte 101:22.
12. *Învățăături ale președinților Bisericii: Ezra Taft Benson* (2014), p. 174; subliniere adăugată; vedeți, de asemenea, Ezra Taft Benson, „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, *Ensign*, aug. 1985, p. 8.
13. *Învățăături ale președinților Bisericii: Howard W. Hunter* (2015), p. 184.
14. Vedeți, de exemplu, James E. Talmage, *The House of the Lord* (1912), p. 99-101.
15. Vedeți James E. Talmage, *The House of the Lord*, p. 89-109; Russell M. Nelson, „Să ne pregătim pentru binecuvântările templului”, *Liahona*, iulie 2001, p. 37-39; Boyd K. Packer, *Templul sfânt* (1980), p.153-155.
16. Vedeți *Învățăături ale lui Ezra Taft Benson* (1988), p. 121; James E. Talmage, *The House of the Lord*, p. 100; *Să ne pregătim pentru intrarea în Templul sfânt* (broșură, 2002).
17. Russell M. Nelson, „Să ne pregătim pentru binecuvântările templului”, *Liahona*, oct. 2010, p. 47.
18. De exemplu, priviți o prezentare video cu turul Templului Roma, Italia, sau studiați învățăături profetice despre temple (vedeți temples.ChurchofJesusChrist.org).
19. Vedeți Doctrină și legăminte 19:23.
20. Doctrină și legăminte 109:15.

VÂRȘNICUL KYLE S. MCKAY
din Cei Șaptezeci

Bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu

Chiar în timp ce Îl așteptăm cu răbdare pe Domnul, există anumite binecuvântări pe care le primim fără întârziere.

Cu mulți ani în urmă, fiul nostru în vârstă de cinci ani, a venit la mine și mi-a spus: „Tată, mi-am dat seama de ceva. Mi-am dat seama că, pentru tine, *în curând* înseamnă un timp foarte lung pentru mine”.

Când Domnul sau slujitorii Săi spun lucruri cum ar fi „Nu după multe zile” sau „Nu mai este mult” pot însemna, la propriu, o viață întreagă sau mai mult.¹ Timpul Său și deseori sincronizarea Sa sunt diferite față de ale noastre. Răbdarea este cheia. Fără ea, nu putem nici să ne dezvoltăm, nici să dăm dovadă de credință în Dumnezeu întru viață și salvare. Dar mesajul meu de astăzi este că, și atunci când Îl așteptăm cu răbdare pe Domnul, există anumite binecuvântări pe care le primim fără întârziere.

Când Alma și oamenii săi au fost luați prizonieri de lamaniți, ei s-au rugat pentru eliberare. Ei nu au fost eliberați fără întârziere, însă în timp ce așteptau răbdători eliberarea, Domnul Și-a arătat bunătatea oferindu-le fără întârziere anumite binecuvântări. El a înmuiat fără întârziere inima lamanților, pentru ca ei să nu-i ucidă. El

i-a întărit, de asemenea, pe oamenii lui Alma și le-a ușurat poverile.² Când au fost eliberați, în cele din urmă, s-au dus în Zarahemla unde au relatat experiența pe care au trăit-o unui auditoriu uimit. Oamenii din Zarahemla s-au minunat, și „când ei s-au gândit la *bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu* și la puterea Lui [de] a-i elibera pe Alma și pe frații lui din... sclavie, ei și-au ridicat glasurile și i-au dat mulțumiri lui Dumnezeu”³.

De bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu au parte toți cei care-L cheamă cu intenție adevărată și cu toată inima. Aceasta îi include pe cei care imploră cu sinceritate când sunt într-o situație disperată, când eliberarea pare îndepărtată și suferința prelungită, chiar mai intensă.

Așa s-a întâmplat cu un profet tânăr care a suferit până aproape de moarte în temnița umedă și rece înainte ca, în cele din urmă, să imploră: „O, Dumnezeule, unde ești Tu? Cât timp va fi oprită mâna Ta... ? Da, o, Doamne, cât timp... ?”⁴. Ca răspuns, Domnul nu l-a eliberat fără întârziere pe Joseph, însă i-a oferit fără întârziere pace.⁵

Dumnezeu oferă, de asemenea, fără întârziere speranță într-o eliberare viitoare.⁶ Indiferent ce se întâmplă, indiferent unde, în Hristos și prin Hristos, speranța ne zâmbește întotdeauna.⁷ Fără întârziere, chiar în fața noastră.

Mai mult, El ne-a promis: „*Dragostea Mea nu se va muta de la tine*”⁸.

Mai presus de orice, de dragostea lui Dumnezeu avem parte fără întârziere. Alături de Pavel, depun mărturie că nimic nu poate să „ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos”⁹. Nici măcar păcatele noastre, deși ne pot despărți o perioadă de Spiritul Său, nu ne pot despărți de dragostea Sa paternă divină pe care o primim constant și fără întârziere.

Acestea sunt unele dintre modurile sau mijloacele prin care „El [ne] va binecuvânta imediat”¹⁰. În continuare,

pentru a arăta aplicabilitatea acestor principii, vă împărtășesc experiențele trăite de două persoane ale căror vieți sunt mărturii despre bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu.

Din anii adolescenței, Emilie a avut probleme cu drogurile. Experimentarea a dus la obicei, iar obiceiul a dus, într-un final, la dependența de care nu a putut scăpa mulți ani, în pofida perioadelor ocazionale când a avut o stare de sănătate bună. Emilie și-a ascuns cu grijă problema, mai ales după ce s-a căsătorit și a devenit mamă.

Începutul eliberării ei nu s-a simțit deloc ca o eliberare. Emilie s-a dus să i se facă o examinare medicală de rutină, iar în momentul următor era dusă cu ambulanța pentru a fi internată. Ea a început să se panicheze când s-a gândit că putea fi despărțită de copii, de soț și de casa ei.

În acea noapte, fiind singură într-un salon rece și întunecat, Emilie s-a ghemuit pe patul ei și a plâns în hohote. Capacitatea ei de a judeca era tot mai slabă până când, în cele din urmă, copleșită de anxietate, teamă și de întunericul înăbușitor din salon și din sufletul ei, Emilie chiar a crezut că avea să moară în noaptea aceea. Singură.

În acea situație disperată, Emilie și-a adunat cumva tăria, s-a dat jos din pat și a îngenunchat. Fără nicio fățărnicie, care uneori exista în rugăciunile anterioare, Emilie s-a lăsat în totalitate în mâinile Domnului în timp ce implora cu disperare: „Dumnezeu drag, am nevoie de Tine. Te rog, ajută-mă. Nu vreau să fiu singură. Te rog, ajută-mă să trec cu bine de această noapte”.

Și, fără întârziere, așa cum El a făcut cu Petru din vechime, Isus Și-a întins mâna și i-a prins sufletul care se scufunda.¹¹ Emilie a fost cuprinsă de sentimente de calm, curaj, asigurare și dragoste minunate. Salonul nu mai era rece, ea a știut că nu era singură și, pentru prima dată de la vârsta de 14 ani, Emilie a știut că totul avea să fie bine. Când „[s-a] trezit [întru] Dumnezeu”¹² Emilie a adormit liniștită. Și, astfel, vedem că, „dacă vă veți pocăi și nu vă veți împietri inimile, atunci imediat marele plan al mântuirii va fi împlinit pentru voi”¹³.

Vindecarea și eliberarea finală ale lui Emilie au durat o perioadă lungă – luni de tratament, instruire și consiliere, timp în care a fost sprijinită și uneori purtată de bunătatea Sa. Și acea bunătate a continuat s-o sprijine când s-a dus la templu alături de soțul și copiii ei pentru a fi pecetluită împreună pentru totdeauna. Asemenea poporului lui Zarahemla, Emilie oferă mulțumiri când cugetă la bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu și la puterea Sa de a o elibera din robia ei.

Acum, din viața unei alte credincioase curajoase. În data de 27 decembrie 2013, Alicia Schroeder i-a primit cu bucurie pe prietenii ei dragi, Sean și Sharla Chilcote, care, pe neașteptate, au venit la ea. Sean, care era, de asemenea, episcopul Aliciei, i-a înmănat telefonul său mobil și i-a spus cu seriozitate: „Alicia, te iubim. Trebuie să preiei acest apel”.

Soțul Aliciei, Mario, era la telefon. El se afla într-o zonă izolată alături de unii dintre copiii lor, într-o mult așteptată călătorie cu snowmobilul. Avusese loc un accident tragic. Mario se rănsie grav și fiul lor, în vârstă de 10 ani, Kaleb, murise. Când Mario, cu lacrimi în ochi, i-a spus Aliciei de moartea lui Kaleb, ea a fost cuprinsă de sentimente de șoc și groază de care puțini dintre noi vom avea parte. S-a

prăbușit la pământ. Paralizată de un chin de nedescris, Alicia nu putea nici să se miște, nici să vorbească.

Episcopul și sora Chilcote au ridicat-o și au ținut-o. Au plâns și au suferit profund împreună o perioadă. Apoi, episcopul Chilcote s-a oferit să-i dea Aliciei o binecuvântare.

Ce a urmat este incomprehensibil fără o anumită înțelegere a ispășirii lui Isus Hristos și a bunătății fără întârziere a lui Dumnezeu. Episcopul Chilcote și-a așezat cu grijă mâinile pe capul Aliciei și, cu glasul tremurând, a început să vorbească. Alicia a auzit două lucruri de parcă au fost spuse de Dumnezeu Însuși. Primul, și-a auzit numele, Alicia Susan Schroeder. Apoi, l-a auzit pe episcop invocând autoritatea Dumnezeului Atotputernic. În acel moment – doar la rostirea numelui ei și a puterii lui Dumnezeu – Alicia a fost cuprinsă de sentimente, greu de descris, de pace, dragoste, alinare și chiar de *bucurie*. Și a continuat să aibă aceste sentimente.

Desigur, Alicia, Mario și membrii familiei lor continuă să-l jalească pe Kaleb și să-i simtă lipsa. Este *greu*! De fiecare dată când vorbesc cu ea, ochii Aliciei sunt plini de lacrimi când spune cât de mult își iubește și îi lipsește băiețelul. Și ochii ei rămân înlăcrimați când vorbește despre modul în care

Marele Eliberator a sprijinit-o în fiecare moment al încercării ei grele, începând cu bunătatea Sa fără întârziere de care a avut parte în timpul celei mai adânci disperări ale ei și continuând acum cu speranța strălucitoare a unei revederi minunate care va fi „nu după multă zile”.

Știi că, uneori, experiențele vieții creează confuzie și dificultăți care pot îngreuna primirea, recunoașterea sau păstrarea felului de alinare de care au avut parte Emilie și Alicia. Eu am trecut prin astfel de perioade. Depun mărturie că, în astfel de perioade, simpla noastră supraviețuire este o manifestare blândă și puternică a bunătății fără întârziere a lui Dumnezeu. Amintiți-vă că, Israelul din vechime, a fost în cele din urmă eliberat „de către același Dumnezeu care i-a apărât”¹⁴ zi de zi.

Depun mărturie că Isus Hristos este Marele Eliberator și, în numele Său, vă promit că, dacă vă întoarceți către El cu intenție adevărată și cu toată inima, El vă va elibera din toate lucrurile care amenință să vă scurteze sau să vă distrugă viața sau bucuria. Acea eliberare poate dura mai mult decât v-ați dori – poate o viață întreagă sau mai mult. Așadar, pentru a vă oferi alinare, curaj și speranță, pentru a vă sprijini și a vă întări pentru acea zi a eliberării finale, vă asigur de *bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu* și depun mărturie despre ea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți, de exemplu, Alma 7:7; 9:26; Doctrină și legăminte 88:87.
2. Vedeți Mosia 23:28-29; 24:14-15.
3. Mosia 25:10; subliniere adăugată.
4. Doctrină și legăminte 121:1-3.
5. Vedeți Doctrină și legăminte 121:7.
6. Vedeți Alma 58:11: „Da, și s-a întâmplat că Domnul Dumnezeu nostru ne-a vizitat pe noi cu asigurarea că El ne va elibera; da... și a făcut ca noi să nădăjduim că vom fi eliberați de El”. Vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 121:7-8.
7. Vedeți „Mulțumim, Ție, Dumnezeule nostru”, *Imnuri*, nr. 13.
8. Isaia 54:10; subliniere adăugată.
9. Romani 8:39.
10. Mosia 2:24.
11. Vedeți Matei 14:31.
12. Alma 5:7.
13. Alma 34:31.
14. 1 Nefi 5:15.

VĂRSTNICUL RONALD A. RASBAND
din Cuvorul celor Doisprezece Apostoli

Clădiți o fortăreață a spiritualității și protecției

Când trăim conform Evangheliei lui Isus Hristos, când ne bizuim pe ispășirea Salvatorului și mergem înainte cu credință, suntem fortificați împotriva dușmanului.

Dragii mei frați și dragile mele surori, acum, când această conferință se apropie de sfârșit, mulțumesc Tatălui nostru din Cer pentru sfaturile, adevărurile și revelațiile împărtășite de la acest pupitru în timpul ultimelor două zile. Am fost învățați de slujitori ai lui Dumnezeu chemați să spună cuvintele Sale sfinte. Domnul ne-a adus aminte într-o revelație din zilele din urmă: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru”¹.

Privind această mare congregație de sfinți și imaginându-mi membrii care urmăresc conferința generală în întreaga lume, mă gândesc la adunarea descrisă în Cartea lui Mormon, când Isus Hristos S-a arătat nefiților după răstignirea Sa. El le-a propovăduit Evanghelia și, apoi, i-a încurajat: „Duceți-vă la casele voastre și gândiți-vă la lucrurile pe care Eu vi le-am spus; și întrebați-L pe Tatăl, în numele Meu, pentru ca voi să puteți înțelege”².

„Duceți-vă la casele voastre și gândiți-vă” este pasul următor pe care trebuie să-l faceți pentru a trata cu maximă seriozitate cuvintele profeților și conducătorilor Bisericii rostite cu această ocazie sacră. Căminele concentrate asupra lui Hristos sunt fortărețe ale împărăției lui Dumnezeu pe pământ într-o perioadă în care, așa cum s-a profetizat, diavolul „[năvălește] în inimile copiilor oamenilor și-i [ațăță] în mânia împotriva a ceea ce este bun”³.

De-a lungul istoriei, oamenii au clădit fortărețe pentru a ține dușmanii departe. Deseori, acele fortărețe cuprindeau un turn de pază din care păzitori – asemenea profeților – avertizau cu privire la forțele amenințătoare și atacurile iminente.

În vremurile de început ale pionierilor din Utah, străbunicul meu Thomas Rasband și familia lui au fost unii dintre primii coloniști care au intrat în Valea Heber, în frumoșii Munți Wasatch, din Utah.

În anul 1859, Thomas a ajutat la înălțarea fortului Heber, construit pentru a-i proteja. Era o construcție simplă, din bușteni de plop, așezați unul lângă altul delimitând perimetrul fortului. În interiorul fortăreței, s-au construit barăci din bușteni de-a lungul acelei îngrădiri. Construcția oferea atât siguranță, cât și protecție familiilor de pionieri în timp ce se stabileau acolo și îl preaslăveau pe Domnul.

La fel este și pentru noi. Căminele noastre sunt fortărețe care ne apără de relele din lume. În căminele noastre, noi venim la Hristos învățând să urmăm poruncile Sale, studiind scripturile, rugându-ne împreună și ajutându-ne unul pe celălalt să rămânem pe cărarea legămintelor. Noul accent care se pune pe studiul personal și pe cel împreună cu familia prin intermediul programei de învățământ *Vino și urmează-Mă* este destinat scopului de „a ne întări convertirea și a ne ajuta să devenim mai asemănători lui Isus Hristos”⁴. Făcând astfel, vom deveni ceea ce Pavel a numit „[făpturi noi]”⁵, având inima și sufletul în armonie cu Dumnezeu. Avem nevoie de această tărie pentru a înfrunta și respinge atacurile dușmanului.

Când trăim dând dovadă de devotament provenit din credința în Isus Hristos, vom simți prezența plină de pace a Duhului Sfânt, care ne îndrumă către adevăr, ne inspiră să trăim demni de a primi binecuvântările Domnului și depune mărturie că Dumnezeu trăiește și ne iubește. Toate acestea se întâmplă în fortărețele căminelor noastre. Dar, aduceți-vă aminte, căminele noastre sunt la fel de puternice pe cât este tăria spirituală a fiecăruia dintre noi din interiorul căminului.

Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat: „În zilele care vor veni, nu va fi posibil să supraviețuim spiritual fără

influența îndrumătoare, conducătoare, alinătoare și constantă a Duhului Sfânt”⁶. În calitate de profet, văzător și revelator în viața al Domnului în zilele noastre, păzitorul din turnul fortăreței noastre, care este Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, observă cum avansează dușmanul.

Dragi frați și surori, noi suntem în război cu Satana pentru sufletele oamenilor. Liniile de luptă au fost stabilite în viața noastră premuritoare. Satana și a treia parte dintre copiii Tatălui nostru din Cer au respins promisiunile Sale privind exaltarea. De atunci, slujitorii dușmanului au luptat împotriva spiritelor credincioase care aleg planul Tatălui.

Satana știe că zilele sale sunt numărate și că timpul devine tot mai scurt. Dar, cu toate că este viclean și isteț, el nu va câștiga. Însă, el continuă să lupte pentru fiecare suflet.

Pentru siguranța noastră, trebuie să clădim o fortăreață a spiritualității și protecției tocmai pentru sufletele noastre, o fortăreață care să nu fie străpunsă de cel rău.

Satana este un șarpe șiret, care se strecoară în mintea și inima noastră, dacă am lăsat garda jos, ne-am confruntat cu dezamăgire sau ne-am pierdut speranța. El ne ispitește lingusindu-ne, promițându-ne ușurință, confort sau sentimente bune de scurtă durată când suntem triști. El justifică mândria, răutatea, necinstea, nemulțumirea și imoralitatea și, în cele din urmă, putem ajunge să fim „lipsiți de sentimente”⁷. Spiritul ne poate părăsi. „Și în felul acesta diavolul înșală sufletele lor și-i conduce cu grijă în jos, în iad”⁸.

Spre deosebire de aceasta, noi simțim deseori Spiritul foarte puternic când cântăm laude lui Dumnezeu folosind cuvinte ca acestea:

*Dumnezeu e o cetate,
Turn al tăriei nepieritor,
Dumnezeu ajutor ne este,
Mereu El e triumfător.*⁹

Când clădim o fortăreață a tăriei spirituale, putem să ne ferim de ispitele dușmanului, să-i întoarcem spatele și să simțim pacea Spiritului. Putem urma

exemplul Domnului și Salvatorului nostru care, fiind ispitit în pustiu, a spus: „Înapoia Mea, Satano!”¹⁰. Fiecare dintre noi trebuie să învețe prin experiențele pe care le trăiește în viață cum să facă acest lucru.

Un astfel de scop neprihănit este bine descris în Cartea lui Mormon când căpitanul Moroni i-a pregătit pe nefiți să facă față atacurilor din partea lui Amalichia, care era viclean, însetat de sânge și avid de putere. Moroni a construit fortărețe pentru a-i proteja pe nefiți, „ca să poată trăi în Domnul, Dumnezeul lor și pentru ca să poată menține ceea ce dușmanii lor numeau cauza creștinilor”¹¹. Moroni a fost „neclintit în credința pentru Hristos”¹² și a fost credincios „ținând poruncile lui Dumnezeu... și rezistând nedreptății”¹³.

Când lamaniții au venit să se lupte, au fost uluiți de pregătirea nefiților și au fost înfrânți. Nefiții I-au mulțumit „Domnului Dumnezeului lor datorită puterii Lui fără de egal, salvându-i pe ei din mâinile dușmanilor lor”¹⁴. Ei au construit fortărețe pentru a fi protejați în exterior și și-au clădit credința în Domnul Isus Hristos în interior – adânc în sufletele lor.

Care sunt unele dintre modurile în care ne putem întări în momentele de tulburare, astfel încât să putem fi „instrumente în mâinile lui Dumnezeu

ca să înfăptuim această mare lucrare”¹⁵? Haideți să vedem ce spun scripturile.

Suntem supuși. Domnul i-a poruncit tatălui Lehi să-și trimită fiii înapoi la Ierusalim pentru a „[căuta] cronicile și [a le aduce] înapoi în pustiu”¹⁶. Lehi nu s-a îndoit, nu s-a întrebat de ce sau cum. Nici Nefi, care a răspuns: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”¹⁷.

Acționăm noi supunându-ne de bunăvoie la fel ca Nefi? Sau suntem mai înclinați să punem la îndoială poruncile lui Dumnezeu așa cum au făcut frații lui Nefi, a căror lipsă de credință a făcut ca, în cele din urmă, ei să-L respingă pe Domnul? Supunerea, făcută cu „sfințenia inimii”¹⁸, este ceea ce Domnul cere de la noi.

Noi avem încredere în Domnul, care i-a spus lui Iosua, când se pregătea să-i conducă pe israeliți pe pământul făgăduit: „Întărește-te și îmbărbătează-te; nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”¹⁹. Iosua a avut încredere în acele cuvinte și a sfătuit oamenii: „Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”²⁰. Domnul a despărțit apele râului Iordan și rătăcirea israeliților timp de 40 de ani în pustiu a luat sfârșit.

Noi apărăm adevărul, așa cum a făcut profetul Abinadi din Cartea lui Mormon. Fiind arestat, adus înaintea regelui Noe și a preoților lui ticăloși, Abinadi a propovăduit cele zece porunci și a predicat cu putere că Hristos Se „va pogorî printre copiii oamenilor și va mântui poporul Său”²¹. Apoi, cu credința puternică pe care o avea, a proclamat: „O, Dumnezeule, primește sufletul meu”²² și Abinadi „a căzut murind în foc”²³.

Noi facem legăminte și le reînnoim luând din împărtășanie și preaslăvind în templu. Împărtășania este cea mai importantă parte a preaslăvirii noastre de duminică, în cadrul căreia ni se face promisiunea că vom „avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”²⁴. Prin această rânduială sacră, noi promitem să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos, să-L urmăm și să ne îndeplinim responsabilitățile în această muncă divină așa cum a făcut El. În templu, putem să „[lăsăm] la o parte lucrurile acestei lumi”²⁵ și să simțim prezența Domnului și pacea Sa sublimă. Ne putem concentra asupra strămoșilor noștri, familiilor noastre și asupra vieții eterne în prezența Tatălui. Nu este de mirare că președintele Nelson a declarat recent în Roma: „Binele care va veni din acest

templu este mai mare decât ne putem imagina²⁶.

Trebuie să fim cinstiți în tot ceea ce facem. Trebuie să ne dezvoltăm discernământul și spiritul de disciplină, astfel încât să nu trebuiască să ne gândim în mod continuu ce este bine și ce este rău. Trebuie să credem cu fermitate cuvintele lui Petru, apostolul de la începuturile Bisericii: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită²⁷”.

Pe măsură ce ne întărim cu sânguință fortificațiile, devenim ca Isus Hristos, adevărați ucenici ai Săi, cu sufletele noastre sub protecția Sa.

Mărturia dumneavoastră despre Isus Hristos este fortăreața dumneavoastră, protecția sufletului dumneavoastră. Când străbunicul meu și colegii săi pionieri au construit fortul Heber, ei au așezat, pe rând, câte un buștean până când fortul a fost „bine [închegat]”²⁸ și ei au fost protejați. Așa este și mărturia noastră. Fiecare dintre noi dobândește o mărturie de la Spiritul Sfânt, când El vorbește spiritului nostru, astfel încât „adevărul să fie în adâncul inimii”²⁹. Când trăim conform Evangheliei lui Isus Hristos, când ne buzim pe ispășirea Salvatorului și mergem înainte cu credință, nu cu teamă, suntem fortificați împotriva uneltirilor dușmanului. Mărturiile noastre ne leagă de ceruri și suntem binecuvântați cu „adevărul

tuturor lucrurilor”³⁰. Și, asemenea pionierilor protejați de fortăreață, suntem îmbrățișați în siguranță de brațele dragostei Salvatorului.

Profetul Eter ne-a învățat: „De aceea, acela care crede în Dumnezeu cu siguranță va putea să nădăjduiască într-o lume mai bună, da, și anume un loc la dreapta lui Dumnezeu, care nădejde vine de la credință, ancorează în sufletul oamenilor, ceea ce-i face pe ei să fie siguri și neclintiți, întotdeauna abundând în fapte bune, fiind conduși să-L slăvească pe Dumnezeu”³¹.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vă las binecuvântarea mea de a merge înainte cu încredere în Domnul și în Evanghelia Sa. Îmbrățișați-i pe cei care se poticnesc și, cu tăria Spiritului din dumneavoastră, conduceți-i cu dragoste înapoi în fortăreața spiritualității și protecției. Căutați „să [fiți] ca Isus”³² în tot ce faceți, feriți-vă de rău și ispite, pocăiți-vă, așa cum am fost îndemnați ieri de iubitul nostru profet, fiți cinstiți în inimă, fiți dreți și puri, dați dovadă de compasiune și caritate și iubiți-L pe Domnul, Dumnezeul dumneavoastră, cu devotamentul unui ucenic adevărat.

Mărturiile noastre despre Evanghelia lui Isus Hristos, căminele noastre, familiile noastre și calitatea noastră de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă vor fi fortăreața personală care ne protejează înconjurându-ne și ferindu-ne

de cel rău. Depun mărturie solemnă despre aceasta în numele Domnului și Salvatorului nostru, Însuși Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 1:38.
2. 3 Nefi 17:3.
3. 2 Nefi 28:20.
4. *Vino și urmează-Mă – pentru persoane și familii: Noul Testament*, 2019, p. v.
5. 2 Corinteni 5:17.
6. Russell M. Nelson, „Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră”, *Liahona*, mai 2018, p. 96.
7. 1 Nefi 17:45.
8. 2 Nefi 28:21.
9. „Dumnezeu e o cetate”, *Imnuri*, nr. 39.
10. Luca 4:8.
11. Alma 48:10.
12. Alma 48:13.
13. Alma 48:16.
14. Alma 49:28.
15. Alma 26:3.
16. 1 Nefi 3:4.
17. 1 Nefi 3:7.
18. Doctrină și legăminte 46:7.
19. Iosua 1:9.
20. Iosua 3:5.
21. Mosia 15:1.
22. Mosia 17:19.
23. Mosia 17:20.
24. Doctrină și legăminte 20:77.
25. Doctrină și legăminte 25:10.
26. Russell M. Nelson, în Tad Walch, „President Nelson Refers to Apostles Peter, Paul during Rome Temple Dedication”, *Deseret News*, 10 mart. 2019, deseretnews.com.
27. 1 Petru 5:8.
28. Efeseni 2:21.
29. Psalmii 51:6.
30. Moroni 10:5.
31. Eter 12:4.
32. „Eu încerc să fiu ca Isus”, *Cântece pentru copii*, p. 40-41.

PREȘEDINTELE RUSSELL M. NELSON

Cuvânt de încheiere

Fie ca noi să ne dedicăm și să ne rededicăm viața slujirii lui Dumnezeu și copiilor Săi – de ambele părți ale vălului.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, acum când ne apropiem de încheierea acestei conferințe istorice, Îi mulțumim Domnului pentru inspirația și protecția Sa. Mesajele ne-au instruit și ne-au înălțat spiritual.

Vorbitorilor nu le-au fost desemnate teme. Fiecare dintre dâșii s-a rugat pentru a primi revelație personală în timpul pregătirii mesajelor. Pentru mine, este remarcabil modul în care temele cuvântărilor dâșilor par să se potrivească atât de bine unele cu celelalte. În timp ce le studiați, căutați să învățați ceea ce Domnul încearcă să vă învețe prin slujitorii Săi.

Muzica a fost sublimă. Suntem profund recunoscători numeroșilor muzicieni care și-au unit talentele pentru a aduce Spiritul Domnului în cadrul fiecărei sesiuni. Și El a binecuvântat pe cei care au rostit rugăciuni, precum și congregațiile în fiecare dintre sesiuni. Cu adevărat, conferința a fost, din nou, o sărbătoare spirituală pentru noi toți.

Sperăm și ne rugăm ca fiecare membru să facă din căminul său un adevărat sanctuar al credinței, în care Spiritul Domnului să poată sălășlui. În pofida controverselor din jurul nostru, căminul nostru poate deveni un loc ceresc în care studiul, rugăciunea

și credința pot fi îmbinate cu dragoste. Noi putem deveni cu adevărat ucenici ai Domnului, apărându-L și reprezentându-L oriunde ne-am afla.

Scopul lui Dumnezeu trebuie să fie scopul nostru. El dorește ca noi, copiii Săi, să *alegem* să ne întoarcem la El fiind pregătiți, demni, înzestrați, pecetluiți și fideli legămintelor pe care le-am făcut în templele sfinte.

În prezent, avem 162 de temple dedicate. Cele mai vechi temple sunt simboluri ale credinței și viziunii preaiubiților noștri pionieri. Fiecare templu clădit de ei este rezultatul sacrificiilor și eforturilor lor personale mărețe. Fiecare există ca o bijuterie extraordinară în coroana realizărilor pionierilor.

Noi avem responsabilitatea sacră de a avea grijă de ele. În consecință, aceste temple din perioada pionierilor vor fi supuse în curând unor lucrări de reînnoire și refacere și, unele dintre ele, unor restaurări majore. Se vor face eforturi pentru a menține unicitatea istorică a fiecărui templu în toate cazurile în care este posibil, păstrându-se frumusețea înălțătoare și măiestria unică a generațiilor de mult timp trecute.

Detaliile pentru Templul St. George, Utah, au fost deja anunțate. Planurile pentru renovarea Templului Salt Lake, Pieței Templului și a zonei adiacente de lângă Clădirea birourilor Bisericii vor fi anunțate vineri, 19 aprilie 2019.

Templele Manti și Logan, din Utah, vor fi, de asemenea, renovate în următorii ani. Când acele planuri vor fi pregătite, ele vor fi, de asemenea, anunțate.

Aceste lucrări vor necesita închiderea fiecărui templu un anumit timp. Membrii Bisericii pot continua să se bucure de preaslăvire și slujire în

templu în alte temple din apropiere. Când fiecare proiect va fi finalizat, fiecare templu istoric va fi rededicat.

Dragi frați și surori, noi privim templul ca fiind cea mai sacră structură în Biserică. Când anunțăm planurile de clădire a unui *nou* templu, el devine o parte din istoria noastră sacră. Acum, vă rog să ascultați cu atenție și pioșenie. Dacă anunț un templu într-un loc care este special pentru dumneavoastră, vă propun să înclinați, simplu, capul spunând în gând o rugăciune de recunoștință. Nu vrem ca vreo izbucnire verbală să ne distragă de la natura sacră a acestei conferințe și a templelor sfinte ale Domnului.

Astăzi, ne face plăcere să anunțăm planurile pentru construirea mai multor temple, care urmează să fie clădite în următoarele locuri:

Pago Pago, Samoa Americană; Okinawa City, Okinawa; Neiafu, Tonga; Tooele Valley, Utah; Moses Lake, Washington; San Pedro Sula, Honduras; Antofagasta, Chile; Budapesta, Ungaria.

Vă mulțumesc, dragii mei frați și dragile mele surori.

Când vorbim despre templele noastre, vechi și noi, fie ca fiecare dintre noi să declare prin fapte că suntem ucenici adevărați ai Domnului Isus Hristos. Fie ca noi să ne îmbunătățim viața prin credință și încredere în El. Fie ca noi să avem parte de puterea ispășirii Sale prin pocăința noastră din fiecare zi. Și fie ca noi să ne dedicăm și să ne rededicăm viața slujirii lui Dumnezeu și copiilor Săi – de ambele părți ale vălului.

Vă las dragostea și binecuvântările mele asigurându-vă că revelația continuă în această Biserică a Domnului. Și va continua până când „scopurile lui Dumnezeu vor fi realizate și Marele Iehova va spune că lucrarea este terminată”¹.

Astfel vă binecuvântează și îmi depun mărturia că Dumnezeu trăiește! Isus este Hristosul! Aceasta este Biserica Sa. Noi suntem poporul Său. În numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 142.

Raport statistic, 2018

Pentru informarea membrilor Bisericii, Prima Președinție a întocmit următorul raport statistic referitor la creșterea și situația Bisericii până la data de 31 decembrie 2018.

UNITĂȚI ALE BISERICII

Țări	3.383
Misiuni	407
Districte	547
Episcopii și ramuri	30.536

NUMĂRUL MEMBRILOR BISERICII

Numărul total de membri	16.313.735
Numărul copiilor noi înregistrați pe listele Bisericii	102.102
Numărul de convertiți botezați	234.332

MISIONARI

Misionari cu timp deplin	65.137
Misionari care deservește Biserica	37.963

TEMPLE

Temple dedicate în anul 2018 (Concepción, Chile și Barranquilla, Columbia)	2
Temple rededicate în anul 2018 (Houston, Texas și Jordan River, Utah)	2
Temple în funcțiune la sfârșitul anului	161

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Neil L. Andersen	(34) Un bărbat atras de persoane de același sex rămâne fidel legămintelor pe care le-a făcut. O femeie care nu s-a căsătorit niciodată se concentrează asupra slujirii.
D. Todd Christofferson	(81) Tineri din Italia îi arată președintelui Russell M. Nelson cartonașele pentru templu cu numele strămoșilor lor.
Carl B. Cook	(51) Un „grup de frați” care se întăresc și se ajută unul pe altul să se convertească din Botswana binecuvântează nenumărate vieți prin intermediul slujirii misionare. Cvorumurile preoției îl ajută și-l binecuvântează pe tânărul Carl B. Cook.
Quentin L. Cook	(76) O invitație făcută de președintele Gordon B. Hinckley îl ajută pe tatăl vârstnicului O. Vincent Haleck să se hotărăască să fie botezat.
Becky Craven	(9) O martoră oculară se plânge că un mecanic de locomotivă nu a încercat să vireze înainte ca trenul său să intre într-o mașină blocată pe șine.
Sharon Eubank	(73) Luminile exterioare ale Templului Salt Lake nu se aprind. Un vis o face pe Sharon Eubank să dorească să-și mărească credința.
Gerrit W. Gong	(97) După ce are compasiune față de un hoț, o prietenă a lui Gerrit W. Gong începe să-l înțeleagă pe Isus Hristos și să înțeleagă ispășirea Sa.
Brook P. Hales	(11) Doi dintre fiii lui Brook P. Hales învață că Dumnezeu, răspunzând la rugăciuni, știe de la început sfârșitul. „Și aceasta va trece” devine motoul unei femei credincioase care acceptă faptul că orbește.
Mathias Held	(31) Mathias și Irene Held se alătură Bisericii după ce discern adevărul cu ajutorul studiului și al Spiritului.
David P. Homer	(41) În timp ce călătorește cu un avion mic, David P. Homer învață cât de important este să dăm ascultare glasului care ne spune adevărul. David P. Homer și soția sa învață că răspunsurile la rugăciuni pot veni mai târziu. Fratele lui David P. Homer îndură până la sfârșit în pofida adversității.
Kyle S. McKay	(105) O femeie care are probleme cu drogurile și o mamă a cărui fiu moare într-un accident sunt alinate și sprijinite de Marele Eliberator.
Russell M. Nelson	(67) O mamă și fiicele ei sunt în competiție cu sporturile și jocurile pentru atenția bărbatilor din familiile lor. (88) Russell M. Nelson și fiica sa, Wendy, vorbesc „despre lucrurile care contează cel mai mult” în timpul „[conversației lor] de rămas bun ca între un tată și fiica sa”. Un ofițer de poliție care ajută oameni să scape dintr-un incendiu se întreabă: „Unde este familia mea?”. Un prieten al lui Russell M. Nelson refuză să facă schimbări pentru a deveni demn de binecuvântările Evangheliei.
Dallin H. Oaks	(60) Studenți care privesc un câine furisându-se să prindă o veveriță nu-și adresează întrebarea: „Unde va duce această alegere?”. Călătoria cu autobuzul de cinci zile și cinci nopți a unui cuplu columbian pentru a se căsători în templu le schimbă sentimentele față de căsătoria în templu și față de Evanghelie.
Dale G. Renlund	(70) O „primă rugăciune stângace” ajută un membru mai puțin activ să aibă la Biserică impresia clară că i se spune: „Aceasta este casa Mea”.
Ulisses Soares	(6) O mamă singură insuflă binecuvântările Evangheliei în inimile copiilor ei.
Gary E. Stevenson	(47) Deținând oficiul de preot în liceu, un viitor apostol refuză să vizioneze un film nepotrivit, lucru care i-a dat curaj unui prieten.
Juan Pablo Villar	(95) După ce petrece o zi făcând prozelitism cu fratele său misionar, Juan Pablo Villar se hotărăște să fie botezat și să slujească în misiune.
Takashi Wada	(38) Mama lui Takashi Wada se alătură Bisericii după ce Domnul îi impresionează inima prin gestul amabil al unui băiețel.
W. Christopher Waddell	(19) Datorită acțiunilor de slujire ale familiei și prietenilor, fratele lui W. Christopher Waddell acceptă din nou Evanghelia cu puțin timp înainte să moară.

Vârstnicul Rubén V. Alliaud

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Rubén Alliaud avea 14 ani când a părăsit Argentina pentru a petrece un an cu unchiul său în Statele Unite. Tatăl său, Rubén Reynaldo Alliaud, decedase, iar Rubén începuse să fie puțin rebel.

Îngrijorată, mama sa, María, l-a trimis în Houston, Texas, pentru a locui cu fratele ei, Manuel Bustos, și familia sa. A pus o singură condiție familiei fratelui ei: „Nu-i împărtășiți fiului meu crezurile voastre de sfinți din zilele din urmă”.

Însă, spiritul Evangheliei a avut efect asupra tânărului plin de frământări. A văzut cum Biserica unea familia Bustos prin rugăciune și slujire și a remarcat, de asemenea, multe exemplare ale Cărții lui Mormon de pe rafturile din camera sa.

Curios, a deschis un exemplar și a descoperit promisiunea lui Moroni că, prin rugăciune, putea să știe că volumul de scripturi Cartea lui Mormon este adevărat.

„Acce promisiune m-a emoționat”, a spus autoritatea generală-Cei Șaptezeci recent chemată. „Am vrut să citesc cartea.”

A luat în serios promisiunea lui Moroni, a primit un răspuns afirmativ și i-a spus unchiului său surprins că voia să fie botezat. Unchiul Manuel l-a trimis imediat pe Rubén înapoi în Argentina pentru a cere permisiunea mamei sale. La scurt timp, a fost botezat. De atunci, Evanghelia restaurată a fost ancora vieții vârstnicului Alliaud.

Rubén Vicente Alliaud s-a născut în data de 8 ianuarie 1966 în Buenos Aires. S-a căsătorit cu Fabiana Bennett Lamas în Templul Buenos Aires, Argentina, în data de 17 decembrie 1992. Dâșii au șase copii.

Vârstnicul Alliaud și-a luat licența în drept în cadrul Universității Belgrano din Buenos Aires și a avut o carieră bogată în domeniul juridic, specializându-se în dreptul penal. Începând cu anul 1998, a lucrat ca asociat al firmei Alliaud & Asociados.

A slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte al Misiunii Córdoba, Argentina, președinte de țară, înalt consilier, episcop, președinte al cvorumului vârstnicilor și misionar în Misiunea Montevideo, Uruguay. La momentul chemării dânsului, slujea ca învățător la institut, prim consilier în președinția Centrului de pregătire a misionarilor din Argentina și director pentru afaceri publice. ■

Vârstnicul Jorge M. Alvarado

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Miguel și Iris Alvarado s-au alăturat Bisericii în Porto Rico în anul 1977, când fiul lor, Jorge, avea șase ani. Tânărul Jorge a fost botezat doi ani mai târziu și nu a lipsit niciodată de la adunările din ziua de sâmbătă.

„Dar convertirea mea s-a produs când aveam 16 ani”, a spus autoritatea generală-Cei Șaptezeci recent chemată.

Când era la liceu, a început să slujească în calitate de președinte al clasei sale de seminar din orașul său natal, Ponce. În acel an, cursanții studiau Cartea lui Mormon. Noua sa responsabilitate l-a făcut să se autoevalueze.

„Trebuia să mă întreb: «Știu eu că este adevărată Cartea lui Mormon?». Cum aș putea fi președintele clasei mele de seminar dacă nici măcar nu știu că această carte, Cartea lui Mormon, este adevărată?”

A deschis Cartea lui Mormon și, pentru prima dată, a început să o studieze cu seriozitate.

Dânsul a spus: „Am îngenuncheat și m-am rugat și am știut că este adevărată”.

Cartea lui Mormon rămâne o influență definitorie în viața vârstnicului Alvarado.

În timp ce a slujit în Misiunea Tampa, Florida, a împărtășit Cartea lui Mormon tuturor celor cărora le-a predat. Mai târziu, a studiat cartea cu soția sa și cu cei trei copii ai dâșilor. Ca președinte al Misiunii San Juan, Porto Rico, i-a invitat pe misionari să îndrăgească și să împărtășească altora Cartea lui Mormon.

Acum, în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci, vârstnicul Alvarado este la fel de nerăbdător să-i invite pe alții să descopere adevărurile din Cartea lui Mormon care schimbă viața.

Jorge Miguel Alvarado Pazo s-a născut în data de 21 noiembrie 1970. În data de 19 decembrie 1992, s-a căsătorit cu Cari Lu Rios în Templul Washington, D.C.

După ce a studiat administrarea afacerilor la Universitatea din Porto Rico, a lucrat în diferite poziții de administrare a afacerilor, în Porto Rico și pe teritoriul continental al Statelor Unite. Recent, a lucrat la sediul central al Bisericii în orașul Salt Lake ca manager internațional în cadrul Departamentului Servicii pentru sprijinirea bizuirii pe forțele proprii.

Vârstnicul Alvarado a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte de țară, înalt consilier, președinte de ramură și conducător al muncii misionare la nivel de episcopie. ■

Vârstnicul Hans T. Boom

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când vârstnicul Hans T. Boom avea opt ani, familia dânsului s-a mutat din Amsterdam în orașul Breda, situat în partea de sud a Olandei. Tatăl său, un olandez care crescuse în Indonezia și era convertit la Biserică, a simțit că familia sa trebuia să părăsească metropola și să revină la rădăcinile sale strămoșești.

Timpul petrecut de vârstnicul Boom alături de familia sa în acea micuță ramură s-a dovedit a fi o perioadă de pregătire pentru slujirea în Biserică – slujire pe care a oferit-o întreaga sa viață și pe care va continua să o ofere în noua sa chemare ca autoritate generală-Cei Șaptezeci.

Dânsul a spus: „Tot ceea ce sunt și tot ceea ce am Îi datoriez Domnului și ocaziilor de a învăța și a crește pe care El mi le-a oferit”.

Născut în data de 13 iulie 1963 în Amsterdam, în familia lui Hans și Ankie Boom, Hans Theodorus Boom este al doilea din cei patru copii ai familiei Boom. Părinții săi au predicat Evanghelia în căminul lor și și-au încurajat copiii să lucreze din greu.

La vârsta de 18 ani, vârstnicul Boom a slujit în Misiunea Est, Londra, Anglia. La câteva luni după încheierea misiunii, a cunoscut-o pe viitoarea sa soție, Ariena Joanna „Marjan” Broekzitter, la o conferință pentru tineri adulți a Bisericii. Cuplul s-a căsătorit în data de 27 iunie 1984 în Rhoo, Olanda, și a fost pecetluit trei zile mai târziu în Templul Londra, Anglia. Dâșii au trei fii.

Vârstnicul Boom a lucrat ca secretar al directorului Colegiului Markenhage și ca responsabil de recrutare pentru Franchise Development Benelux. La momentul chemării sale ca autoritate generală, dânsul lucra în calitate de manager de vânzări pentru MacLean Agencies.

Vârstnicul Boom a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, consilier într-o președinție de țarăș, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de țarăș, președinte de ramură și consilier într-o președinție de ramură. La momentul chemării sale, slujea ca învățător la institut și lucrător în templu care face rânduiești în Templul Haga, Olanda. ■

Vârstnicul L. Todd Budge

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când Todd Bugde era tânăr, părinții săi l-au învățat să caute voia Domnului. În viața sa, a încercat să pună acel principiu în practică în fiecare hotărâre.

Ani mai târziu, după ce dânsul și soția sa își clădiseră un cămin alături de cei cinci copii ai dâșilor, a simțit îndemnul Spiritului de a renunța la cariera sa din domeniul bancar și financiar. Această schimbare, începerea unei noi cariere, ar fi necesitat un sacrificiu destul de mare.

După mult efort și multă pregătire în vederea schimbării carierei, vârstnicul Budge a întâlnit pe cineva extrem de pregătit pentru a-i oferi sfaturi. Acea persoană a sugerat ca vârstnicul Budge să rămână la cariera sa din domeniul bancar, amintindu-i că ar avea multe ocazii de a consilia și a ajuta oameni. „Avem nevoie de persoane integre în acest domeniu”, i-a spus persoana respectivă.

Vârstnicul Budge a considerat că acea întâlnire a fost o îndurare blândă a Domnului. Dânsul a spus: „Cred că Domnul a vrut să știe unde este inima mea”. „Odată ce Domnul a știut unde este inima mea, El nu a cerut sacrificiul și eu am avut încredere că mă putea folosi în scopurile Sale fără să fie nevoie să îmi schimb cariera.”

Cariera l-a ajutat într-adevăr să fie o influență în bine în lumea afacerilor și chiar să deschidă uși pentru împărtășirea Evangheliei în Japonia.

Lawrence Todd Budge s-a născut în data de 29 decembrie 1959 în Pittsburg, California, S.U.A., în familia lui Lowell Jensen și a lui Deanna Price Budge. A cunoscut-o pe Lori Capener în primul său an la Universitatea Brigham Young. La opt luni după ce s-a întors din Misiunea Fukuoka, Japonia, s-au căsătorit în Templul Logan, Utah. Dâșii au șase copii.

După ce a absolvit UBY în anul 1984 luându-și licența în economie, vârstnicul Budge a lucrat pentru Bain & Company Japan; Citibank, N.A. și GE Capital. A devenit președinte și director executiv al Tokyo Star Bank Limited în anul 2003, fiind președintele consiliului de administrație al băncii între 2008 și 2011.

Vârstnicul Budge a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte al Misiunii Tokyo, Japonia, președinte de țarăș, episcop, președinte al cvorumului vârstnicilor și președinte al Tinerilor Băieți la nivel de țarăș. ■

Vârstnicul Ricardo P. Giménez

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Membrii Bisericii din Antofagasta, Chile, își vor aminti mult timp de Conferința Generală din luna aprilie a anului 2019, când s-a anunțat construirea unui viitor templu acolo și chemarea unui localnic, vârstnicul Ricardo P. Giménez, ca autoritate generală-Cei Șaptezeci.

În timp ce se gândește la responsabilitățile noii sale chemări, vârstnicul Giménez găsește credință și curaj în declarația: „Pe cei pe care Domnul îi cheamă, Domnul îi pregătește” (Thomas S. Monson, „Duty Calls”, *Ensign*, mai 1996, p. 44).

Dânsul a spus: „Am vorbit altora despre această frază de multe ori, iar acum încerc să o pun în practică în viața mea”. „Tatăl Ceresc vă cheamă. El vă cunoaște. Așadar, mergeți și faceți ceea ce vă cere și totul va fi bine.”

Ricardo Patricio Giménez Salazar s-a născut în data de 28 noiembrie 1971, fiind primul dintre cei doi copii ai lui Ricardo Benjamín Giménez Gimeno și ai lui Myrto Lucisca Amalia Salazar Signorini. S-a alăturat Bisericii la vârsta de 11 ani și s-a mutat cu mama și sora lui în Santiago, Chile, după ce părinții săi au divorțat.

În anul 1995, a cunoscut-o pe Catherine Ivonne Carrazana Zúñiga în Santiago, când dânsa a început să vină la adunările episcopiei dânsului, în timp ce locuia acolo cu un unchi. Au fost pecetluit în Templul Santiago, Chile, în data de 12 septembrie 1997 și au doi copii.

Vârstnicul Giménez și-a luat licența în contabilitate și audit în cadrul Universității Santiago, în anul 1997 și masteratul în administrarea afacerilor în cadrul Universității Chile, în anul 2003. Și-a început activitatea profesională în industria minieră, optând, în cele din urmă, pentru industria IT ca director financiar în cadrul Computer Sciences Corporation din America Latină. În anul 2012, a revenit în industria minieră, la început la Sierra Gorda Mining, apoi la compania minieră Robinson Nevada.

La momentul chemării sale, vârstnicul Giménez slujea în calitate de consilier în președinția unui țarăș. A slujit, de asemenea, ca autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în Zona Sud, America de Sud, președinte de țarăș, înalt consilier, episcop, consilier într-un episcopat și într-o președinție a Tinerilor Băieți la nivel de episcopie și misionar cu timp deplin în Misiunea Concepción, Chile. ■

Vârstnicul Peter M. Johnson

autoritate generală-Cei Șaptezeci

După ce Peter M. Johnson, fiul unui administrator de clădiri și șofer de taxi, a acceptat o bursă pentru a juca baschet în cadrul Universității Brigham Young – Hawaii, a avut o conversație cu un învățător la institut.

„[Fie] te vei alătura Bisericii acum, fie îți va lua ceva mai mult timp”, a prezis învățătorul.

Învățătorul a avut dreptate. După un an, Peter „a postit și s-a rugat și a primit un răspuns”. A fost botezat în data de 16 august 1986.

Peter Matthew Johnson, al patrulea dintr-o familie cu cinci copii, s-a născut în familia lui McKinley Johnson și a Genevei Paris Long, în data de 29 noiembrie 1966 în Queens, New York, S.U.A.

Părinții săi au divorțat când avea 11 ani, iar mama lui s-a mutat în Hawaii. Un an mai târziu, Peter s-a alăturat mișcării Nation of Islam (Națiunea islamului) și a devenit musulman. Acest colectiv i-a oferit îndrumare și sprijin și l-a pregătit să accepte Evanghelia lui Isus Hristos.

La vârsta de 15 ani, Peter s-a mutat în Hawaii pentru a locui cu mama sa. Acolo, a ajuns să îndrăgească sportul – în special baschetul – ceea ce l-a îndrumat spre educația universitară, botezul în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, slujirea ca misionar în Misiunea Birmingham, Alabama și căsătoria în templu cu Stephanie Lyn Chadwick, în anul 1990. Cuplul, care s-a întâlnit în timp ce juca baschet la Universitatea de Sud, Utah, are patru copii.

„Sunt aici pentru a-I sluji Domnului”, a spus vârstnicul Johnson despre chemarea sa în Cei Șaptezeci. „Indiferent de naționalitate sau cultură ori de unde sunt eu, însărcinarea mea este de a-I sluji Domnului cu toată inima, cu toată mintea și toată tăria mea și să-L reprezint pe Domnul în fața oamenilor Săi. Salvatorul ne iubește pe toți. Noi suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu.”

Vârstnicul Johnson și-a luat licența și masteratul în contabilitate la Universitatea de Sud, Utah, și doctoratul în contabilitate la Universitatea de Stat, Arizona. A lucrat în calitate de lector universitar în cadrul UBY – Hawaii, asistent universitar în cadrul Universității Brigham Young și lector universitar în cadrul Universității din Alabama. A slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte de țarăș, funcționar financiar la nivel de țarăș și conducător al muncii misionare la nivel de episcopie. ■

Vârstnicul John A. McCune

autoritate generală-Cei Șaptezeci

La începutul carierei sale în afaceri, vârstnicul John A. McCune a avut o conversație cu șeful său, în care și-a dat repede seama că acel bărbat nu știa foarte multe despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Șeful său l-a întrebat pe vârstnicul McCune de ce sfinții din zilele din urmă nu dansează și nu mănâncă fursecuri.

„Evident că mănânc fursecuri”, i-a spus vârstnicul McCune zâmbind și frecându-și burta. „Cred că ne confundă cu altcineva.”

În timp ce au vorbit, vârstnicul McCune a clarificat concepții greșite despre Biserică. Acea discuție a dus la alte conversații despre Evanghelia lui Isus Hristos și i-a confirmat vârstnicului McCune importanța faptului de a fi mereu pregătit să împărtășească Evanghelia.

Vârstnicul McCune a spus: „Suntem ucenici ai Salvatorului Isus Hristos, oriunde ne aflăm, în orice împrejurare, cu fiecare ocazie care se ivește”. „Avem locuri de muncă și cariere, dar le avem pentru a ne susține familia și pentru a avea ocazii să împărtășim Evanghelia. Aceasta este principala noastră responsabilitate ca ucenici ai lui Isus Hristos.”

John Allen McCune s-a născut în Santa Cruz, California, S.U.A., în data de 20 iunie 1963, în familia lui Clifford și a lui Joan Schulthies McCune. Locul în care și-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei a fost Nyssa, Oregon, S.U.A.

După ce a slujit în misiune cu timp deplin în Fukuoka, Japonia, vârstnicul McCune s-a căsătorit cu Debbra Ellen Kingsbury în Templul Salt Lake, în anul 1984. Au patru copii și locuiesc în Midway, Utah, S.U.A.

Vârstnicul McCune și-a luat licența în contabilitate în cadrul Universității Brigham Young și, ulterior, masteratul în administrarea afacerilor în cadrul Universității California, din Los Angeles (UCLA). A lucrat ca prim vicepreședinte și director general pentru Capital Investment Advisors între 1997 și 2012. Apoi, a slujit ca președinte al Misiunii Provo, Utah înainte să devină persoana de legătură pentru donatori în cadrul LDS Philanthropies.

Vârstnicul McCune slujea ca autoritate a zonei-Cei Șaptezeci la momentul noii sale chemări. A slujit, de asemenea, ca președinte de țară, episcop, consilier într-un episcopat și într-o președinție de ramură și ca președinte al cvorumului vârstnicilor. ■

Vârstnicul James R. Rasband

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când vârstnicul James R. Rasband a fost chemat să slujească într-o președinție de țară cu mulți ani în urmă, s-a simțit nepregătit. Dânsul s-a gândit: „Cred că este o greșală”.

A avut un sentiment asemănător de nepotrivire când, la 19 ani, a intrat în Centrul de pregătire a misionarilor din Provo înainte de a începe misiunea cu timp deplin în Seul, Coreea de Sud. Dânsul s-a întrebat atunci: „Cum am să fac aceasta?”.

În ambele cazuri, răspunsul a fost același: „Să nu te dai bătut. Ți va aduce bucurie”. Sau, în cuvintele mamei sale: „Domnul a rămas fără oameni perfecți. Treci la treabă”.

Vârstnicul Rasband simte o parte din acea reticență acum, când își începe noua chemare de autoritate generală-Cei Șaptezeci, dar știe răspunsul: „Tatăl nostru Ceresc are nevoie ca noi să trecem la treabă și să împărtășim mesajul vindecător și plin de bucurie al Fiului Său și al sacrificiului ispășitor al Fiului Său”.

James Richard Rasband s-a născut în Seattle, Washington, S.U.A., în familia lui James E. și a lui Ester Rasband, în data de 20 martie 1963. A crescut în Pebble Beach, California, S.U.A., într-o casă aflată la aproximativ 180 de metri de țărmul oceanului.

Vârstnicul Rasband a întâlnit-o pe Mary Diane Williams când era student în primul an la Universitatea Brigham Young. Și-au scris unul altuia în timp ce dânsul a studiat cinci luni în Israel și, apoi, pe parcursul slujirii sale în Misiunea Seul, Coreea. Dânsii s-au căsătorit în Templul Los Angeles, California, în data de 11 august 1984. Au patru copii.

După ce s-a întors din misiune, și-a luat licența în engleză și studii privind Orientul Apropiat în anul 1986 în cadrul Universității Brigham Young și, apoi, în anul 1989, a luat doctoratul în drept în cadrul Facultății de Drept Harvard. După ce a profesat în drept timp de cinci ani în Seattle, s-a întors la UBY în anul 1995 pentru a preda în cadrul Facultății de Drept J. Reuben Clark. A deținut postul de decan al facultății de drept între 2009 și 2016, când a devenit vicepreședinte al Consiliului Academic al UBY.

Vârstnicul Rasband a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte de țară, consilier într-o președinție de țară, înalt consilier, episcop și președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie. ■

Vârstnicul Benjamin M. Z. Tai

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Bunicul patern al vârstnicului Benjamin M. Z. Tai a fost capturat, închis și executat de armata japoneză când aceasta a invadat Hong Kong-ul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

După câteva decenii, vârstnicul Tai a întâlnit-o pe care urma să-i devină soție, Naomi Toma, din Japonia, în timp de slujea în calitate de președinte al cvorumului vârstnicilor în episcopia sa de studenți de la Universitatea Brigham Young. Naomi slujea ca președintă a Societății de Alinare.

Când Benjamin i-a spus tatălui său, vârstnicul Kwok Yuen Tai – autoritate generală emerită – că se întâlnea cu Naomi și că spera să se însoare cu ea, tatăl său nu a avut nimic împotriva. De fapt, părinții lui Naomi, Rikuo și Fumiko Toma, au venit la Hong Kong pentru a-i vizita pe părinții lui Benjamin. Părinții ei au remarcat că Evanghelia lui Isus Hristos a făcut căsătoria lor posibilă. Cuplul s-a căsătorit în Templul Salt Lake în data de 23 decembrie 1995. Dâșii au șase copii.

„Venim din culturi diferite, dar avem puncte comune în ceea ce privește credința și sacrificiul”, a spus vârstnicul Tai. Vârstnicul Tai știe că acele puncte comune în ceea ce privește credința și sacrificiul vor crea o legătură între el și sfinții din zilele din urmă din întreaga lume.

Benjamin Ming Zhe Tai s-a născut în data de 20 mai 1972, în Hong Kong, în familia lui Kwok Yuen și a lui Hui Hua Tai. Locul de muncă al tatălui său a purtat familia sa peste tot în lume, înainte de a emigra în sudul Californiei, S.U.A., unde vârstnicul Tai și-a petrecut adolescența. În casa lor, părinții săi au afișat un pergament pe care era scris, cu litere chinezești: „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15). Acesta a fost motoul familiei Tai.

După ce a slujit în Misiunea Melbourne, Australia, vârstnicul Tai și-a luat licența în Știința exercițiilor fizice în cadrul UBY în anul 1996 și masteratul în administrarea afacerilor în cadrul Universității California, din Los Angeles (UCLA), în anul 2003. A lucrat în Japonia și Hong Kong în serviciile bancare de investiții și ca dezvoltator imobiliar.

Vârstnicul Tai a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte de district, consilier într-o președinție de district, secretar executiv al districtului, președinte al cvorumului vârstnicilor, președinte de ramură și învățător la Școala de duminică. ■

Vârstnicul Alan R. Walker

autoritate generală-Cei Șaptezeci

Faptul de a învăța și a cunoaște culturi noi a devenit un hobby de-o viață pentru vârstnicul Alan R. Walker, ceea ce îi va prinde bine în chemarea sa de autoritate generală-Cei Șaptezeci.

Născut în Buenos Aires, Argentina, în familia lui Victor Adrian Walker și Cristina Ofelia Sparrow Walker, în data de 2 ianuarie 1971, Alan Roy Walker a crescut în diferite zone ale Americii de Nord și de Sud.

Primii ani ai copilăriei i-a petrecut în Argentina, înainte ca familia lui să se mute în Boston, Massachusetts, S.U.A. și, apoi, în Ciudad de Mexico, Mexic ca urmare a locului de muncă al tatălui său.

Dânsul a spus: „Faptul de a învăța engleză a fost o mare binecuvântare”. Faptul de a crește cu Evanghelia în viața sa l-a ajutat să-și dezvolte mărturia și să se pregătească încă din copilărie să slujească în misiune. După ce a urmat cursurile Universității Brigham Young timp de un an, vârstnicul Walker a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Nashville, Tennessee.

Pentru a-l ajuta pe tatăl său să-și revină de pe urma unui accident grav, vârstnicul Walker și-a amânat planurile de a se întoarce la școală după misiune și s-a întors în Argentina. Acolo a întâlnit-o pe Ines Marcela Sulé la o activitate cu dans organizată pentru tineri de vârsta institutului. Opt luni mai târziu, în data de 12 august 1993, s-au căsătorit în Templul Buenos Aires, Argentina. A doua zi, tânărul cuplu s-a mutat în Provo, Utah, S.U.A., unde vârstnicul Walker și-a luat licența în economie, în anul 1996.

Vârstnicul Walker a lucrat trei ani ca bancher în cadrul corporației Citibank, șase ani ca auditor pentru Biserică în Zona Sud, America de Sud, 11 ani în Zona Mexic și, cel mai recent, ca director pentru treburile temporale în Zona Sud, America de Sud. În anul 2010, vârstnicul Walker a fost chemat să prezideze Misiunea Monterrey, Mexic.

Cuplului Walker și ficei lor le place să le slujească altora, să călătorească, să descopere locuri noi și să cunoască oameni noi.

Înainte de a fi chemat ca autoritate generală-Cei Șaptezeci, vârstnicul Walker a slujit în diferite chemări în cadrul Bisericii, inclusiv cea de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, consilier într-o președinție de țară, înalt consilier, episcop, consilier într-un episcopat și conducător al muncii misionare la nivel de episcopie. ■

Mark L. Pace

președintele general al Școlii de duminică

Pregătindu-se pentru interviul în care avea să fie chemat să slujească în calitate de nou președinte general al Școlii de duminică, fratele Mark L. Pace a promis într-o rugăciune:

„Tată Ceresc, orice îmi vei cere, o voi face bucuros. Ai tot devotamentul meu”.

Fratele Pace spune că principala sa dorință în noua sa chemare este să binecuvânteze, să sprijine și să încurajeze membrii Bisericii. „Vrem să dăm tot ce putem”, a spus dânsul despre noua președinție generală a Școlii de duminică.

Mark Leonard Pace s-a născut în data de 1 ianuarie 1957 în Buenos Aires, Argentina, în familia lui Lorin Nelson și a lui Marylynn Haymore Pace. La acel moment, tatăl fratelui Pace prezida Misiunea Argentina.

Fratele Pace și-a cunoscut viitoarea soție, pe Anne Marie Langeland, când ambii erau colegi în clasa a doua în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A. Mai târziu, în timp ce erau la licee diferite din oraș, s-au reîntâlnit în timpul unei activități comune la seminar. Au continuat să-și scrie unul altuia timp de câțiva ani, în timp ce dânsa și-a însoțit familia în Norvegia, unde tatăl dânselor a prezidat Misiunea Oslo, Norvegia și în timp ce fratele Pace a slujit în Misiunea Madrid, Spania. S-au căsătorit în Templul Salt Lake, în data de 21 noiembrie 1978 și dânsii au șapte copii.

Fratele Pace și-a luat licența în economie în cadrul Universității Utah, în anul 1980 și masteratul în administrația afacerilor în cadrul Universității de Studii Economice Harvard, în anul 1982. După o scurtă perioadă petrecută la Price Waterhouse în orașul New York, s-a alăturat Companiei Boyer în orașul Salt Lake, lucrând ca dezvoltator imobiliar comercial între 1984 și 2012. După o misiune de trei ani ca președinte al Misiunii Barcelona, Spania, s-a alăturat Companiei Gardner, în anul 2015, ocupându-se de dezvoltarea imobiliară.

La momentul chemării sale, fratele Pace slujea în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. În trecut, a slujit în calitate de consilier într-o președinție de țarăș, înalt consilier, episcop, consilier într-un episcopat, președinte al cvorumului vârstnicilor, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie și instructor de cercetași. ■

Milton Camargo

primul consilier în Președinția generală a Școlii de duminică

A durat aproape un an ca Helio da Rocha Camargo, fost predicator într-o altă biserică, să se hotărască să fie botezat în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. La scurt timp după aceea, soția sa, Nair Belmira da Rocha Camargo, a hotărât să urmeze exemplul soțului ei și să fie botezată.

La acel moment, Nair era însărcinată cu fiul lor, pe care aveau să-l numească Milton. Hotărârea comună a cuplului Camargo de a se alătura Bisericii avea să binecuvânteze pentru totdeauna generațiile viitoare ale familiei lor.

Fratele Milton da Rocha Camargo s-a născut în data de 10 martie 1958 în São Paulo, Brazilia. Fratele Camargo, susținut în data de 6 aprilie 2019 în calitate de prim consilier în Președinția generală a Școlii de duminică, spune că a fost o binecuvântare faptul că a crescut ca membru al Bisericii.

Dânsul a spus: „Domnul ne cunoaște pe fiecare în parte. Planurile Sale pentru fiecare dintre noi sunt mai mari decât ni le putem închipui”.

Fratele Camargo și-a întâlnit soția, pe Patricia, în timp ce tatăl său a prezidat Misiunea Rio de Janeiro, Brazilia, la sfârșitul anilor 1970. Cuplul s-a căsătorit în data de 4 ianuarie 1980, la aproximativ un an după ce fratele Camargo și-a încheiat slujirea în misiune cu timp deplin în Misiunea Lisabona, Portugalia. Dânsii au trei copii.

În primii ani de căsătorie, familia Camargo a trăit în Rio de Janeiro, unde fratele Camargo și-a luat licența în construcții civile în cadrul Institutului Militar de Inginerie. Mai târziu, și-a luat masteratul în administrarea afacerilor în cadrul Universității Brigham Young.

De-a lungul carierei sale, fratele Camargo și-a dedicat timpul și energia pentru a-i educa pe alții. A lucrat pentru mai multe universități, inclusiv pentru Laureate Brazil Online Education, Universidad Tecnológica de México și, cel mai recent, pentru BYU-Pathway Worldwide ca vicepreședinte responsabil de programa de învățământ.

Fratele Camargo a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte al Misiunii Sud, Porto Alegre, Brazilia (1997-2000), consilier în președinția Centrului de pregătire a misionarilor din Brazilia (2002-2005), episcop, președinte al misiunii din cadrul țării și președinte al cvorumului vârstnicilor. ■

Jan E. Newman

*al doilea consilier în Președinția generală
a Școlii de duminică*

În timp ce slujea ca misionar în Strasbourg, Franța, Jan E. Newman a avut o experiență spirituală specială care i-a întărit mărturia și care l-a ajutat să simtă dragostea Tatălui Cereșc. A avut acea experiență în timp ce citea cuvintele profetului Alma din Cartea lui Mormon despre plantarea seminței Evangheliei în inimile noastre (vedeți Alma 32:28; 33:22-23).

Fratele Newman a spus: „Am citit că, dacă faci loc acelei semințe în inima ta, ea va crește și vei simți acele mișcări de creștere. Îmi amintesc că citeam acele cuvinte, iar Spiritul mi-a mărturisit cu putere că sunt adevărate. Am simțit acele mișcări de creștere. Nu voi uita niciodată acest lucru”.

Acea experiență, împreună cu altele, l-au ajutat pe fratele Newman să-și întărească mărturia despre Evanghelie și l-au pregătit pentru o viață de slujire ca soț, tată și ucenic al lui Isus Hristos.

Jan Eric Newman s-a născut în data de 16 aprilie 1960 în Jerome, Idaho, S.U.A., în familia lui George Raymond și a Dorei Walker Newman. A crescut în Overton, Nevada, S.U.A. Tatăl său era convertit la Biserică, iar mama sa făcea parte dintr-o familie cu strămoși care au fost sfinți din zilelor din urmă de multe generații.

A dobândit o mărturie de tânăr și a slujit în misiune cu timp deplin în Franța și Belgia. După misiunea sa, fratele Newman și-a luat licența în limba franceză în cadrul Universității Brigham Young. I-a plăcut specializarea atât de mult, încât s-a gândit să devină profesor de franceză, dar a ales în schimb o carieră în industria de software. A fost antreprenor în serie timp de mai bine de 30 de ani, punând bazele mai multor companii de software de succes. În prezent, este partener la SageCreek Partners, o companie de consultanță în tehnologie, situată în Alpine, Utah.

Fratele Newman s-a căsătorit cu Lucia Price în Templul Oakland, California, în data de 18 august 1984. Dânșii au șase copii și locuiesc în Elk Ridge, Utah.

Fratele Newman a slujit ca președinte de țară, episcop, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, instructor de cercetași și lucrător în templu. Între 2006 și 2009, a slujit ca președinte al Misiunii Omaha, Nebraska. ■

Slujirea președintelui Nelson continuă

La scurt timp după Conferința Generală din luna octombrie a anului 2018, președintele Russell M. Nelson s-a dus în **Peru, Bolivia, Paraguay, Uruguay și Chile**, unde s-a întâlnit cu membri și misionari și a desfășurat adunări de devoțiune, inclusiv o adunare de devoțiune pentru tineri, în Chile, la care au fost prezente 1.500 de persoane și care a fost, de asemenea, transmisă în întreaga țară. Dânsul le-a vorbit membrilor în limba spaniolă, a dedicat Templul Concepción, Chile și s-a întâlnit cu oficiali locali.

Mii de femei au răspuns pe rețelele de socializare invitației președintelui Nelson de a scrie despre experiențele pe care le-au trăit în legătură cu cele patru invitații pe care dânsul le-a făcut în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2018: 1) participarea la un post de 10 zile de la rețelele de socializare și de la orice mass-media care aduce în minte gânduri negative, 2) citirea Cărții lui Mormon până la sfârșitul anului 2018, 3) mersul cu regularitate la templu și 4) participarea activă în cadrul Societății de Alinare. „Doresc să vă mulțumesc tuturor că ați răspuns invitațiilor mele”, a spus președintele Nelson, exprimându-și speranța că „fiecare dintre aceste invitații v-au adus mai aproape de Salvator”.

Președintele Nelson a prezidat ceremonia funerară a fiicei sale, Wendy Nelson Maxfield, care a decedat după o luptă

Președintele Russell M. Nelson și vârstnicul Enrique R. Falabella, din Cei Șaptezeci, sunt întâmpinați cu căldură la adunarea de devoțiune care a avut loc în Lima, Peru.

curajoasă cu cancerul. „Lacrimile noastre de tristețe se vor transforma în lacrimi ale așteptării cu nerăbdare, pe măsură ce dobândim o perspectivă a eternității”, a spus dânsul. Dânsul a vorbit despre fiica sa în cadrul unei conferințe speciale pentru membrii Țărușului Chico, California, care cuprinde două unități din Paradise, zonă devastată de incendii. „Află că toată lumea are parte de încercări”, a spus dânsul. „Dacă dorești să te simți mai bine, uiți de tine și slujești cuiva.”

În **Arizona, S.U.A.**, președintele Nelson a invitat o mulțime formată din 65.000 de membri adunată pe un stadion „să ajute la adunarea lui Israel de ambele părți ale vălului”. Președintele Nelson a scris, de asemenea, un articol rezervat unui invitat, publicat în ziarul *Arizona Republic*, articol în care a încurajat oamenii „să [se uite către Domnul] și [să-L facă centrul vieții lor]”. Dânsul a participat la un interviu transmis pe posturile de televiziune statale; a participat la mai multe recepții alături de conducători ai sistemului civic, educațional și conducători religioși și a desfășurat o sesiune de întrebări și răspunsuri cu tineri adulți necăsătoriți.

Începând din data de 14 ianuarie 2018, când a fost rânduit, președintele Nelson a vizitat cinci continente, 16 națiuni și teritorii și 24 de orașe, călătorind 88.515 km. ■

Îndrumare inspirată

Până acum, în timpul președinției președintelui Russell M. Nelson:

- cvorumurile preoției au fost restructurate;
- slujirea a înlocuit învățământul de acasă și cel prin vizite;
- a fost creat un program nou de dezvoltare personală pentru copii și pentru tineri;
- sunt în lucru o ediție nouă a cărții de imnuri și una a cărții *Cântece pentru copii*;
- au fost oferite noi îndrumări privind interviurile tinerilor cu episcopii;
- s-a accentuat folosirea denumirii întregi a Bisericii;
- chemările în misiune sunt postate online, în cazul Statelor Unite și Canadei;
- Corul Tabernacolului Mormon a fost redenumit Corul Tabernacolului din Piața Templului;
- a fost început studiul Evangheliei concentrat asupra căminului și susținut de Biserică și s-a trecut la programul de două ore al adunărilor de duminică;
- au fost anunțate 27 de temple noi;
- toate spectacolele mari ale Bisericii care redau evenimente istorice au fost anulate, cu excepția a trei dintre ele;
- avansarea copiilor din cadrul Societății Primare și a tinerilor, rânduirea la preoție a tinerilor băieți și recomandările pentru templu eliberate tinerilor pot avea loc în luna ianuarie a anului în care împlinesc vârsta corespunzătoare, în loc să aibă loc după ziua de naștere;
- surorile misionare pot purta acum pantaloni eleganți;
- detalii privind munca în templu au fost modificate;
- au fost create misiuni noi, s-au modificat limite teritoriale și au fost închise două centre de pregătire a misionarilor;
- copiii care au părinți LGBT pot fi acum binecuvântați și botezați, iar regula privind căsătoriile între persoane de același sex a fost clarificată.

Președintele Nelson a promis că, pe măsură ce Domnul îndrumă, urmează multe alte lucruri! ■

Programa de învățământ pentru seminar este corelată cu *Vino și urmează-Mă*

Studiul de la seminar din întreaga lume va fi în curând corelat cu programa de învățământ și programul *Vino și urmează-Mă*, modificare care va înlesni abordarea concentrată asupra căminului și susținută de Biserică de a studia Evanghelia printr-un studiu unit acasă, la Școala de duminică și la seminar.

Începând din anul 2020, la clasele de seminar se va studia aceeași carte de scripturi folosită în programa de învățământ *Vino și urmează-Mă* din fiecare an. În loc să urmeze calendarul anului școlar, cursul de seminar va urma anul calendaristic.

În timp ce studiul la seminar va continua să aibă drept bază scripturile, programa de învățământ se va baza mai mult pe doctrină și va ajuta la întărirea, protejarea și pregătirea tinerilor pentru misiune, căsătorie și slujire în cadrul Bisericii. ■

Citiți un articol mai detaliat – care include un link către o prezentare video în care apar conducători ai Bisericii, inclusiv vârstnicul Holland, care vorbesc despre această modificare – pe ChurchofJesusChrist.org/go/519122.

Dedicarea semnalează „un viitor fără precedent”

Biserica urmează să aibă un viitor fără precedent, fără asemănare”, a spus „președintele Russell M. Nelson cu ocazia dedicării Templului Roma, Italia, care a avut loc în luna martie a anului 2019. „Noi doar punem bazele pentru ceea ce se va întâmpla în viitor.”

La dedicare, toți membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli au fost, pentru prima dată, adunați laolaltă într-un singur loc în afara Statelor Unite. „În calitate de apostoli ai lui Isus Hristos în aceste zile”, a spus președintele Nelson, „mesajul pe care-l împărtășim astăzi este același mesaj pe care apostolii l-au împărtășit cu mult timp în urmă – acela că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul”.

Pe lângă faptul că a dedicat templul, președintele Nelson s-a adresat tinerilor din districtul templului și s-a întâlnit cu Papa Francisc, aceasta fiind prima dată când un președinte al Bisericii are o întâlnire oficială cu conducătorul Bisericii Romano-Catolice. ■

Citiți comentarii despre Templul Roma, Italia și vedeți fotografii de la Roma accesând ChurchofJesusChrist.org/prophets-and-apostles.

Noi reguli, noi proceduri, noi resurse

Declaratie privitoare la temple. Prima Președinție a emis o declarație, în data de 2 ianuarie 2019, în care, printre altele, se afirmă: „De-a lungul acestor numeroase secole, detaliile privind munca din templu au fost modificate periodic, inclusiv limbajul, metodele de construire, comunicarea și ținerea înregistrărilor. Profetii ne-au învățat că asemenea modificări vor continua să aibă loc pe măsură ce Domnul îi va îndruma pe slujitorii Săi”.

Avansarea copiilor și a tinerilor.

Copiii care termină acum Societatea Primară și tinerii trec de la o clasă la alta sau de la un cvorum la altul, ca grupe de vârstă, în luna ianuarie a anului în care împlinesc vârsta corespunzătoare, nu după ziua de naștere. Acest lucru înseamnă, de asemenea, că tinerii pot primi, pentru prima dată, o recomandare pentru templu cu utilizare limitată în luna ianuarie a anului în care împlinesc 12 ani, iar tinerii băieți pot fi rânduiți în cadrul Preoției aaronice în luna ianuarie a anului în care împlinesc 12 ani.

Mai multe ocazii de slujire. LDS

Charities și-a anunțat parteneriatul cu JustServe.org în vederea lansării inițiativei #YouCanDoSomething, invitând oamenii să slujească la nivel local și să facă donații pentru cauze nobile la nivel mondial pentru a ajuta la schimbarea lumii. Pentru a începe, accesați pagina „How to Help” de pe LDSCharities.org.

Noi resurse pentru slujire. Site-ul This Is Ministering (ministering.ChurchofJesusChrist.org) a fost actualizat cu articole și prezentări video. Resursele de pe acest site îi pot ajuta pe cititori să ajute dând dovadă de compasiune, să clădească relații mai sincere, să-și îmbunătățească abilitatea de a asculta etc. Noul conținut include articole din seria Principii ale slujirii care au fost publicate în revistele *Ensign* și *Liahona*, linkuri către cuvântări despre slujire din cadrul conferinței generale, prezentări video

care pot fi distribuite, citate și versete din scripturi.

Speranță și vindecare pentru victimele abuzului. Un nou site al Bisericii, abuse.ChurchofJesusChrist.org, oferă resurse și instrumente practice victimelor abuzului și celor care doresc să ajute la prevenirea abuzului. Prima Președinție a trimis, de asemenea, o scrisoare, în data de 26 martie 2019, în care încurajează conducătorii Bisericii să-și întindă brațele cu dragoste pentru a-i ajuta pe cei care suferă din cauza abuzului. Împreună cu scrisoarea, a fost trimis un document cu îndrumări actualizate privind modul în care episcopii și președințiile de țărushi să sfătuiască victimele abuzului sexual și modul în care să desfășoare interviuri cu membrii Bisericii. Biserica a lansat, de asemenea, o prezentare video, intitulată „Protect the Child (Protejați copilul)” și a actualizat secțiunea Subiecte din Evanghelie cu subiectul abuz.

Noi opțiuni și aplicații. Opțiunea Planuri de studiu din ultima actualizare a aplicației Biblioteca Evangheliei vă permite să stabiliți un program de studiu al oricărui material din aplicație. Pregătit pentru rânduieli este un nou instrument din FamilySearch care simplifică găsirea de nume pentru

templu, ajutându-vă să aveți mai mult timp pentru a sluji familiei dumneavoastră și pentru a vă bucura de binecuvântările templului. FamilySearch are aproximativ 36 de activități noi care pot fi desfășurate acasă, cum ar fi „Walk Where They Walked (Mergi pe unde au mers ei)”, pentru a ajuta la implicarea membrilor mai tineri în realizarea istoriei familiei. Activitățile sunt puse la dispoziție în 10 limbi.

Producțiile artistice de amploare nu sunt încurajate. În timp ce serbările culturale și istorice locale pot fi ceva corespunzător, Biserica nu încurajează în acest moment producțiile artistice de amploare, cum ar fi spectacolele mari care redau evenimente istorice. Trei astfel de spectacole vor continua: cel din Nauvoo, Illinois, S.U.A., cu sprijinul sediului central al Bisericii; cel din Mesa, Arizona, S.U.A., sub conducerea zonei și cel din Marea Britanie, sub conducerea zonei. Acestea vor avea loc din patru în patru ani. Biserica a încetat desfășurarea evenimentelor culturale prezentate de tineri înaintea dedicărilor templelor și desfășoară adunări de devoțiune pentru tineri la care participă conducători ai Bisericii care vin cu ocazia acestor dedicări. ■

Copiii și tinerii vor avansa de la o clasă la alta sau de la un cvorum la altul, ca grupe de vârstă, în luna ianuarie a anului în care împlinesc vârsta corespunzătoare, nu după ziua de naștere.

Temple din perioada pionierilor, inclusiv Templul Salt Lake, vor fi renovate, iar un număr de opt temple noi vor fi construite.

Au fost anunțate opt temple noi și restaurări ale templelor istorice

Președintele Russell M. Nelson a încheiat Conferința Generală din luna aprilie a anului 2019 anunțând opt temple noi și restaurarea a patru temple din perioada pionierilor, inclusiv mai multe detalii despre restaurarea Templului Salt Lake.

Noile temple se vor construi în Pago Pago, Samoa Americană; Okinawa City, Okinawa; Neiafu, Tonga; Tooele Valley, Utah, S.U.A.; Moses Lake, Washington, S.U.A.; San Pedro Sula, Honduras; Antofagasta, Chile și Budapesta, Ungaria.

Planurile pentru o renovare majoră a Templului Salt Lake vor include renovarea Pieței Templului și a zonei adiacente de lângă Clădirea birourilor Bisericii din orașul Salt Lake, Utah, S.U.A. Templele St. George, Manti și Logan din Utah, S.U.A., vor fi, de asemenea, renovate în viitorul apropiat.

„Aceste lucrări vor necesita închiderea fiecărui templu un anumit timp”, a spus președintele Nelson. „Membrii Bisericii pot continua să se bucure de preaslăvirea și slujirea în templu în alte temple din apropiere. Când fiecare proiect va fi finalizat, fiecare templu istoric va fi rededicat.”

De când a devenit președintele Bisericii, în luna ianuarie a anului 2018, președintele Nelson a anunțat 27 de temple noi. De la sfârșitul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2018, au fost dedicate Templul Roma, Italia; Templul Barranquilla, Columbia și Templul Concepción, Chile. ■

Pentru a vedea o listă completă cu templele și cu situația lor curentă, accesați [temples.ChurchofJesusChrist.org](http://ChurchofJesusChrist.org).

Reguli privind copiii părinților LGBT și membrii implicați în căsătorii între persoane de același sex

Președintele Dallin H. Oaks, primul consilier în Prima Președinție, a anunțat, în cadrul sesiunii pentru conducători a conferinței generale, că părinții care se identifică singuri ca fiind lesbiene, homosexuali, bisexuali sau persoane care și-au făcut operație de schimbare de sex pot acum să solicite ca bebelușii lor să fie binecuvântați de un deținător demn al Preoției lui Melhisedec, iar copiii lor pot fi, de asemenea, botezați după ce împlinesc vârsta de opt ani, fără aprobarea Primei Președinții.

Mai mult, deși căsătoria între persoane de același sex va fi considerată în continuare „o încălcare gravă”, Biserica n-o va mai trata ca „apostazie” când vine vorba de măsuri disciplinare luate de Biserică. „Conduita imorală, fie în cadrul relațiilor heterosexuale, fie în cadrul celor homosexuale, va fi tratată la fel”, a spus președintele Oaks.

Aceste modificări ale regulilor „nu sunt o schimbare a doctrinei Bisericii privind căsătoria sau a poruncilor lui Dumnezeu în legătură cu castitatea sau moralitatea”, a scris Prima Președinție într-o declarație oficială. „Doctrina planului salvării și importanța legii castității nu se vor modifica.”

Președintele Oaks a spus că aceste reguli ar trebui să ajute familiile afectate și, „[în plus], eforturile membrilor noștri de a da dovadă de mai multă înțelegere, compasiune și dragoste ar trebui să ducă la un respect și o înțelegere mai mari printre toți oamenii de bună-credință”. ■

Accentuarea denumirii corecte

Pentru a face referire la Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă cu denumirea ei corespunzătoare, sunt implementate modificări care privesc canalele de comunicare.

Modificări privind site-urile

- ChurchOfJesusChrist.org înlocuiește LDS.org și este denumirea site-ului oficial al Bisericii.
- În câteva luni, Newsroom .ChurchOfJesusChrist.org va înlocui MormonNewsroom.org.
- ComeUntoChrist.org va înlocui, în cele din urmă, Mormon.org, site care se află în lucru pentru a oferi principalilor săi vizitatori (care nu sunt membri ai Bisericii) o experiență mai personalizată.

Modificări privind rețelele de socializare

- Toate conturile de rețele de socializare principale ale Bisericii au fost modificate pentru a accentua denumirea Bisericii Salvatorului.
- Membrii pot alege să se alăture unui nou grup pe Facebook denumit „The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints – Inspiration and News” pentru a fi la curent cu știrile și actualizările Bisericii și pentru a clădi o comunitate și o legătură în cadrul Bisericii.

Modificări privind aplicațiile pentru dispozitive mobile

- Sacred Music (Muzică sacră) înlocuiește LDS Music (Muzică SZU).
- Aplicația Biblioteca Evangheliei nu va suferi nicio modificare.

Alte modificări mai pot fi făcute pe măsură ce lucrăm, cu toții, împreună pentru a accentua denumirea Bisericii Salvatorului, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. ■

Acțiunile umanitare ajută mii de oameni

Brațul umanitar al Bisericii, LDS Charities, a participat anul trecut la 2.885 de proiecte din 141 de țări, lucrând în parteneriat cu 1.900 de organizații. Începând din anul 1985, LDS Charities a oferit ajutor în valoare de peste 2,2 miliarde de dolari, inclusiv în numerar, bunuri și servicii în 197 de țări și teritorii, conform raportului anual emis de LDS Charities în data de 19 februarie 2019.

Acțiunile umanitare ale Bisericii sunt motivate de compasiune și dragoste față de toți copiii lui Dumnezeu și pun accentul pe trei principii îndrumătoare – grija față de cei care au cea mai mare nevoie, încurajarea bizuirii pe forțele proprii și promovarea voluntariatului și slujirii. Aceste principii, bazate pe credința în Isus Hristos, întăresc persoanele și familiile, indiferent de rasa, religia sau naționalitatea lor.

Biserica oferă servicii în situații de urgență (inclusiv voluntariat), servicii pentru nevăzători, sprijin maternal

și asistență pentru nou-născuți, oferă apă potabilă și produse de igienă, vaccinuri, scaune rulante și alte ajutoare pentru probleme locomotorii, ajută oamenii să-și asigure singuri mâncarea folosind soluții și resurse locale și oferă ajutor imediat și pe termen lung pentru refugiați. De asemenea, Biserica participă în proiecte comunitare locale în 43 de state și provincii din S.U.A. și Canada pentru a veni în sprijinul persoanelor fără adăpost, al relocării refugiaților și al altor nevoi.

„Avem sentimente de recunoștință profundă și de apropiere față de fiecare persoană care și-a adus aportul la succesul muncii umanitare din anul 2018”, a spus sora Sharon Eubank, director al LDS Charities și prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare. Dânsa a spus că raportul reprezintă dragostea frățească a zeci de mii de oameni. ■

Citiți raportul complet pe ldscharities.org.

O asistentă medicală alături de o tânără mamă în Indonezia. Asistentele medicale din această maternitate au încheiat un curs, numit „Să ajutăm nou-născuții să respire”, organizat și desfășurat de LDS Charities.

Un tânăr bărbat din Ghana zâmbește după ce i s-a pus la dispoziție un scaun rulant cu ajutorul unui tehnician din partea LDS Charities.

Știri privind munca misionară

Contactul cu familia. Începând de acum, misionarii sunt autorizați să comunice cu familiile lor în fiecare săptămână, în ziua de pregătire, prin intermediul mesajelor text, mesajelor online, apelurilor telefonice și a apelurilor video, pe lângă scrisori și e-mailuri.

Instrument de planificare online pentru potențialii misionari. Un nou instrument de planificare online a muncii misionare elaborat de Departamentul Misionari al Bisericii poate ajuta potențialii misionari să fie mai sărguincioși și mai preocupați în timp ce hotărăsc când vor fi cel mai bine pregătiți să-I slujească Domnului ca misionari.

Misiuni de deservire. Începând din luna ianuarie a anului 2019, tinerii misionari care deserveșc Biserica se numesc „misionari care deserveșc”. Toți tinerii adulți care trimit cerere pentru a sluji în misiune fac acest lucru în același mod, online, și toate chemările în misiune – fie că este vorba de o misiune de prozelitism sau o misiune de deservire – vin de la profet. Tinerii adulți demni, care din diferite motive nu pot sluji în misiune de prozelitism, pot fi chemați în misiune de deservire.

Surorile misionare pot purta pantaloni. Surorile misionare au opțiunea de a purta pantaloni în timpul activităților obișnuite zilnice, deși ele trebuie să continue să poarte rochii sau fuste când merg la templu și în timpul adunărilor de preaslăvire de duminică, al conferințelor conducătorilor și celor de zonă, al ceremoniilor de botez și al adunărilor de devoțiune de la centrele de pregătire a misionarilor. Purtarea pantalonilor poate proteja surorile de boli cauzate de înțepături ale țăntarilor, le poate ține de cald în climate reci și le poate înlesni mersul pe bicicletă.

Misiuni create, limite geografice modificate. Au fost create patru misiuni noi și douăsprezece misiuni au fost încorporate în alte misiuni. Astfel de modificări pot avea loc din când în când pentru a ajusta numărul de misionari care slujesc. Noile misiuni sunt Misiunea Est, Kinsasha, Republica Democrată Congo; Misiunea Antigua, Guatemala; Misiunea Limatambo, Peru și Misiunea Antipolo, Filipine. Părinții misionarilor care slujesc în misiunile respective – fie nou create, fie dizolvate – vor primi informații suplimentare de la președinții lor de misiune.

Modificare a numărului de centre de pregătire a misionarilor. Pentru a optimiza folosirea centrelor de pregătire a misionarilor din întreaga lume, se va închide centrul din Argentina și s-au închis centrele din Spania, Chile și Republica Dominicană. Odată cu aceste închideri, Biserica va avea în funcțiune

11 centre de pregătire a misionarilor, aflate în Brazilia; Columbia; Anglia; Ghana; Guatemala; Mexic; Noua Zeelandă; Peru; Filipine; Provo, Utah, S.U.A.; Africa de Sud.

Prezentări video despre măsuri de siguranță. Seria de prezentări video de 12 episoade *Zona de siguranță* este menită să îmbunătățească siguranța celor 65.000 de misionari care slujesc în prezent în misiuni cu timp deplin și a celor care vor sluji de acum înainte. Prima prezentare video este menită să fie urmărită de viitorii misionari împreună cu părinții lor, după primirea chemării în misiune și înainte de a intra în centrul de pregătire. În timpul șederii la CPM, misionarul va urmări din nou prima prezentare video și pe celelalte 11. Misionarii vor primi mementouri periodice despre măsurile de siguranță pe parcursul întregii lor misiuni. ■

Kuwait-ul recunoaște Biserica în mod oficial

Organizațiile și conducătorii Bisericii au fost recunoscuți, în mod oficial, de statul Kuwait. Aproximativ 300 de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă locuiesc și muncesc în Kuwait; ei vin din multe țări din întreaga lume. Recunoașterea oficială din partea guvernului permite conducătorilor locali să slujească mai bine nevoilor membrilor din Kuwait.

Episcopul Terry Harradine, episcopul Episcopiei Kuwait, din Țărușul Manama Bahrain, și-a exprimat recunoștința față de guvernul kuwaitian pentru că a acordat libertatea de a preaslăvi în Kuwait, îndeosebi muncitorilor expatriați, și pentru că promovează toleranța religioasă în țară. ■

Să învățăm din mesajele transmise în cadrul conferinței generale

Pentru mai multe informații despre adunările cvorumului vârstnicilor și ale Societății de Alinare, vedeți *Handbook 2: Administering the Church*, 7.8.1, 9.4.1, ChurchofJesusChrist.org.

Întrebările de mai jos pot ajuta învățătorii când planifică să folosească un mesaj din cadrul conferinței generale pentru a predă.

1. Ce dorește vorbitorul să înțelegem? Ce principii ale Evangheliei predă? Cum se aplică cvorumului sau Societății de Alinare din care facem parte?
2. Ce versete a folosit vorbitorul pentru a-și susține mesajul? Există și alte versete pe care le-am putea citi și care ne-ar mări înțelegerea? (Puteți găsi unele în notele de la finalul mesajului sau în Ghid pentru scripturi.)
3. Ce întrebări aș putea adresa care să-i ajute pe membri să cugete asupra mesajului? Ce întrebări îi vor ajuta să înțeleagă relevanța mesajului în viața lor, în familia lor și în lucrarea Domnului?
4. Ce altceva pot să fac pentru a invita Spiritul în adunarea noastră? Ce pot să folosesc pentru ca discuția să fie mai interesantă, inclusiv povestiri, analogii, muzică și lucrări de artă? Ce a folosit vorbitorul?
5. Ne-a invitat vorbitorul să facem ceva? Cum pot să ajut membrii să-și dorească să acționeze potrivit acestor invitații?

[illegible]

Idei pentru activități

Există numeroase moduri de a ajuta membrii să învețe din mesajele transmise în cadrul conferinței generale. Mai jos sunt prezentate câteva exemple; puteți avea alte idei care vor funcționa mai bine în cadrul cvorumului sau Societății de Alinare din care faceți parte.

- **Discutați în grupuri.**

Împărțiți membrii în grupuri mici și desemnați fiecărui grup câte o secțiune diferită din mesajul din cadrul conferinței pentru a-l citi și a-l discuta. Apoi, rugați membrii fiecărui grup să împărtășească un adevăr pe care l-au învățat. Sau puteți să formați grupuri cu persoane care au studiat secțiuni diferite și să le permiteți să-și împărtășească ceea ce au învățat.

- **Răspundeți la întrebări.**

Invitați membrii să răspundă la întrebări, precum cele de mai jos, despre mesajul din cadrul conferinței. Ce adevăruri ale Evangheliei găsim în acest mesaj? Cum putem pune în practică aceste adevăruri? Ce invitații au fost făcute și ce binecuvântări au fost promise? Ce ne învață acest mesaj despre lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facem?

- **Împărtășiți citate.**

Invitați membrii să împărtășească citate din mesajul transmis în cadrul conferinței generale care îi inspiră să-și îndeplinească responsabilitățile pe care le au în lucrarea de salvare. Încurajați-i să se gândească la modul în care pot să împărtășească aceste citate pentru a binecuvânta pe cineva, inclusiv pe cei dragi și pe cei cărora le slujesc.

- **Desfășurați o lecție practică.**

Invitați din timp câțiva membri să aducă obiecte de acasă pe care să le poată folosi pentru a preda despre mesajul din cadrul conferinței. În timpul adunării, rugați membrii să explice legătura dintre acele obiecte și mesaj.

- **Pregătiți o lecție care să fie predată acasă.**

Rugați membrii să lucreze în echipe de câte doi pentru a planifica o lecție pentru seara în cămin având la bază mesajul din cadrul conferinței. Cum putem să facem ca mesajul să fie relevant pentru familia noastră? Cum putem să împărtășim acest mesaj celor cărora le slujim?

- **Împărtășiți experiențe.**

Citiți împreună mai multe afirmații din mesajul din cadrul conferinței. Rugați membrii să împărtășească exemple din scripturi și din viața lor care ilustrează sau întăresc principiul doctrinar învățat din aceste afirmații.

- **Învățați despre un verset.**

Invitați membrii să citească un verset menționat în mesajul din cadrul conferinței. Rugați-i să discute modul în care învățăturile din mesaj îi ajută să înțeleagă mai bine versetul respectiv.

- **Găsiți un răspuns.**

Formulați, din timp, câteva întrebări la care să se poată răspunde folosindu-se mesajul din cadrul conferinței. Concentrați-vă asupra întrebărilor care îndeamnă la o gândire profundă sau la punerea în practică a principiilor Evangheliei (vedeți *Să predăm în modul Salvatorului*, p. 31-32). Apoi, permiteți membrilor să aleagă o întrebare și să găsească răspunsuri în mesaj. Invitați-i să discute despre răspunsurile lor în grupuri mici.

- **Găsiți o expresie.**

Invitați membrii să caute, în mesajul din cadrul conferinței, expresii care sunt importante pentru ei. Rugați-i să împărtășească expresiile și ceea ce învață din ele. Cum ne ajută aceste învățături să realizăm lucrarea Domnului?

- **Creați ceva.**

Invitați membrii să facă un afiș sau un semn de carte care include o scurtă afirmație inspirată din mesajul din cadrul conferinței. Oferiți-le ocazia să împărtășească ceea ce au făcut. ■

**Protejat în brațele
Sale (Singurul Meu
Fiu a fost printre ei),
de Julie Rogers**

„Această lume nu duce lipsă de suferință, în Biserică sau în afara ei, așadar uitați-vă în orice direcție doriți și veți găsi pe cineva a cărui durere pare mult prea greu de suportat și a cărui suferință pare să nu ia sfârșit. Un mod prin care putem să ne «[amintim] totdeauna de El» ar fi acela de a ne alătura Marelui Tămăduitor și misiunii Lui continue de a ridica povara de pe umerii celor împovărați și de a alina durerea celor întristați.»

Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Iată Mielul lui Dumnezeu”, p. 46.

„Când vorbim despre templele noastre, vechi și noi, fie ca fiecare dintre noi să declare prin fapte că suntem ucenici adevărați ai Domnului Isus Hristos”, a spus președintele Russell M. Nelson în cadrul sesiunii de încheiere a celei de a 189-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Fie ca noi să ne îmbunătățim viața prin credința noastră și încrederea în El. Fie ca noi să avem parte de puterea ispășirii Sale prin pocăința noastră din fiecare zi. Și fie ca noi să ne dedicăm și să ne rededicăm viața slujirii lui Dumnezeu și a copiilor Săi – de ambele părți ale vălului.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ